

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

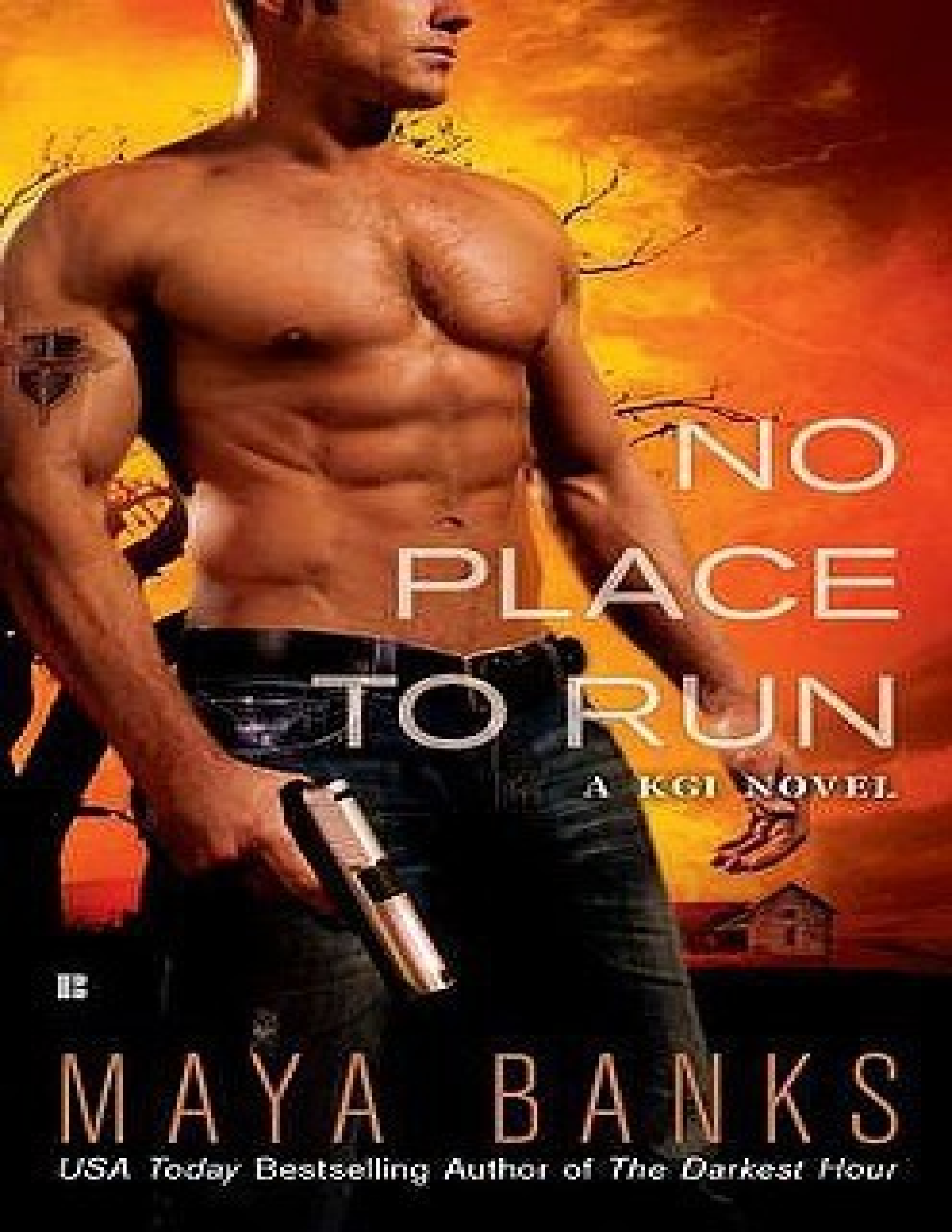
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



NO PLACE TO RUN

A KGI NOVEL

12

MAYA BANKS

USA Today Bestselling Author of *The Darkest Hour*



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

001

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Sayfası İthaf](#)

[BÖLÜM 1](#)
[BÖLÜM 2](#)
[BÖLÜM 3](#)
[BÖLÜM 4](#)
[BÖLÜM 5](#)
[BÖLÜM 6](#)
[BÖLÜM 7](#)
[BÖLÜM 8](#)
[BÖLÜM 9](#)
[BÖLÜM 10](#)
[BÖLÜM 11](#)
[BÖLÜM 12](#)
[BÖLÜM 13](#)
[BÖLÜM 14](#)
[BÖLÜM 15](#)
[BÖLÜM 16](#)
[BÖLÜM 17](#)
[BÖLÜM 18](#)
[BÖLÜM 19](#)
[BÖLÜM 20](#)
[BÖLÜM 21](#)
[BÖLÜM 22](#)
[BÖLÜM 23](#)
[BÖLÜM 24](#)
[BÖLÜM 25](#)
[BÖLÜM 26](#)
[BÖLÜM 27](#)
[BÖLÜM 28](#)

[BÖLÜM 29](#)

[BÖLÜM 30](#)

[BÖLÜM 31](#)

[BÖLÜM 32](#)

[BÖLÜM 33](#)

[Teaser bölümü](#)

Maya Banks'in romanları için övgüler

YANIMDA OL

"Üç ateşli adam ve bir şanslı kadın. Kesinlikle bayıldım! Tek kelimeyle harika bir yazım. Yükselişte olan yeni bir yıldız var ve onun adı Maya Banks."

-Sunny, Lucinda'nın ulusal çok satan yazarı,
Tehlikeli

"Büyüleyici bir erotik romantik gerilim."

-Midwest Book Review

TATLI TESLİMİYET

"Yakıcı derecede seksi ve son derece inandırıcı." -Romantic Times "Bu hikâye kalbimi birden fazla kez yerinden oynattı." - CK25 Kwips and Kritiques

"İlk sayfadan itibaren hikâyenin içine çekildim ve kelimenin tam anlamıyla son sayfaya kadar okumayı bırakamadım." - The Romance Studio

"Maya Banks'in hikayeleri her zaman okuyucuları büyüleyen durumlarla doludur, ancak hikayeye hayat veren şey yaşadığınız duygusal çekimdir." -Romance Junkies

ONUN ZEVKİ İÇİN

"[Bu] okuma zevkinde son nokta. Baştan çıkarıcı, büyüleyici ve günahkâr şekilde şehvetli, daha iyi bir antoloji isteyemezdim." -Joyfully Reviewed

"Duygusal durumlarla, sevimli karakterlerle ve sizi daha fazlası için çaresiz bırakacak hikayelerle dolu. I

Merak uyandıran baharatlı romanslardan hoşlanan okuyuculara For Her Pleasure'ı şiddetle tavsiye ediyorum - kesinlikle okunması gereken bir kitap!" -Romance Junkies

"Tamamen sarhoş edici olan For Her Pleasure, yakın zamanda unutamayacağınız kitaplardan biri."

-Romantizme Giden Yol

Maya Banks'in Berkley kitapları

ONUN ZEVKI İÇİN
TATLI TESLİMİYET
BENİMLE OLSUN
TATLI İKNA TATLI
BAŞTAN ÇIKARMA
TATLI AYARTMA

EN KARANLIK
SAATTE KAÇACAK
YER YOK

NO PLACE RUN

MAYA BA N KS

BERKLEY SENSATION, NEW YORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group
(USA) Inc. tarafından
yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada

(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü) Penguin

Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya

(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi -110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

KAÇACAK YER YOK

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

BASIM TARİHİ

Berkley Sensation kitlesele piyasası baskısı / Aralık 2010 Telif hakkı ©

2010 Maya Banks'a aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group (USA)
Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN : 978-1-101-44573-0

BERKLEY® SENSATION

Berkley Sensation Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan
The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY® SENSATION ve "B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari
markalarıdır.

<http://us.penguinroup.com>

Büyük teşekkür:

Kim Whalen, en büyük amigom ve savunucum.

Cindy Hwang, bu seriye verdiği destek ve
bunu yapabileceğime inandığı için
düşündüğümde.

Valerie ve Lillie, her zaman istekli oldukları için

Benim için her şeyi bir anda bırakacak kadar.

BÖLÜM 1

Sophie otel odasının kapısını açar açmaz onu bekliyordu. Sam Kelly, Sophie'nin dönüşünü, onu bulduğunda etkileyici mavi gözlerinde titreşen arzuyu izledi.

Kadın önlüğünün bağını çözmek için arkasına uzanamadan, adam onu kollarının arasına almış, dudakları o ilk tatlı tatla dudaklarını ezmişti.

"Sam."

İsmi, taşaklarına kadar hissettiği nefesli bir iç çıktı.

Uzanıp kravatı ondan aldı ve giydiği iş önlüğü serbest kalana kadar çekti.

"Bu gece sorun var mı?"

Adam tekrar dudaklarını bulduğunda bile başını salladı.

"Orada çalışmandan nefret ediyorum."

Öpüşürken durakladı ve uzun bir süre orada öylece durdular, dudakları bir nefes kadar ayrılmıştı ve kız ona bakıyordu. Kızın ağzı mutsuz bir ifadeye büründü ve adam kızın işinden duyduğu memnuniyetsizliği dile getirerek bu anı bozduğu için üzüldü.

O kim oluyordu da bir şey söyleyebiliyordu? Meksika'da, Bumfuck'ta küçük bir batakhane çalışıyordu - onun gibi bir kızın ait olmadığı açıktı - ama belki de geçinebilmek için yapabileceği tek şey buydu. Onun ayaklarını yerden kesip gün batımına götürmeyi teklif edemezdi.

"Söylediklerimi unut," diye mırıldandı. "Buraya gel."

Bir parmağını çenesinin altına götürdü ve ağzını tekrar kendi ağzına yönlendirdi. Onun için açlıktan ölüyordu. Şu anda bile kardeşleri ve ekibi burada bulunma sebebini yerine getiriyordu çünkü karşı koyamadığı bir kadınla birkaç dakika geçirmek istiyordu.

garsonluk yaptığı bara girdiği andan itibaren.

Görevini unutmayı çok kolaylaştıran bir kadın.

Ona doğru eğildi, sıcak ve kararsızdı. Adam onu kollarıyla boynunu çevreleyebileceği kadar kaldırdı ve kadın onun ağzına gülümsedi.

"Daha iyi," diye fısıldadı.

"Çıplak olduğunda daha iyi olacağım."

Onu yatağa doğru taşıdı ve üzerinde durup vücudunun altına hapsedene kadar şiltenin üzerine indirdi. Ağzı karnının hemen üzerindeydi ve bakışlarıyla buluşarak vücuduna baktı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı.

Aciliyetini belli eden yavaş ve metodik hareketlerle tişörtünü yukarı kaydırarak ince belini ortaya çıkardı.

Elini göğüslerinin üzerine kaldırırken bile göbeğinin sığ girintisini diliyle yokladı. Kadın adamın dudaklarının altında titredi ve karnında ince bir ürperti dalgası belirdi.

Neredeyse onu kovacakmış gibi sırtını kamburlaştırdı, ama adam gömleğini bıraktı ve kalçalarını kavrayarak onu yerinde tuttu.

"Benim."

Adam orta hattını yalayıp dişlerini sütyeninin bandına geçirdiğinde ürperdi ve hafif bir inilti çıkardı. Sırttı ve kendini yukarı doğru kaldırdı, böylece dizleri kalçalarının her iki tarafındaydı ve etkili bir şekilde kapana kısılmıştı.

Onu soyamak için sabırsızlanan adam, tişörtünün eteklerini kavradı ve iki yanında iki parça halinde durana kadar ortadan yırttı. Tişört kollarından sarkıyordu ve onu serbest bırakana kadar çekti.

Meme uçları dantelli sütyeninin kaplarına büzüştü ve gerildi. Materyal, koyu renkli hilallerden hiçbir şey saklamıyordu. Saten kumaşın arasından, serbest bırakılmak için yalvaran sert noktalar haline gelene kadar dokunarak ve şekillendirerek boş boş meme uçlarıyla oynadı.

Kabarıklıklar fincanların kenarından dolgunlaştı ve hafif bir hareketle onları serbest bıraktı, böylece meme uçları ortaya çıktı.

sutyenin üzerinden baktı.

Kadının elleri adamın kalçalarına doğru süzüldü, kot pantolonunun pürüzlü kotunun üzerinden kaydı ama adam uzanıp kadının bileklerini kavrayarak onu uzaklaştırdı.

Kadın itiraz etmeye başladı ama adam bir elini ağzına ve kollarını başının üzerine kaldırmadan önce avucunu öptü. Kollarını yatağa bastırana kadar eğildi ve bir kez daha onu yakaladı.

Bir anlık ilhamla tişörtünün yırtık pırtık kalıntılarını topladı ve bir bileğini yatak başlığına bağladı. Diğer elini tutup onu da bağladığında nefesi kesildi, gözleri büyüdü.

Nefes alış verişi hızlandı ve göğsü kabardı. Dudaklarını endişeyle yaladı ama gözleri safir rengine dönüştü. Gülümsemesi yavaş ve yırtıcıydı. Uyuşturucu gibiydi. İnmek istemediği bir uyuşturucu. Ona kendini güçlü ve yenilmez hissettiriyordu.

"Şimdi seninle ne yapacağım?"

Kot pantolonunun içine uzandı ve çakısını çıkardı. Kadının gözleri hafifçe irileşti ama bakışlarında korku yoktu. Bıçağı çevirerek açtı ve sutyenin bandının altına soktu. Kumaş düştü ve göğüsleri adamın aç bakışlarına maruz kaldı.

Bıçağı kapatıp bir kenara fırlattı, sonra dikkatini kot pantolonunun kopçasına verdi. Pantolonu ondan ayırmak istiyordu ama kendini acele etmemeye ve etinin her santimetresinin tadını çıkarmaya zorladı.

Kot pantolonunu kalçalarından geçirip bacaklarından aşağı indirdi ve onu tamamen serbest bırakabilmek için hareket etti. Biçimli bacakları onu kendine çekti. Parmağını ince hatlarda ve kıvrımlarda gezdirdi ve sonra ağzıyla takip etti, amını koruyan ipeksi iç çamaşırı parçasına giden yolu öptü ve yaladı.

Bir parmağını dantelin arkasına sokarak buklelerin arasından kaygan kıvrımlara doğru ilerledi. Klitorisini bulduğunda inledi ve huzursuzca kıvrıldı. Bir an için parmak ucunu hassas üzerinde gezdirerek oynadı. Sonra girişine kadar aşağı kaydı ve onu acımasızca kızdırdı.

Tek bir hamleyle içine girdi. Sıvı kadife parmağının etrafında kapandı ve sikinin orada, onun sıkı, şişmiş sığağında süzöldüğünü hayal ederken gözlerini kapattı.

"Sam!"

Kızın acı dolu çığlığı onu tekrar getirdi. Yüzü kızarmış, gözleri ihtiyaçla parlıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı.

Külotu yırttı, artık sabırlı değildi, baştan çıkarmasını daha fazla uzatmak istemiyordu. Onu istiyordu. Ona sahip olmak zorundaydı.

Şimdi.

Gömleği çıktı ve odanın diğer ucuna savruldu. Yana doğru yuvarlandı ve kot pantolonunu çekiştirdi, ayak bileklerine dolandığında nefesinin altında küfretti.

Prezervatif hangi cehennemdeydi? Cepte. Kahretsin. Pantolonu geri almak için yatağa doğru eğildi ve birkaç paket çıkardı. Geri dönerken yatağın üzerine döküldüler. Bir tanesini kaptı ve tekrar üzerine çıkarken yırtıp açtı.

Bakışları adamın kasıklarında perçinlenmişti. Gözleri takdirle parladı ve karşılık olarak sikini kavradı ve okşadı.

Bağlarına karşı gerildi ve bu onu sadece daha sert ve onu almak için daha istekli hale getirdi.

Titreyen eliyle prezervatifi taktı ve sonra bacaklarını ayırmak için aşağı uzandı.

Tanrım, çok yumuşak ve güzeldi. Narin ve kadınsı. İpeksi sarı bukleleri arzuyla ıslanmıştı ve bacaklarını birbirinden ayırmadan önce başparmağını amının dikişinde gezdirdi.

Ona karşı açıktı. Açık ve korumasız. Alması için. Zevk onun. Tatmak ve dokunmak onun.

Onun üzerinde yükseldi ve sikini küçük açıklığına dayadı. Vücudunun onun büyüklüğüyle savaştığı ve amının bir mengene gibi etrafını sardığı o ilk hamleyi asla atlatamadı. Bir genç kız gibi terliyor ve titriyordu ve henüz içine bile girmemişti.

"Benim için hazır mısın, Sophie?"

Başı kadının açıklığını açacak kadar içeri doğru itti ve onun sıcaklığını hissedebildi.

"Lütfen Sam. Sana ihtiyacım var."

Yumuşakça söylenen bu sözler onu uçurumun kenarına gönderdi. Kalçalarını kavradı ve derinlere daldı. Nefes nefese kaldı. Tüm nefesi yoğun bir acı iniltisiyle vücudunu terk etti.

Onun altında kıvrandı, kapana kısılmıştı. Ağız açılıp kapandı ve kolları bileklerindeki bağlara karşı gerildi. Aletini sıcak bir bal gibi sarmıştı. Çok tatlıydı.

Çok sıcaktı. Onun içinde olmanın verdiği hisle kıyaslanabilecek hiçbir şey hissetmemişti.

Kadın onun hareket etmemesini protesto etmek için yukarı doğru kıpırdandığında, adam geri çekildi ve ikisi de onun etinde dalgalanma hissiyle inlediler.

"Tanrım, tatlım, çok sıkısin. Çok iyi hissediyorsun."

"Sığıyoruz," dedi inleyerek. "Bana uyuyorsun. Mükemmel."

"Çok doğru," diye homurdandı adam aşağı doğru inerken. onun ağzını yutmak.

Kalçalarını esnetti ve tekrar derinlere daldı. Onun zevk nefesini yuttu, tadını çıkardı, sonra dilleri vücutlarının hareketini taklit ederken bir sonraki nefesinde ona karşılık verdi.

Düşünmek yoktu. Sadece onun sikine karşı verdiği kaygan, sıcak his vardı. Kendini kaybederken beyni uyuştı. Daha derine. Daha sert.

Gerisi kayıp . Görev yok. Öldürülmesi gereken bir pislik yoktu. KGI'nın çabaları sonuç vermediği için hayal kırıklığı yoktu.

Burada sadece ikisi vardı. Ve akılsız, mükemmel bir zevk.

Kollarını dizlerinin altından geçirmek için aşağı uzandı. Sertçe çekti ve açığı onu daha derine gönderdi, o kadar sıkıştı ki taşakları amına sıkıştı.

Yukarı baktı, onun bakışlarıyla buluştu, yanında olduğundan ve onu incitmediğinden emin oldu. Sadece çaresizce serbest bırakılma ihtiyacı ona bakıyordu.

VahŖi bir haykırıŖla geri çekildi ve sonra kızın içine girdi, tekrar tekrar iterken tüm yatağı salladı. Gözleri kapandı ve çığlığı havayı ikiye böldü. Vücudundaki her kas gerildike daraldı, çok daraldı ve sonra aniden onun etrafında sıvı hale geldi, onu yoğun sıcaklıkta yıkadı.

Başını geriye attı, gözlerini kapattı ve salıverilmesi taŖaklarında toplanıp sikinden yukarı fırlamadan önce son bir kez daha ileri doğru vurdu. Acıyla patladı, zevk o kadar sarsıcı derecede yoğundu ki kısa bir an için kendini kaybetti.

Kendini dikkatlice onun gevŖek bedenine doğru indirirken kalçaları hâlâ kasılıyordu. Tenleri buluŖtuđunda kadın titredi ve başını omzuna dudakları adamın çenesine değdi.

Hâlâ derinlere gömülüydü ve hareket etme arzusu yoktu. Onu çevrelemek, bedeninde tutmak iyi hissettiriyordu. Kalçalarını tekrar hareket ettirdi, sikinin üzerindeki neredeyse acı verici hisle omurgasından aŖađı bir ürperti yuvarlandı.

"Canını yaktım mı?" diye sordu tenine karŖı.

Mırıldandı, ona böyle bir Ŗey yapmadığını söyleyen memnun bir mırıltı sesi. Yine de saçlarına karŖı yumuŖak bir sesle konuŖtu ona aldığı kadar zevk verdiğine dair güvence verdi.

Hareket etmekten nefret etse de onu ezdiğini biliyordu. Dikkatlice kendini yukarı itti ve sonra onun bedeninden çekildi. Kahretsin ama hâlâ sertti.

Onu çözmek için uzandı ve sonra prezervatifi atmak için yuvarlandı. Adam geri çekildiğinde, kadın hemen yumuŖak ve esnek bir Ŗekilde ona doğru kıvrıldı. Elleri neredeyse çılgınca vücudunun üzerinde geziniyordu, sanki ona dokunmaktan mahrum bırakılması Ŗimdi bunu yapmak için onu daha da çaresiz hale getirmiŖti.

ellerinden birini yakaladı ve parmakları sikinin etrafında dönene kadar aŖađı çekti.

"Bana ne yaptığını görüyor musun? Bundan sonra iki hafta boyunca sertleŖmemem gerekiyor ama senin yanında öyle kalıyorum."

Hafifçe güldü ve elini adamın boyunda aşağı yukarı gezdirerek her santimini keşfetti.

"Sence duş almam için yeterince bekler mi? Sakıncası var mı?" Burnu tiksintiyle kırıştı. "Bira gibi kokuyorum."

Boynuna sokuldu, nabzını yaladı. "Harika kokuyorsun, ama evet, git bir duş al." İçeri girer girmez onu pusuya düşürdüğü için bir suçluluk hissetti. Duş almasına ve dinlenmesine izin vermeliydi. Bütün akşam boyunca ayaktaıdı.

Uzandı ve uzaklaşmadan önce onu öptü. Onu izledi, çıplak bir şekilde banyoya doğru yürürken kalçalarının ve kıcının nazikçe sallanmasının tadını çıkardı.

Yüzde yüz kadındı. Yumuşak ve kadınsı, tüm doğru yerlerde kıvrımları vardı. İşinde olmayan her şey onda vardı ve belki de bu yüzden ona bu kadar çekici

Uzun bir süre orada yattı ve nihayet beş dakika sonra ona yıkanması için yeterince zaman verdiğini düşündü. Yıkanmadıysa, işini onun için bitirecekti.

Yataktan kalktı ve duştan çıkan buharın aynayı buğulandırıdığı banyoya girdi. Duşun içinde hareketsiz duruyordu, vücudu cam tarafından bulanıklaştırılmıştı.

Bu, kanının kükreyerek canlanması için yeterliydi. Yüce Tanrım ama onun üzerindeki etkisini açıklayamıyordu. Bu çılgıncaydı ve onu dengesiz hissettiriyordu.

Kapıyı açtı ve kız arkasını dönmeden onunla birlikte duşa girdi, vücudu kızinkine uyum sağladı.

Kadın dönmeye başladı ama adam onu durdurdu ve hareketsiz tuttu.

Ağzını kadının boynuna indirdi, küçük su damlacıkları boncuk boncuk dökölüp teninden aşağı yuvarlandı. Dişleri boğazının ince sütununa battığında dizleri büküldü ve düşme tehlikesi geçirdi. Adam onu yakaladı ve sıkıca tuttu.

"Ellerini duvara koy."

Avuçlarını fayansın üzerine koydu ve kolları başının üzerine gelene kadar yukarı kaydırđı. Ona doğru eğildi, sonra uzandı ve eliyle sağ bacağını kavradı. O da

Diğer koluyla onu sabit tutarken yukarı çekip kaldırdı.

Su üzerlerine vururken, onun sıcaklığını yeniden bularak içine girdi. Bu asla yeterli olmadı. Asla yeterli olmayacaktı.

Aklının bir köşesinde bir uyarı parladı. Prezervatif kullanmamıştı ama kadının ipeksi sıcaklığını çıplak teninde hissederken kendini kaybetmişti. Zihni aptalca çığlıklar atıyordu ama erkeği onun olduğunu ve kendisine ait olanı alacağını haykırıyordu.

Kadın onun etrafında kenetlendi. Parmakları duş duvarına karşı yumruk şeklinde kıvrıldı. Ağzıyla boynunu işaretlerken başını geriye attı ve ona doğru eğildi.

Onun.

İlkel ve sert çekirdekliydi. Açıklanamayacağını bilse bu durum onu şaşırtıyordu.

"Benim," diye fısıldadı.

Boşaldığı zaman şimşek gibiydi. Yoğun ve acı verici bir şimşek çaktı ve daha derine inmek için zorlanırken parmak uçlarına doğru eğildi.

Küçük bir ses çıkardı ve sanki kalan gücünü de kaybetmiş gibi elleri duvarlardan aşağı kaydı. Sarktı ve adam onu nazikçe kendine çekti. Suyu kapatmak için uzandığında ve sonra onu kollarına yerleştirdiğinde garip bir şefkatle doluydu.

Duştan çıktı ve ona bir havlu saracak kadar uzun bir süre onu yere bıraktı. Uzun bir süre orada öylece durdular, ikisi de birbirlerine yetismeye çalışırken kızın alnı adamın göğsüne yaslandı.

Uykulu bir şekilde kollarına sarıldı ve onun ne kadar yorgun düşündükçe yine suçluluk duygusuna kapıldı. Başının üstünü öptü.

"Hadi gidip biraz uyuyalım. Çok yorgunsun."

Yüzünü onunkine çevirdi ve göz kapakları düşerken bile gülümsedi. Sonra parmak uçlarında yükselip kollarını onun boynuna doladı.

"Beni yatağa götür," diye fısıldadı.

BÖLÜM 2

SAM, Sophie'yi kolunun arasına almış, başını omzuna yaslamış halde uyandı. Yuvarlanıp bacaklarının arasına girmeyi ve ikisini de hızlı bir orgazmla uyandırmayı düşündü. Ama Sophie yorgun ve biraz kırılgan görünüyordu, sanki işte zor bir gece geçirmiş .

Onu daha yakına çekti ve parmaklarının uçlarını kolunda aşağı yukarı . Ağzına en yakın olan saç telleri her nefesinde dalgalanıyordu ve bir parmağını onların etrafına dolayarak yanağından uzaklaştırdı.

Göz kapakları çırpınarak açıldı ve uykulu mavi gözleri ona baktı.

"Günaydın," diye mırıldandı

Kız ona daha da sokularak karşılık verdi. Adamın duyduğu tek şey onun iç çekişiydi ve kolu adamın beline dolanarak onları birbirine daha sıkı bağladı.

Hafifçe kıkırdadı ve başının üstünü öptü. "Memnun musun?"

"Mmm hmmm."

Bu otel odasında olmak çok kolaydı. Diğer her şey bir dünya uzaktaymış gibi görünüyordu ve gerçeklikten uzaklaşmışlardı. Bunu kabullenecek kadar aptal değildi ama bir süreliğine de olsa, önemli olan tek şeyin burada ve şu anda olduğunu hissetmek güzeldi.

"Bir şeyler yemek ister misin?"

Başını kaldırdı. " kaç?" "Yedi."

O cevap veremedi kapı çalındı.

Ne be? Kaşlarını çattı, sonra Sophie'nin altından çekildi.

"Burada kal ve gözden uzak ol."

Kot pantolonunu çekip kapıya gitti ve hafifçe araladı. Resepsiyondaki adam orada duruyordu.

elinde mühürlü bir zarf tutuyor.

"Sizin için, senyor. Acil olarak işaretlenmişti."

Sam zarfı aldı. "Teşekkür ." Kapıyı kapattı ve zarfı elinde evirip çevirdi. Üzerinde bir isim yoktu ama zaten burada gerçek ismini de kullanmamıştı. Sadece "304 Acil" yazıyordu. Üç kez altı çizilmişti.

Yatakta doğrulup yorganı çenesine kadar çeken Sophie'ye baktı. Sonra mührü yırtarak açtı ve tek parça kâğıdı çıkardı.

İlk başta kısa mesaja bir anlam veremedi. Farkına vardığında ilk tepkisi güvensizlik oldu. Biri onunla dalga mı geçiyordu? Adamlarının yanına dönmesi gerekiyordu. Bu tamamen saçmalık olabilirdi ama bu, KGI'nın Alex Mouton'u ve geniş silah ağını çökertme görevinde yakaladığı ilk potansiyel kırılmaydı.

Sam ve kardeşleri iki hafta boyunca alıcı gibi davranarak Mouton'la temas kurmaya çalıştılar. Ama bir şey çıkmadı. Ya adam şüpheli bir piçti ya da yeni müşteriler kazanmakla ilgilenmiyordu. Bu da Sam'e mevcut müşterilerinin ona yüklü miktarda para ödediğini gösteriyordu.

Omurgasına bir ürperti yayıldı. İsimsiz uyarı neden yapılmıştı? Kelly Grubu'nun gerçekte neyin peşinde olduğunu kim bilebilirdi? Dikkatli davranmışlardı. Her şeyi doğru yapmışlardı. Yerel halkın arasına karışmışlardı. Kimseye söylediklerinden başka bir şey olduklarına inanmaları için bir neden vermemişlerdi. Sam'in Sophie'yle olan yasadışı ilişkileri bile kimliğini gizlemek için işe yaramıştı. Çünkü ne tür bir aptal gizli bir operasyona gelir ve sonra zamanını yerel bir garsonu dikkat dağıtmak için becererek geçirir?

"Sam, bir sorun mu var?"

Kadının yumuşak sesi üzerine çöktü ve gerginliğini biraz olsun yatıştırdı. Notu hafızasına kaydettikten sonra elinde buruşturdu. Cebine attı ve tekrar Sophie'ye odaklandı. Yatağında çıplak oturan Sophie'ye. Bir daha asla göremeyeceği Sophie'ye.

Odayı geçti ve yatağın kenarına, onun yanına kaydı. Kadın ona baktı, gözleri şaşkındı ve

orada başka bir şeyin ipucu vardı. Korku mu?

Onu rahatlatmak için yanağına dokundu. "Gitmek zorundayım. Bir işim çıktı. Önemli bir şey."

Alt dudağını ısırdı. "Tamam."

Nefes aldı, bir sonraki söyleyeceği şeyden nefret ediyordu. "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

Yüzü donuklaştı. Genelde etkileyici olan gözleri donuk ve mesafeliydi.

"Anlıyorum."

Adam başka bir şey söyleyemeden kadın eğildi ve kollarını adamın boynuna doladı. Çarşaf düştü ve göğüsleri ortaya çıktı. Onu öptü. Sadece bir kez. Kısa bir süre içinde hayatına kattığı tüm tatlılıkla.

Tadının ve hissinin tadını çıkardı ve bunu bir daha asla yaşayamayacağını biliyordu. Pişmanlık göğsünü sıktı.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı.

Yanağına dokundu ve sonra onu tekrar öptü. "Her zaman."

SOPHIE, Sam'in odaya dönmeyeceğinden emin olacak kadar uzun süre bekledikten sonra, geride hiçbir şey bırakmadığından emin olarak aceleyle giyindi. Banyoda saçlarını hızlıca düğümledi ve çantasından çıkardığı bir kazmayı düğümü tutması için düğümün içinden geçirdi.

Aynada kendisine bakan kadın gençti, eğlenceli bir şekilde taze yüzlüydü ve aldatıcı bir şekilde masum görünüyordu. Bunların hiçbirini hissetmiyordu ama insanların sadece görmek istediklerini gördüklerini biliyordu. Hiç kimse onu ciddiye almamış ya da bir tehdit olarak görmemişti.

Bu bugün sona erecek.

Odayı son bir kez daha taradığında, Sam'in sutyenini kestikten sonra yere attığı bıçağı gördü. Eğilip onu aldı ve cebine soktu. Burada olduğuna dair hiçbir kanıt olmayacaktı ve daha sonra ona ihtiyacı olabilirdi.

Derin bir nefes alarak kapıyı araladı ve odadan çıkıp koridora göz attı. Etrafta kimsenin olmadığından emin olunca, asansöre giden koridoru atlayarak aceleyle merdivenlere yöneldi.

Birinci kattaki oyukta iki kapı vardı; biri lobiye, diğeri de otelin yanındaki ara sokağa açılıyordu. Kendisini bekleyen arabayı görmek için dışarı çıktı.

Omuzlarını dikleştirerek karanlık Mercedes'e doğru yürüdü. Koyu renk takım elbisesi ve gözlerini tamamen kapatan güneş gözlükleriyle kasvetli bir görünüme sahip olan şoför indi. İsimsiz ve yüz­süzdü, tıpkı babasının organizasyonundaki diğ­er herkes gibi. Tıpkı kendisi gibi.

Arka koltuğun kapısını açtı ve kadın zırhlı araç tarafından yutuldu.

Şoför onu kasabanın arka taraflarına, bazılarında kum ve kayaların büyük boşluklar bulunan, yıkık dökük arnavut kaldırım­lı sokaklara götürdü. Arabada meraklı bakışlar yoktu. Buranın sakinleri babasının varlığına alış­kındı ve soru sormamayı öğrenmişlerdi.

Sıra sıra dizilmiş eski püskü evlerden ayrılıp, uzak kasabayı çevreleyen tepelere doğru giden dolambaçlı toprak yola saptılar. Sonunda babasının yerleşkesini koruyan sert kulelere yaklaştıklarında, sürücü yavaşladı ve ardından ön paneldeki uzaktan kumandaya bir dizi komut girdi.

Ağır demir kapı onları içeri almak için açıldı ve hızla asfalt araba yoluna çıktılar. Kalın bir ağaç sırası, geniş evin görüntüsünü gizliyordu ve aslında yoğun çizgide sadece küçük bir delik vardı, araba görünüşte bir ormanın içinde kayboldu, ancak diğ­er taraftan aldatıcı bir şekilde pastoral bir manzaraya fırladı.

Küçük bir kız için burası masallar diyarıydı. Uzun zamandır o küçük kız olmamıştı.

Sürücü, büyük bir fıskiye­yi çevreleyen daire şeklindeki sürücünün önüne yanaşmak yerine

Ev, diğer üç zırhlı aracı barındıran bir tentenin altında.

Kapıyı açtı ve Sophie yüzüne vuran güneş ışığına gözlerini kırıştırdı. Dışarı çıktı ve şoföre baktı.

"Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?" diye sordu alçak bir sesle.

Sadece başını salladı, cevap verirse duyulmayacağına güvenmiyordu.

"Bekliyor olacağım."

Bu sefer tepki vermedi. Şoförün yanından geçti ve güvenlik kartını eve açılan kapının yanındaki yuvaya yerleştirdi. Babası onun varlığından haberdar olacak ve onu bekliyor olacaktı. Ona hiç gelmemişti. Tıpkı diğer çalışanları gibi ona gitmesi ve rapor vermesi bekleniyordu.

Babasının ofisine giden koridorda onu bir hizmetçi karşıladı. Sophie onun bakışlarına karşılık vermedi. Hizmetçi dümdüz önüne baktı ama Sophie yaklaşırken önlüğünün altından uzanıp küçük bir çantayı ona uzattı.

Tasarım bir el çantasıydı, babasının sahip olmasını bekleyeceği bir şeydi. Muhtemelen bunu o almıştı. Çantayı kolunun altına sıkıştırdı ve koridorun sonundaki çift kapının önünde durdu.

Kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama havada durdu. Tepeden tırnağa titriyordu ve alnında boncuk boncuk ter vardı. Her nefesi ağır ve halsiz bir şekilde sürükleniyor gibiydi. Kalbi, sessizlikte duyulabildiğinden emin olana kadar çılgınca çarptı.

Korkusunu bastırarak omuzlarını dikleştirdi ve kapıyı çaldı. Toparlayabileceği her türlü soğukkanlılığa ihtiyacı vardı. Babası zayıflığını bir saniyede fark edebilirdi.

Kapılar otomatik olarak açıldı ve öne doğru adım attı. Mucizevi bir şekilde, odanın diğer tarafına bakıp babasının büyük resim penceresinin karşısında durduğunu gördüğünde korkusu azaldı. Her şey gibi bu da aldatıcıydı. Babasının istediği gibi bir adam için çılgınca bir savurganlık gibi görünen şey

aslında mevcut en yüksek teknolojili kurşun geçirmez malzemeden yapılmış tek yönlü yansıtıcı bir plakaydı. Henüz piyasaya bile çıkmamıştı.

Dışarıyı görebiliyordu ama kimse içeriyi göremiyordu. "Sophie, bilgin var mı?"

Soruyu soruş şeklindeki rahatlık onu hiçbir şekilde yanıltmamıştı. Babası hiçbir konuda rahat değildi. Soğuk, mesafeli ve hesapçıydı. İtaat beklemezdi. Talep ederdi. Hem de tüyler ürpertici derecede olumlu sonuçlarla.

Odanın etrafına göz gezdirerek muhafızların konumunu araştırdı. İçeride iki kişi vardı. Dışarıda ise en az bir düzine. Her biri kendisine sahip olan adam için canını vermeye hazırdı. Bugün onları ağırlamaktan mutluluk duyuyordu.

"Elimde çekebilecek bir şey var," diye mırıldandı.

Sanki işe yaradığını kanıtladığına inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Sanki ona verecek bir şeyi varmış gibi el çantasını açarak bir gösteri yaptı.

Parmakları silahın kauçuk kundağının üzerinde kaydı ve sonra bir parmağı soğuk metal tetiğin üzerinde kıvrıldı. Şimşek gibi bir hareketle döndü ve çantanın içinden ateş ederek ilk muhafızı yere serdi. İkincisi tepki veremedi tekrar ateş etti, boynuna çarpan kurşunun ağır sesi odadaki tek sestti.

Çanta düştü ve susturucunun uzun namlusu ortaya çıktı. Babası gözünü kırpmadan ona baktı.

"Nedir bu Sophie?"

O piçle konuşmuyordu. Aptalca oyunlar yok. Onun emriyle kıyamet kopmadan önce kaçmak için çok değerli saniyeleri vardı.

Tabancayı kaldırdı ve ateş etmeden hemen önce babasının gözlerindeki şaşkınlığı gördü. Ağır bir şekilde yere düştü, kanı cilalı ahşap zemine yayıldı.

Cebinden bıçağı çıkardı ve adamın yattığı yere koştu. Gömleğinin yakasını aşağı doğru iterek boynunu çevreleyen deri tangaya uzandı ve onu kesip çıkardı.

İnce silindirik metal parçası derisinin üzerinde duruyordu ve kanı bulaşmıştı. aldı, sonra masasına gitti ve altındaki düğmeye dokundu.

Odanın diğer tarafında zemindeki bir panel kayarak açıldı ve yeraltındaki patika ağına inen bir merdiven ortaya çıktı.

Arkasına bile bakmadan koşarak merdivenlere yöneldi. Yerleşim planını ezberlemek için aylarını harcamıştı. Aşağıya hiç inmemiş olmasına rağmen her yolu, her dönüşü ezbere biliyordu. Bilgisayarlı planları incelediği o uzun saatlere güvenerekşoförün kendisini beklediği çıkışa doğru ilerledi.

On dakika sonra güneşe doğru koştu ve arabanın orada beklediğini görünce rahat bir nefes aldı. Ona ihanet etmemişti.

Onu içeri götürdü arkaya yerleştğinde dikiz aynasından ona baktı.

"Bitti mi?"

Yutkundu ve başını salladı. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Çenesinin hafifçe eğilmesi, motoru çalıştırıp kükreyerek uzaklaşırken ona verdiği tek onaydı. Arkasına hiç bakmadı. Orada onun için hiçbir şey yoktu.

Kilometreler geçtikçe kendini rahatlattı. Ve imkansız umut etmeye cesaret etti.

Özgürlük.

Sonunda özgürdü.

BÖLÜM 3

Beş ay sonra

SOPHIE gaz pedalını geri çekti ve tekne yavaşlayarak Kentucky Gölü'nde neredeyse durma noktasına geldi. Karanlık onu örtmüştü. Gökyüzü kapalıydı. Yeni ay. Bulutların arasından sadece bir ya da iki yıldız görünüyordu. Işıksız ilerliyordu ve hedefine yeterince yaklaştığından emin olana kadar gölün ortasından ayrılmıyordu.

Elindeki küçük GPS'i inceledi ve sonra bakışlarını kıyı şeridinden kuzeye doğru kaldırdı. Koordinatlara göre varış noktası gölün bir mil aşağısındaydı.

Korkusunu ve gerginliğini yuttu ve otomatik olarak elini yatıştırıcı bir hareketle karnına koydu. Sam orada olacak mıydı? Onu tekrar gördüğünde nasıl tepki ? Onun hakkındaki gerçeği öğrendiğinde ne diyecekti?

Endişeyle omzunun üzerinden karanlığa baktı. Göl, gece yarısı mürekkebinden bir şırıltı gibiydi. Duyabildiği tek ses teknesinin gövdesine çarpan hafif dalgaydı.

Sinirleri bozulmuştu. Risk aldığını biliyordu ama seçenekleri tükenmişti. Amcasının adamları ona doğru yaklaşıyordu. Onların kokusunu alabiliyordu. Onları vücudunun her yerinde hissedebiliyordu. Son haftalarda çok fazla ölümle burun buruna gelmişti.

Akıllı bir kadın, artık kendi başına bir şeyler yapamayacağının farkına varır. Kendini akıllı bir kadın olarak görüyordu, bu yüzden buradaydı. Lanet bir tekne, lanet bir

Göl bebeğinin babasını bulmaya çalışıyordu, böylece ikisini de koruyabileceğini umuyordu.

Beş ay boyunca kaçtıktan sonra, böylesine savunmasız bir yerde olma fikri onu çok korkutmuştu. Doğru, arabasını cesurca Dover'a sürüp Sam Kelly'yi nerede bulabileceğini sorduktan sonra evinin önüne park edecek değildi ya. O kadar akıllıydı. Amcasının koşarak gitmesini beklediği ilk kişi Sam olurdu. Bu yüzden bu kadar uzun süre uzak kalmıştı.

Bir de ne onun ne de Sam'in birbirlerine karşı dürüst olmadıkları gerçeği vardı. İkisi de başka insanlardı. Aralarındaki tek gerçek şey yoğun arzuydu. Hızlı ve sert düşmüştü.

Gerçeği öğrendiğinde ondan nefret edecek bir adam için.

GPS'indeki çizgiyi takip ederek tekneyi ileri doğru itti. Şansı yaver giderse Sam'in arka bahçesine yanaşacak ve izinsiz girdiği için vurulmamayı umacaktı.

İleriden ve soldan gelen bir ses onu uyardı. Başını kaldırıp baktı, gecenin soğuk havasını içine çekerken burun delikleri açıldı.

Ani bir ışık patlaması onu kör etti. Yüzünü korumak için kolunu kaldırdı ama işe yaramadı.

Hızlanan bir motorun gürültüsü kendini koruma çabalarını hızlandırdı. Hiç tereddüt etmeden denize atladı. Soğuk suya çarptı ve şoku ayak parmaklarında .

Büyük tekne yankılanan bir çatırtıyla onunkine çarptı. Enkaz havaya uçtu ve etrafındaki suya savruldu. Büyük bir parça önündeki yüzeye çarptı ve suyu başının üzerine doğru üfledi.

Ağzı suyla doldu ve kıyıya doğru yüzmek için yuvarlanmadan önce onu dışarı itti. Daha tam nefes alamamıştı ve şimdiden ciğerleri hava ihtiyacıyla dolmuştu.

Yüzeye çıktı ve derin bir nefes çekti. Kolunda acı patladı ve bir ağız dolusu su daha soludu.

Şok, iğne gibi bir farkındalıkla parçalandı. Koluna dokundu ve sıcaklık hissetti. Sıvı sıcaklığını.

Kan.

Orospu çocuğu onu vurmuştu! Dehşet ona bir balyoz gibi çarptı. Paniğini uzak tutmak için savaştı. Kendini tutması gerekiyordu. Onu neden vurmuştu ki?

Bir el onu sudan çekip çıkarırken saçları dümdüz yukarı doğru uzadı ve boynu geriye doğru fırladı. Bir teknenin kenarına çarptı ve kollarını koruyucu bir şekilde ortasına saracak kadar akli vardı.

Bebeğini. Bebeğini korumak zorundaydı.

Teknenin güvertesine çarparak indi ve yüzüne ışık huzmesine karşı gözlerini kıstı.

"Ayağa kalk."

Tek gözünü açtı ve dikilen adama baktı. Etrafına baktı ve başka kimseyi göremedi.

"Git kendini becer."

Koluna bir tekme attı ve acı vücudunda sekti. Sonra uzandı, elini saçlarına doladı ve onu ayağa kaldırdı.

Eğer hâlâ onu tutuyor olmasaydı, yere düşecekti. Bacakları işbirliği yapmayı reddetti. Kolu yanıyordu ve yanında gevşekçe sallanıyordu.

"Anahtar nerede Sophie?"

"Bak, seni tanımıyorum bile," diye . "Bana ilk adımla hitap edemezsin. Ya da hiç. Bunu yanımda taşıyacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Bir gümüş parıltısı bakışlarını yakaladı. Çok keskin bir bıçağın hınzır kıvrımını görünce gözleri büyüdü. Bakışlarını daha yukarı kaldırdı ve suikastçinin yüzündeki soğuk kararlılığı gördü.

Sesini kabadayılığa zorlayarak, "Beni öldürürsen, hiçbir şey alamazsın," dedi.

"Eminim güvendiğiniz bir gerçek," dedi düz bir tonda. "Bana verilen emir seni konuşturmak. Ne şekilde olursa olsun. Güven bana, konuşacaksın."

Yutkundu ve burun deliklerinden hava emdi. Tanrım, ne yapacaktı? Sam'e çok yakındı. Yani

Çok yaklaştın.

Bunca ay, bunca zaman gölgelerde kalmış, babasının hep bir adım önde olmuştu. Ölüyken bile onu boğazından tutuyordu. Amcası onun ölüm satma mirasını devam ettirecekti. Her zaman dizginleri ele almak isteyen biri vardı.

Ama babasının servetine ve kaynaklarına erişimi olmadığı için Tomas sakattı. Onu bu şekilde tutmayı planlıyordu.

Adam onu kendine doğru çekti, nefesi yüzüne sıcak bir şekilde üflüyordu. Bıçağın ucunu karnında hissetti ve safra boğazında keskin bir şekilde yükseldi.

"Ölmeyeceksin. İlk başta değil. Ama bebeğin ölecek. Bana bilmek istediklerimi söyle yoksa seni keserim ve çocuğunun karnından dışarı dökülmesine izin veririm."

Midesi bulandı ve öğürdü, düğüm o kadar büyüktü ki boğuldu. Gözyaşları gözlerini yaktı ve sonra öfke bir patlamanın ilk dalgası gibi sıcak bir şekilde patladı.

"Seni orospu çocuğu," diye .

Bu kadarı yeterdi. Sürekli hafife alınıyor olması genellikle onun lehine işliyordu ama bu adam babasının çalıştırdığı diğer pisliklerden daha zeki görünüyordu. Gerçekten de kendi kanından birini vuracağına inanmayan babasından daha zekiydi.

Bu piç kurusu ona kolay geçiş hakkı tanımayacaktı çünkü o sevimli, sarışın ve masum görünümlüydü. Bu da bebeğini hayatta tutabilmesi için cesaretine ve kararlılığına güvenmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Tamam, anlatacağım," diye soluk soluğa bağırdı. "Bıçağı kaldır."

"Olduğu gibi seviyorum."

Bunu kolaylaştırmayacaktı.

Aşağıya bakmamaya, hatta seğirmemeye bile dikkat ediyordu.

Hamlesini yaparken önceden uyarıda bulunmadı. Neredeyse yerinden sıçrayana kadar bekledi. İşte. Bıçak biraz gevşedi ve artık derisini o kadar sert ısırmıyordu.

Dizini taşaklarına vurdu ve dirseğini bileğine indirdi. Bıçak güverteye çarptı ve kadın sert bir tekme atarak onu teknenin diğer tarafına savurdu.

Onu boynundan yakaladı, boştaki eliyle taşaklarını tutarak kambur durmasına rağmen parmakları teninin derişliyordu.

Eli acımasızca sıkarak hava akışını kesti. Kız ölecekti.

Burada, muhtemelen Sam'in yaşadığı yerden çok uzakta olmayan bir teknede. Gölde, cesedinin yok edilmesini kolaylaştırmak için. Cinayetden hava durumundan bahseder gibi bahseden bir pisliğin ellerinde.

Öfke. Kızgın ve yakıcı. Volkanik bir öfke gibi damarlarını parçaladı.

Teslim olmuş gibi yaparak vücudundaki tüm kasların gevşemesine izin verdi. Belki bu onu hazırlıksız yakalamıştı, belki de savaşımasını bekliyordu, çünkü tutuşu gevşemişti.

Öfkesini dizginleyerek ileri atıldı ve kendini o pislığe doğru fırlattı. Ön kollarını göğsüne dayayarak itti ve tüm gücünü hareketlerinin arkasına koydu.

Geriye doğru , ayakları geri kalanına yetişmek için tökezledi. Elleri havaya kalktı ve korkulukları tutmaya çalıştı.

Kız onun üzerine atladı ve ikisi de yan tarafa düştüler.

Soğuk su ona bir ton tuğla gibi çarptı.

Karanlığa gömüldü. Panikle savaştı ve tekneden uzaklaşmak için yüzmeye başladı. Birkaç metre açıkta, nefes nefese kalarak su yüzeyine çıktı.

Oradaydı. Muhtemelen yakındaydı. Ama onu aramak için tekneye geri dönmesi çok değerli zamanını alacaktı. Kendi avantajına kullanabileceği bir zaman.

Tekrar suya dalarken bu kez daha derin bir nefes aldı ve bilincinin etrafında gölgeler büyüyene kadar kendini suyun altında kalmaya zorladı. Yüzeye çıktı ve açlıkla hava emerken başını aşağıda tuttu.

Arkasına dönüp baktığında teknenin spot ışıklarının suyun üzerinde dans ettiğini gördü.

Hızla nefes aldı ve tekrar suyun altına daldı. Kolundaki acıya aldırmadan derin ve sert bir şekilde yüzdü. Sonunda vücudu soğuktan uyuştı ve acı azaldı. Hızlı bir teşekkür mırıltısı verdi ve kendini ileriye doğru itti.

Yüzeye çıkma, nefes alma ve tekrar aşağıya inme şeklindeki sonsuz döngüyü ne kadar süre tekrarladığını bilmiyordu. Saatler gibi gelmişti. Hayatta kalma ihtiyacından başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Sonunda gücü tükendiğinde ve adrenalin sisteminden kaçtığına, yüzeyi kırdı ve arkasına baktı. Büyük bir rahatlamayla tekneyi göremedi. Işık yoktu, sadece bulanık karanlık vardı.

Suya basarken göl hafifçe çenesine vuruyordu. Ve aniden acı bir araba kazası şiddetiyle geri geldi.

Bilinci yerinde olmadığı için güçlkle kıyıya doğru ilerlemeye çalıştı ama kıyı bir mil ötede görünüyordu. Akıntı bacaklarını çekiştiriyor, kıyıya doğru ilerlemesine izin vermek yerine onu geriye ve nehir kanalına doğru çekiyordu.

Bitkin bir haldeyken mücadele etmeyi bıraktı ve elinden geldiğince yüzmek için sırt üstü döndü. Sudan çıkmak zorundaydı. Onu arıyor olabilirdi.

Başı sert bir şeye çarptı ve irkilerek bir çığlık attı. Panik içinde kısa süreliğine suyun altına düştü. Yüzeye çıktığında, önünde sallanan büyük bir kütük görmek için etrafına bakındı.

Tutunacak bir şey bulduğuna şükrederek vücudunu yukarı çekti ve kendini sandığın üzerine bıraktı. Islak ağaç kabuğu yanağını aşındırdı ama umursamayacak kadar yorgundu.

Sağlam koluyla uzandı ve elini karnının üzerine koydu. Bebeği iyi olmalıydı. İyi olmak zorundaydı. Gözlerini kapatarak içinden bir tepki gelmesini bekledi. Sadece küçük bir tekme. Sophie'nin bebeğinin güvende olduğunu anlamasını sağlayacak bir şişlik bile.

Hiçbir şey.

Elini kolunda gezdirerek kurşun yarasının ne kadar kötü olduğunu hissetti. Suyun içinde bunu söylemek imkânsızdı. Gece yaşananların bebeğine zarar vermemiş olması için içten bir dua fısıldadı.

Tekrar avucunu indirdi ve hareket olup olmadığını kontrol etti.

Panikle mücadele etti. Annesi bir şok geçirdikten sonra bebeğin hareketsiz kalması yaygın bir durumdu. Bunu hamilelik kitaplarından birinde okumuştı.

Tıbbi yardım almaya cesaret edemediği için kendi kendini tedavi etme konusunda uzmanlaşmıştı. Tomas onu anında bulabilirdi. Bu yüzden eline geçen her kitabı yuttu. Reçetesiz satılan vitaminleri alıyor, sütünü içiyor ve tetikte kalabilmek için egzersiz . Babasının adamlarının onu yakalaması gibi bir durum için.

Tepemizde bir yıldız vardı. Sadece bir tane, ama bulanık ve uzak görünüyordu. Yıldız bir aşağı bir yukarı sallanıyordu ve bunun çok şiddetli bir şekilde sallandığı için mi yoksa gölün dalgalı olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu.

Kolu kütüğe daha sıkı sarıldı ve yanağını ıslak ağaç kabuğuna bastırdı. Bir süre daha sürebilirdi ve belki de hızlı akıntıdan gölün daha sakin sularına doğru sürüklenirdi.

Bilincini korumak için savaşıırken bile göz kapakları titriyordu. Sıcak ve ıslak bir şey kolundan aşağı aktı. Kan. Kan gibi kokuyordu.

Sam.

Adamın görüntüsü zihninde canlandı. Son tutarlı düşüncesi Sam'e ulaşması gerektiği idi.

BÖLÜM 4

Sabah güneşi Sam Kelly'nin Kentucky Gölü'ndeki evinin arka güvertesinde parlıyordu. Çıplak ayaklarının altındaki ahşap sıcaktı ve güneş ışınları sabahın kovalıyordu. Gerçekten muhteşem bir gün olacaktı.

Daha mükemmel olmasının tek yolu, bir elinde oltası, diğer elinde birasıyla gölde olmasıydı. En azından birayı saklamış.

Elindeki teneke kutudan kalanı boşalttı, sonra buruşturup güvertedeki çöp kutusuna attı.

Donovan şezlonglardan birinin üzerine yayıldığı yerden, "İyi atış," diye söylendi.

Sam'in yüzünde kısa süreli serin bir esinti eserek ona baharın henüz tam olarak gelmediğini hatırlattı.

Küçük kardeşine baktı ve ona bir bira daha atmasını işaret etti.

Donovan ona bir kutu bira fırlattı ve sonra Garrett'a doğru baktı. Sam'in diğer küçük kardeşi -Garrett kimsenin küçük kardeşi gibi davranmıyordu- bir bira için elini kaldırdı ve Donovan ona da bir bira doğrulttu.

Garrett onu açtıktan sonra dikkatini tekrar hamburgerleri çevirdiği barbeküye verdi.

Sadece ızgaranın cızırtısı duyulabiliyordu. O ve Sam'in açtığı kutunun tıslaması.

"Ethan ve Rachel bu sabah iyi çıktılar mı?" Donovan sonunda sessizliği bozarak sordu.

Sam herkesten daha iyi bildiği için Garrett'a baktı.

Garrett başıyla onayladı. "Evet, köründe havaalanına gitmek üzere yola çıktılar. Rachel anlaşılır bir şekilde gergindi ama iki haftalığına Hawaii'ye gideceği için çok heyecanlıydı. Ethan'ın da onun da molaya ihtiyacı var."

Tüm kardeşler arasında -ki hepsi de Rachel'ı çok severdi- ailedeki tek baldız olan Garrett ona en yakın ve en korumacı oldu. Ama söz konusu sevdiği insanlar olduğunda bir mil genişliğinde koruyucu bir çizgisi vardı.

Sam arkasına yaslandı ve gözlerini göle dikti. Garrett ve Van'ın Rachel'ın iyileşmesi hakkındaki konuşmalarını dinledi. Noel konusuna girdiklerinde Sam gerildi ve kendini daha da geri çekti. Noel hassas bir konuydu. Bu yıl harika geçmediğinden değil. Rachel'ın Kelly ailesine geri döndüğü ilk tatil.

Onun gülümsemesini ve gözlerinin bir çocuğunki gibi ışıldamasını izlemek her dakikasına değerdi.

Ama Noel, Meksika'dan döndükten hemen sonraydı. Sophie ortadan kaybolduktan hemen sonra. Onun üzerinde durmak aptalcaydı ama düşünceleri kaçınılmaz olarak ona kayıyordu. Gülümsemesi. Gözleri. Yatakta ne kadar iyi olduklarını. Onun dokunuşuna nasıl karşılık verdiğini. Adam onun tatlı, alıcı vücuduna taşaklarına kadar gömüldüğünde nasıl hissettiğini.

Bu görevle ilgili hiçbir şey plana uygun gitmemişti. Alex Mouton'u yakalayamamışlardı. O piçin nereye kaybolduğunu bile bilmiyorlardı. Yaptıkları tek şey büyük bir silah sevkiyatını durdurmaktı. Sonuç olarak, Mouton'un kaynaklarına sahip bir adam için sadece bir engeldi.

Ve Sophie geri döndüğünde orada değildi.

Geri dönmemesi gerekiyordu. Planı hiç bu olmamıştı. Ama yarım kalan işleri tamamlamak için bahaneler uydurmaya başlamış ve Sophie'yi bulmaya karar vererek yola çıkmıştı. Peki ne yapacaktı? O kadarını bile çözmemişti. Sadece onu tekrar görmesi gerektiğini biliyordu. Bir sonraki adımın ne olacağına karar vermekten kurtulmuştu çünkü Sophie ortadan kaybolmuştu. Kimse onun hakkında bir şey bilmiyor gibiydi ya da bilseler bile konuşmuyorlardı.

Sam'in kardeşlerinin kendisiyle konuştuğunu anlaması bir dakika sürdü.

"Sam, uyan artık."

Sam başını kaldırdığında hem Van'ın hem de Garrett'in ona dikkatle baktığını gördü.

"Neyin var senin?" Garrett sordu. "Meksika'dan döndüğümüzden beri kendinde değilsin."

Sam kaskatı kesildi. Meksika'yla olan sorunlarının reklamını yapan bir tabela taktığını fark etmemişti.

"Hâlâ o hatuna takılı , değil mi?" Garrett inanmayan bir ses tonuyla sordu.

Sam ona sert bir bakış fırlattı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Garrett tiksintiyle başını salladı. Van'a döndü ve başparmağını Sam'e doğru salladı. "Lanet olası Meksika'da Alex Mouton'la bir alışveriş ayarlamaya çalışıyoruz ve aşık çocuk yerel barlardan birinde bir garsonla ateşli bir kaçamak yapmak için zaman ayırıyor."

Donovan omuz silkti. "Yani? Hâlâ bir siki var. Bir ara kullanmak zorunda."

Sam bir kahkaha attı. Tanrı Van'ı seviyor. Vücudunda tek bir gergin kemik bile yok.

Donovan bakışlarını Sam'e çevirdi ve Sam rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Bu konuda konuşmamayı tercih ederdi.

Donovan sanki bunu hissetmiş gibi Garrett'a döndü. "Belki de birileriyle yatmalısın dostum. Belki her zaman bu kadar gergin olmazsın."

Garrett kardeşini tersledi ve Sam gülümsedi.

Sophie'yi düşünmek ona iyi gelmiyordu. Birlikte iyiydiler. Hem de çok iyi.

Hayır, son derece hassas bir görevdeyken onunla ilişki kurmaya hiç hakkı yoktu. Ama onun tatlılığı, aksi takdirde cehennemi bir görev olan bu görevde çok ihtiyaç duyulan bir merhem olmuştu. Sonuna kadar hiçbir yere varamadığı bir görevde, isimsiz bir muhbir Sam ve ekibinin aradığı bilgiyi gümüş tepside sunmuştu.

"Bu piliçle mi takıldın?" Donovan sordu.

Sam ona ters ters baktı. Görünüşe bakılırsa her şeye rağmen direnememişti.

Donovan teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam, ne zaman geri çekileceğimi biliyorum."

"Güzel," diye mırıldandı Sam.

"Meksika'dan beri başka bir görev almadığının farkındasın," dedi Donovan hafifçe. "Steele ve Rio huzursuzlanmaya başladılar. Hepimizin tatilde olduğunu fark etmemiştim."

Sam kaşlarını çatı. Tatilde olduklarını o da düşünmemişti ama Donovan'ın açıklaması, son birkaç aydır ne kadar seçici olduğunu bir kez daha gözler serdi.

"Şikayet ettiğimden değil," diye devam etti Donovan. "Bir tatil düşünüyordum. Güneyde bir yerde. Bir sürü güzel üniversiteli kız. Kum, güneş, seks. Bol bol seks."

O ve Garrett bikinili üniversiteli kızların erdemlerini överken Sam onu yine duymazdan geldi. Kahretsin, hepsi üniversiteli kızlar için çok yaşlıydı, ama o zaman kim fantezilere yaş sınırı koyar ki?

Hâlâ Sophie'yi düşünmesi onu rahatsız ediyordu. Sonra kaşlarını çatı. Sophie kaç ? Gençti. Üniversite çağında değildi ama yine de gençti. Onun hakkında öğrenmediği çok şey vardı. Her zaman sevişmekle meşgul oldukları için konuşamamışlardı.

Nathan ve Joe'dan bahsedildiğini duyunca konuşmaya geri döndü.

"Ne yapıyorlar?" Sam sordu.

"Dostum, sen bu dışındasın," diye mırıldandı Donovan. "Bu sabah onlardan bir e-posta aldım. Yakında ayrılacaklarını ve daha fazla ayrıntı veremeyeceklerini söylediler. Annemle Rachel'ın endişelenmesini istemedikleri için onlara başka bir eğitim görevinde olduklarını söylememiz gerekiyordu."

Sam . "Sanki annem buna inanacak. Yalanlarımızın kokusunu alır. Her seferinde kokumuzu alır."

"Van'ın ona söylemesine izin veririz. Ona her zaman inanır," diye önerdi Garrett. "Geri kalanımız hiçbir şeyden paçayı kurtaramaz."

Donovan ikisine de kendini beğenmiş bakışlar gönderdi. "Hayırlı evlat statüsünün avantajları var."

"Peki ne zaman bu bunalımdan kurtulacaksın Sam?" Garrett açık açık sordu. "KGI'dan uzaklaşmaya ihtiyacın olursa bana söyle."

Operasyonları ben devralabilirim. Ekipler huzursuzlanmaya başladı. Harekete ihtiyaçları var. Bizim de öyle."

Donovan bile Garrett'la aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu.

"Lanet olası bir değilim. Geçen yıl bir sürü şey oldu. Burada ailemizle birlikte olmamız gerekiyordu."

Savunmaya geçtiğini hissedebiliyordu, bu da her ne kadar kabul etmekten nefret etse de haklı oldukları anlamına geliyordu.

İki ağabeyi de öylece baktı, sanki aptallık ettiği sonucuna kendi başına varmasını bekliyorlardı.

"Evet, tamam, anladım," diye mırıldandı. "Kıçlarınızı işe koyacağım."

Sam içini çekti ve bacaklarını uzatmak için verandadaki sandalyeden kalktı. Avuçlarını güvertenin korkuluklarına dayadı ve güneşin ısıttığı ahşabın tenine değmesinin keyfini çıkardı.

Belki de işe geri dönmenin ve huzursuzluğunu gidermenin zamanı gelmişti.

Tekrar Garrett'a baktı ve gözlerinin altındaki gölgeleri inceledi. Garrett boş zamanları sevmezdi. Deniz Piyadeleri'nden ayrılmadan hemen önce özel harekât timiyle birlikte başına gelenleri düşünmek için ona çok fazla zaman veriyordu. Son zamanlarda pek uyuyamıyordu, bunu ne Sam'e ne de Donovan'a itiraf edebilirdi.

Van, Sam'e Garrett'ın görevinin boka sarmasından ve 'ın kalçasına isabet eden kurşunun ardından iyileşmek için hastaneye yatmasından sorumlu olan Marcus Lattimer hakkındaki her türlü bilginin peşine düştüğünü söylemişti.

Sam bu konuyu Garrett'a açmayı ama doğru zamanı bulamamıştı. Garrett'ı sıkıştırıp konuşturmaya çalışmak için hiçbir zaman iyi bir zaman değildi.

"Sen neye bakıyorsun öyle?" Garrett kabaca sordu. "Berbat görünüyorsun," dedi Sam açık açık. "Daha önce hiç tekrar uyumak."

"Evet, bu ikimiz için de geçerli. En azından ben bir takılmıyorum. Bunu benimle ilgili hale getirerek konudan kaçmaya çalışmayı bırak."

"Bir şey mi?" Sam hafifçe sordu.

Garrett kaşlarını çattı ve bir an için Sam'in neden bilmiyormuş gibi davrandı. Izgaraya bir hamburger ve bu sırada spatulayı da vurdu. Sonra Donovan'a baktı.

"Hey, bana bakma," dedi Donovan ellerini kaldırarak. "Bu konuda pek de ketum davranmadın."

Garrett, "O herifi yere sermek istiyorum," dedi.

Sam arkasına yaslandı ve ellerini arkasındaki korkuluklara dayadı. "Tanrım, Garrett. KGI'nın lanet olası bir intikam görevine çıkmaya gücü yetmez."

Garrett omuz silkti. "Bunun intikamla ilgili olması gerektiğini kim söyledi? Dünya o pislik olmadan daha iyi bir yer olurdu. O kirli biri. O bir hain." Sam'e sertçe baktı. "Bana takımıma mal oldu. Biz burada oturup senin kendine gelmeni beklerken faydalı bir şeyler yapabiliydik. Lattimer'in zavallı kızı duvara çivilemek gibi."

Sam'in buna söyleyebileceği pek bir şey yoktu. Garrett'in öfkesini anlıyordu. Garrett'in olsa o da aynısını yapardı. Ama kardeşlerinin onu dizginleyeceğini umuyordu. Tıpkı Garrett'a yaptığı gibi.

Donovan sert bir ifadeyle, "Şu anda sorun Garrett değil," dedi. "sizsiniz. Kafanı kıcıktan çıkarmalısın ve işe geri dönmeliyiz, aksi takdirde Garrett bize karşı haydutluk yapacak ve Lattimer'i bulmaya çalışırken lanet olası bir savaş başlatacak."

Sam nefesini üfledi ve bir kez daha göle bakmak için arkasını döndü. Kardeşleri haklıydı. Kafası yerinde değildi ve bu KGI için çok kötü bir şeydi. İşlerini geniş bir askeri ve hükümet bağlantıları listesi haline getirmişlerdi. Var olmayan kurumlar için bile iş yapıyorlardı.

Mouton'u ortadan kaldırma görevi CIA'deki bağlantıları Resnick'ten gelmişti ve KGI bir silah anlaşmasını engellemiş olsa da Mouton'un kendisi parmaklarının arasından kayıp gitmişti. Bu da onun hâlâ orada, hâlâ yaşayabilir durumda olduğu ve ağını yeniden kurmakla meşgul olduğu anlamına geliyordu.

Ve en azından şimdilik ABD hükümeti bu işin peşini bırakmaya niyetli görünmüyor.

Sam bitmemiş işlerden nefret ederdi. Bu kadar çok hayatı yok edebilecek bir yırtıcıyı dışarıda bırakmak onun tüm prensiplerine aykırıydı. Teoride kişisel değildi. Mouton sadece bir işti ama Sam için bu iş, adamı alt edemediği anda kişisel bir hal almıştı.

CIA bağlantısına siktir olup gitmesini ve Mouton'un peşine düşmesini söylemek istiyordu ama Sam Amca'nın kötü tarafına geçmeye değmezdi.

Dudakları yüzünü buruşturdu. Belki de Donovan'ın doğru bir fikri vardı. Belki biraz güneş, seks ve tatil aklını tekrar oyuna vermesini sağlayabilirdi. Ve Sophie'yi de.

Tekrar kardeşlerine doğru dönmeye başlamıştı ki gözüne bir şey ilişti ve durakladı. Büyük bir kütük gölde tembel tembel yüzüyordu. TVA, gölün beslediği yağmurla taşan nehir ve derelere yük olmamak için suyu tuttuğu için ilkbaharda su seviyesi çok yükselmişti. Son fırtınalar ve şiddetli yağışlar, daha yeni yeni azalmaya başlayan bir enkaz alanına neden olmuştu. Ama Sam'in dikkatini çeken kütüğün ucundaki bir şeydi.

"Ne oluyor be?" diye mırıldandı.

"Naber Sam?" Garrett sordu.

Ama Sam ona cevap vermedi. Güvertenin kenarından atladı ve rıhtımdan aşağıya, suya doğru koşmaya başladı. Arkasından kardeşlerinin şaşkın haykırıışlarını duydu ama yavaşlamadı.

İskelenin ucuna ulaştığında, soğuk şoktan irkilerek temiz bir şekilde suya daldı. Birkaç metre ileride yüzeye çıktı ve kanalın ortasına doğru sertçe yüzdü.

Kütüğün ortasından kavradı ve aşağı doğru manevra yaptı. Bir kadının cansız bedeni kütüğün ucuna serilmişti, ıslak ve dağınık saçları yüzünü tamamen gizliyordu.

Bir an tereddüt etti, uzanıp ona dokunmaktan, ölümün katılığını hissetmekten korkuyordu. Sonra bu saçma korkudan sıyrıldı ve onun omzunu kavradı.

Adamın içini rahatlatan şey, kızın teninin parmaklarının altında soğuk da olsa yumuşak ve esnek olmasıydı.

"Tanrım, bu ne?"

Sam sarsılarak Garrett'in hızlı ve emin adımlarla yaklaştığını gördü.

Sam onu kütükten çekerken, "kıyıya çıkarmama yardım et," dedi.

Başı yana doğru eğildi ve kazara su solumaması için yüzünü boynuna siper etti. Nabzını kontrol etmek için parmaklarını boynuna götürdü. Zayıf ve titrekti ama oradaydı.

Garrett, kızın diğer tarafına , "Lanet olsun, vurulmuş," dedi.

Sam aşağıya bakarak onun kana bulanmış kolunu gördü. Yan dönüp kıyıya doğru yan kulaç atmaya başlarken, "Gidelim," dedi acımasızca.

Garrett hızlandırdı ve kadının vücudunun olabildiğince büyük bir kısmını suyun dışında tuttu. Kıyıya yaklaştıklarında Donovan sudan çıktı ve kadına uzandı.

Sam ona el salladı ve kollarını onun altına dolayarak sığ derinliklerde dururken onu sudan çıkardı. Bu çok saçmaydı ama onu kendi gözleriyle görme zorunluluğuna kapılmıştı. Başka kimsenin ona dokunmasını istemiyordu.

Onu yere yatırırken ensesi karıncalandı ve tüyleri diken diken oldu. İlk fark ettiği şey ince boynunun etrafındaki çürüklerdi. Birisi onu boğmak için elinden geleni yapmıştı.

Gördüğü ikinci şey kolundaki bariz kurşun yarasıydı. Kesik yerlerden hâlâ kan sızıyordu.

Üçüncü şey mi? Bakışları kadının vücudunda aşağıya doğru kaydı ve karnındaki küçük şişlikle karşılaşınca dondu kaldı.

"Lanet olsun," diye nefes aldı. "Kız hamile!"

"Ambulans çağıracağım," dedi Garrett.

Kadın Garrett'in sesiyle kıpırdandı ve Sam kadının gözlerindeki saçları sildi.

Kadının göz kapakları açılıp gözleri buluştuğunda tüm nefesi bedenini terk etti. Adam onun tüm halini değerlendirdi.

ve farkına vardığı şey bir balyoz gibi yüzüne çarptı.

Tanrım, aklını bir türlü toparlayamıyordu. Onun üzerine eğilmiş, ona bakıyordu; zihni onun kim olduğunu kaydediyordu ama bu ona bir anlam ifade etmiyordu.

"Sophie," diye .

Korku, o iri mavi gözlerine sertçe çarptığında gözleri tanıyarak genişledi.

"Sam."

Boğuk bir fısıltıyla çıktı ve bir öksürüğe dönüştü. Bir kez başladığında duramadı ve ciğerlerindeki suyu öksürürken tüm vücudu sarsıldı. Acı dolu iniltisi göğsüne sertçe çarptı ve onu sisinden uyandırdı.

Ve sonra bir sonraki "ne oluyor lan" dalgası ona o kadar sert çarptı ki neredeyse dengesini kaybediyordu.

Sophie hamileydi.

Sophie ile sadece beş ay önce birlikte olmuşlardı. Sophie kesinlikle beş aylık hamile gibi görünmüyordu. Aslında tam olarak o kadar hamile görünüyordu.

Yaralanmıştı. Biri onu vurmuştu. Biri onu öldürmeye çalışmıştı.

Hamileydi. "Hayır," dedi

şiddetle. "Neye hayır?"

"Ambulans yok. Söz ver bana."

Şaşırtıcı bir güçle onun kolunu yakaladı. Gözleri vahşiydi ve nerede olduğu, kim olduğu ya da hem kendisinin hem de çocuğunun içinde bulunduğu tehlike hakkında en ufak bir fikri olduğundan şüpheliydi.

"Bir hastaneye ihtiyacın var," diye yatıştırdı. Kahretsin, hastaneye ihtiyacı vardı. Ya da sert bir içkiye. Onun burada ne işi vardı? Son beş aydır hangi cehennemdeydi?

Hamile. Yüce İsa, bebek ondan mıydı? Dili ağzının içinde kalınlaşmış ve şişmiş gibi hissetti. Kelimeleri bir araya getiremiyordu ve zaten kızın onları anlayacağından da şüpheliydi.

Eli otomatik olarak yaranın yeniden kanamaya başladığı koluna gitti. Kanı koluna değdiğinde sıcaktı.

Soğuk tenine daha fazla zarar vermek istemediği için cesaret edebildiği kadar sert bastırdı.

Başını kaldırdı ve acıyla parlayan gözleri kararlılıkla parladı.

"Hastane yok. Polis yok. Bana söz ver. Söz ver bana."

Kadının sesindeki çaresizlik onu etkiledi. Omurgasından aşağıya doğru huzursuz bir his yayıldı. İçgüdüleri ona bunun tüm pisliklerin ötesinde bir pislik olduğunu söylüyordu.

Başını kaldırıp kendisine ve Sophie'ye derin bir konsantrasyonla bakan Garrett'a baktı. Neler olup bittiğini öğrenmek istediğine şüphe yoktu. Böylece iki kişi olmuşlardı.

"Ambulans çağırma," dedi Sam ve dönüp Donovan'a baktı, eli hâlâ kurşun yarasının üzerindeydi. "İçeri gir, sargı bezi, sağlık çantası, her şeyi bul."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Garrett patladı. "Yaralandı. Vuruldu. Ve hamile."

Sam yutkundu ve Sophie'nin artık kapalı olan gözlerine baktı.

"Garrett, lütfen dediğimi yap. Bu kadını tanıyorum." "O da kim?"

İki kardeşine de dik baktı. "O benim."

BÖLÜM 5

SOĞUK. Donuyordu. Ve halüsinasyonlar görüyordu. Sam'i. Sam'i görmüştü. Ama o burada değildi. Nerede olduğunu bilmiyordu. Sadece ona çok benzeyen bir adamın yüzünde dehşet ifadesiyle başında dikildiğini biliyordu. Sam onu görünce bu kadar dehşete düşmezdi, değil mi? Gerçeği bilmiyordu. Henüz bilmiyordu. Hayır, kesinlikle Sam değildi.

Sonra sıcak bir battaniye onu sardı ve güçlü kollar onu yukarı kaldırdı. Sert bir göğse yaslandı, o kollar hâlâ onu sımsıkı sarıyordu.

Sophie gözlerini açtı ve sert bir çene hattı görmek için yukarı baktı. Güçlü. Sıkı. Sanki o sabah tıraş olmaya üşenmiş gibi bir tutam kirli sakal vardı. Çok seksiydi.

Bakışları yukarı doğru kaydı, sonra başı hareket etti ve gözleri onunkilerle buluştu. Mavi. Soluk mavi, buz gibi. Tıpkı Sam'in gözleri gibi. Hâlâ rüya mı görüyordu? Eğer öyleyse, bunu kabullenmek istedi. Güzel bir rüyaydı.

"Hey," dedi usulca. "Geri dönmüşsün."

Geri mi? Hangi cehennemdeydi? Alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Buraya daha önce gelmiş miydim?" diye sordu. Bu durumda buraya nasıl gelmişti? Her şey çok bulanıktı. Kendini tuhaf hissediyordu. Kendinde değildi. En küçük ayrıntıları bile hatırlamakta . Bu onu sinirlendiriyordu çünkü yapması gereken önemli bir şey vardı.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ama sanki daha önce buraya gelmişim gibi geri döndüğümü söylediniz."

Ona endişeli bir bakış attı ve adımlarını hızlandırdı. "Geri döndüğünü kastetmiştim. Bilincin yerindeydi. Seni sudan çıkardığımda bilincin kısa süreliğine yerine geldi ama sonra tekrar bayıldın."

"Oh."

Endişesi derinleşince başını çevirdi ve Sophie o anda yanlarında yürüyen başka bir adam gördü. İri yarı. Kaba görünüşlü. Ona kaşlarını çatarak bakıyordu.

Sophie onu taşıyan adama doğru ve istemsizce ürperdi.

"Her şey ," diye mırıldandı yatıştırıcı bir şekilde, onu kollarında daha yükseğe kaldırırken. "Kimse sana zarar vermeyecek, söz veriyorum."

"Kim o?" diye fısıldadı.

Yine yan gözle baktı. "Bu Garrett. O benim kardeşim."

"İri yarı ve kötü görünümlü," diye mırıldandı.

Adam gülerken ona doğru sallandı. "O zararsızdır."

Bir homurtu duyuldu ve Sophie, Garrett'ın kardeşinin değerlendirmesinden hoşlanmadığını tahmin .

Sonra Garrett ona bakmak için eğildi. "sor, sen kimsin?"

Geri çekildi ve eğer yapabilseydi koruyucusunun omzuna sürünüp arkasına saklanabilirdi.

"Geri çekil Garrett, onu korkutuyorsun."

Garrett yine kaşlarını çatı ve Sophie'ye sözünü bitirmediğini gösteren bir bakış attı. Sophie'nin öfkesi kabardı. Kahretsin, zorba ve pislik erkeklerden bıkmıştı.

"Sakin ol," yatıştırdı onu taşıyan adam, sanki gerginliğini hissetmiş gibi.

Basamakları tırmandı ve onu başka bir adamın yanından geçirdi.

-Şimdi nasıl bir karmaşanın içine düşmüştü? En azından silah taşımıyorlardı ve şimdiye kadar onu öldürmeye çalışmamışlardı. Bu bir artıydı, değil mi? Belki ona Sam'i nasıl bulacağını söyleyebilirlerdi.

"Neredeyim ben?" diye sordu belli belirsiz, adam onu yatağa yerleştirirken. Yanıt beklemeden top gibi kıvrıldı ve aynı anda yorgana ve yastığa uzandı. Tanrım, çok yorgundu. Tepeden tırnağa ağrıyordu.

Bir erkek sesi, "Hayır, ," diye sitem etti. "Henüz uyuyamazsın."

Bir eliyle onu itti ve yastığa daha sıkı sarıldı. Bu iyi hissettirdi. Kasları sıcak yorganın içinde gevşemeye başladı ve sonra protesto çığlıkları atmaya başladılar.

Acı onu ele geçirirken ağzı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Kolunu. Ateş. Uyuşukluk geçmişti. Ve sonra hatırladı. Denize düştüğünü. Vurulduğunu. Kaçış.

Eli kolundan yukarı tırmanarak yarayı yokladı. Çok kötü olamazdı, değil mi?

"Sakin ol," diye mırıldandı Sam'e benzeyen adam. "Şokun etkisinin biraz geçtiğini ve şimdi hissetmeye başladığını söyleyebilirim." Şiddetle titriyordu, parmakları hâlâ silahın ateşlendiği bölgeyi kavriyordu. Nazik bir el parmaklarını kavradı ve

onları yarasından

uzaklaştırdı. "Acıyor."

"Biliyorum. Hastanede olmalıydın."

Başını kaldırdı. "Hayır."

Garrett odaya girerken, "İşte bandajlar," dedi. "Van yarayı temizleyebilmeniz için biraz su ve bez getiriyor."

Sophie yorganı göğsüne bastırdı ve dikkatle Garrett'a baktı.

Garrett, kızın ondan etkilendiğinden daha fazla etkilenmiş görünmüyordu. Ona sadece derin bir şüpheyile bakıyordu.

Bir an sonra üçüncü adam Garrett'ın arkasına doluştu. En azından onun buradan başka bir yerde olmasını ister gibi görünmüyordu, ama yine de ondan ihtiyat yayılıyordu.

"Bu benim kardeşim Donovan," dedi sahte Sam başparmağını omuzlarının üzerinden geçirirken.

"Kaç tane kardeşin var?"

Sırıttı. "Beş. Ama sadece ikisi burada."

"Üç tane daha mı var?" diye sordu, sesindeki korkuyu bastırmaya çalışarak.

Oda etrafında çılgınca dönüyordu ve o kadar üşümüştü ki dişleri takırdamaktan kırılacaktı. Yapması gereken önemli bir şey vardı ama bebeğini güvende tutmanın ötesinde hiçbir şey hatırlayamıyordu.

Bebeğinin hareket ettiğini hâlâ hissetmediğini fark ettiğinde karnını sıktı. Gözyaşları yanaklarını yaktı ve yüksek sesle burnunu çekti ama burnundan hava almayı başaramadı.

Pus ve kafa karışıklığı arasında, her şeyden önce yapması gereken tek şeyi hatırladı.

"Sam," diye . "Sam'e ulaşmalıyım. Onu öldürecekler."

Etrafındaki oda karardıkça yatağın içinde daha da alçaldı.

"Buradayım, Sophie."

"Sam mi?" Hayır, ona benzeyen adamdı. Başını salladı. "Hayır, Sam Kelly. Gitmem gerek Sam. Çok önemli. Beni de öldürecekler. Bebeğimi."

Çenesi ağrıyana kadar dişleri birbirine çarptı.

Neden kendini toparlayamıyordu? Neden kendini bu kadar dağınık ve bulanık hissediyordu? Oda etrafında çılgınca dönüyordu, sanki cehennemden gelen bir dönme dolaba sıkışmış gibiydi. Midesi düğümlendi ve kaynadı. Bu korkunç acı midesini bulandırıyor ve yapmak istediği son şey kusmaktı.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Kendi kendine gevezelik duymuştu ama ne hakkında olduğunu bile hatırlayamıyordu.

Sam. Bu ona geri döndü. Bu onun tek değişmeziydi.

Adını tekrar söylemeye çalıştı ama dudaklarının sertleştiğini ve işbirliği yapmadığını fark etti. Kirpikleri gözlerinin üzerine düştü ve görebilmek için onları ovuşturmaya çalıştı.

Oda o kadar loşlaşana kadar karanlık içeri doldu ki adamları bile seçemedi. Gittikçe büyüyen karanlıkla savaşmak canını acıtıyordu. Bu yüzden pes etti.

Sam onun tekrar bilinçsizliğe sürüklenişini izledi.

Garrett ve Donovan'a baktı ve ikisinin de kendisine delik deşik baktığını gördü.

"Bu da ne ?" Garrett sonunda söyledi.

Sam bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve ensesini .

"Tanrım, bilmiyorum."

"Kim o?" Donovan talep etti.

Cevap Garrett'ın gözleri kısıldı ve Sophie ile Sam'in arasına baktı.

"Meksika'da birlikte olduğun kız değil mi?" Sam, Garrett'ı görmezden geldi ve örtüyü daha yukarı kaldırdı. Sophie böylece daha sıcak olacaktı ama kolunu açıkta bırakmaya dikkat etti. Yaradan hâlâ sızan kan onu rahatsız ediyordu. Hatta her şey onu rahatsız ediyordu.

"Seni uyarmam gerek derken ne demek istedi?" Donovan sordu. "Bu çok kötü kokuyor Sam. Sean'ı ve bir ambulans çağırmalısın. Bırak işleri o halletsin."

Sam başını salladı. "Polisi aramayacağız. Burada ne haltlar döndüğünü öğrenene kadar olmaz."

Bakışları kadının karnına kaydı. Örtüyü biraz daha kenara itti ve avucunu karnının üzerinde kendini alamadı. Teni dokunmak için soğuktu ama karnındaki sert küçük top onu büyüledi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Garrett. "."

"Ne?" Donovan talep etti.

Sam biliyordu. Yutkundu ve başını kaldırıp kardeşlerine baktı. "Benim olabilir. Onunla konuşana kadar bilemeyeceğim ama beş ay önce beraberdik. Beş aylık hamile gibi görünüyor."

"anasını," diye mırıldandı Donovan.

"Ben de Van'a katılıyorum. Yolda ölmüş bir kokarca gibi ," dedi Garrett acımasızca.

Sam, Sophie'ye doğru işaret etti. "Bilinci yerinde değilken onu bandajlamam gerekiyor. Kolu için bana yardım etmen gerek. Kurşun hâlâ oradaysa, onu hastaneye götürmekten başka çaremiz kalmayacak."

Yaraya bir göz attı. Kurşun olsun ya da olmasın, dikiş atılması gerekiyordu. Onu hastaneden nasıl tutabileceğini ya da neden tutması gerektiğini bilmiyordu.

Donovan, Sophie'nin diğer tarafındaki yatağa uzandı, yüz ifadesi asıktı.

"Görünüşe göre biri dövmüş, boğmaya çalışmış ve sonra da vurmuş. Bu sırayla olması gerekmiyor."

Öfke Sam'in çenesini gerdi. "Evet, öyle .
Kaçmış olması bir mucize."

Garrett suratını ekşiterek, "Eğer kaçtıysa," dedi.

Sam ona sinirli bir bakış fırlattı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Yarı boğulmuş, dövülmüş ve kurşun yarasıyla ortaya çıkıp seni uyarmak zorundaymış gibi konuşmasını oldukça garip buluyorum. Onunla bu kadar ateşli ve ağır bir ilişki yaşıadıysan beş aydır hangi cehennemdeydi? Onu koruyabileceğini biliyor olmalıydı."

"Yani ne diyorsun?" Sam sakince sordu. "Bana ulaşmak için kendini dövdüğünü, vurduğunu, sonra da hamileyken kendini göle attığını mı düşünüyorsun?"

Garrett biraz mahcup görünme nezaketini gösterdi.

"Bak, senin şüpheli bir piç olduğunu biliyorum. Şu anda de payıma düşeni yaşıyorum, ama onun söyleyeceklerini duyana kadar kararımı saklı tutuyorum."

Donovan, Sophie'nin yarasını incelerken, "İyi karar," diye mırıldandı. "Boydan boya bir yara gibi görünüyor. Kemik yok. Et yarası. Çok acıyacak ve gölde o kadar zaman geçirdikten sonra muhtemelen enfeksiyon kapacak ama çok ciddi olduğunu sanmıyorum. Ben olsam hamileliği için endişelenirdim."

Donovan'ın ifadesi Sam'e çekiç gibi çarptı. Evet, onun karnını görmüştü. Hatta kardeşlerine bebeğin kendisinden olabileceğini sakın ve kesin bir dille söylemişti. Ama şu ana kadar bunu gerçekten kafasına sokmamıştı.

Bir bebek vardı. Onun olabilir. Baba olabilir. Vay anasını.

Sol sahadan gelmek hakkında konuşun. Bu onun en çılgın hayallerinde bile düşündüğü bir şey değildi. Yuva kurmayı ve çocuk sahibi olmayı kardeşlerine bırakmıştı. Yuva kurup anne ve babasına torun vermeyi düşünmeden önce Ethan ve Rachel'in bir çift doğuracağını tahmin ediyordu.

Yüzü buruştu. Vay anasını. Annem bunun için altına sıçardı.

Otuz altı yaşındaydı. Çoğu erkeğin aile kurmayı düşündüğü yaşı çoktan geçmişti, değil mi? Ama eğer bunu yapacaksa ve yaptığında, bunun kendi şartlarına göre, tercihen evleneceği bir kadınla ve iyice düşündükten sonra olacağını kesinlikle varsayıyordu. Bebekler ve kariyeri birbirine pek uymuyordu.

"İyi misin dostum?" Donovan usulca sordu.

O iyi miydi? Biri halıyı çekip gibi hissediyordu. Sanki biri aniden tüm kuralları değiştirmiş ve hayatının tüm akışını değiştirmişti.

Tamam, kulağa dramatik geliyor ama öyleydi! Bir bebek her şeyi değiştirdi. Ve sonra Sophie vardı. Neden ortadan kaybolmuştu? Hayır, ona herhangi bir söz vermemişti. Ona hiçbir şey teklif edebilecek durumda değildi. Gerçek kimliğini bile.

"Siktir," diye .

Garrett ona sertçe baktı.

"Beni nerede bulacağını nasıl bildi? Beni Sam olarak tanıyordu. Sadece Sam. Çalıştığı bara gelen bir adam. Sam Kelly değil. Bildiği kadarıyla herhangi bir yerden olabilirdim."

Garrett kuru bir sesle, "Muhtemelen ağır bir yastık sohbeti yaptığınızı söyleyebilirim," dedi.

Sam başını salladı. "Beni aptal mı sanıyorsun? Ayrıca, yalnızken yaptığımız şey tam olarak konuşmak değildi."

Donovan kıs kıs güldü ama sonra hemen ayıldı. "Peki ne yapacağız? Gizli görevdeyken kaçamak yaptığın hatunun, seni öldürmeye çalışan insanlarla ilgili korkunç uyarılar mırıldanırken çıkması biraz fazla tesadüfi - aslında senin hakkında hiçbir şey bilmemesi gerekirken. Ve kesinlikle nerede yaşadığınızı da."

Sam, Sophie'nin hareketsiz bedenine , "Bu her şeyi açıklıyor," dedi.

Karnının üzerindeki çarşaf çarptı. Neredeyse kaçırdığı küçük bir seğirme. Şaşkın bir şekilde eğildi ve

çarşaf. Sırılsıklam gömleği yukarı kalkmış, karnının pürüzsüz genişliğini ortaya çıkarmıştı.

dokunduğunu, ellerini yemyeşil vücudunda gezdirdiğini hatırlıyordu, gerçi son sevişmelerinden bu yana kesinlikle değişmişti.

Elini karnının yan tarafına götürdü ve avucuna değen küçük yumruyu hissetti. Hayretler içinde bakakaldı. Bu bebektir.

Garrett, "Sanırım küçük yaratık iyi," diye mırıldandı.

Sam bir yanıt veremedi. Kafası çok karışmıştı. Parmaklarının arasında hissettiği kendi çocuğu muydu?

Donovan, "Onu o ıslak giysilerden kurtarmalısın," diye önerdi. "Sen ve Garrett kuru giysiler giymelisiniz. Ben gidip biraz çorba ısıtacağım ve ilaç zulumumuzda antibiyotik olup olmadığını öğreneceğim. Ona ve ağrı için ibuprofenden daha güçlü bir şeye ihtiyacı olacak. Hamileyken ne alabileceğinden emin olmadığım için bahsetmiyorum bile."

Sam kıpırdandı ve kendini trans halinden kurtardı. Sonra kaşlarını çatı. Kendisinden başka kimse onu çıplak görmeyecekti. Garrett sonunda mesajı alıp kapıya doğru yürüyene ve yol boyunca nefesinin altında mırıldanana kadar kaşlarını çatarak Garrett'a odaklandı.

Sam Donovan'a, "Çorbayı getir ve bulabildiğin ilaçları bul," dedi. "Onu bu kıyafetlerden çıkarıp sıcak tutacak bir şeyler giydirdikten sonra yaralarını değerlendireceğim. Uyandığında ve bize neler olduğunu ve neden onu hastaneye götürmemizi istemediğini anlatabildiğinde, bundan sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Donovan başıyla onayladı ve Garrett'ın peşinden odadan çıktı.

Sam dikkatini tekrar yatağında yatan kadına çevirdi. Onun kadınına. Çocuğu mu?

İnkâr edercesine başını salladı. Kız onun değildi.

Islak saçlarından bir tutamı parmaklayarak dikkatlice boynundan uzaklaştırdı.

"Nerelerdeydin Sophie?" diye sordu usulca. "Hangi sırları saklıyorsun ve kim senin ölmeni istiyor?"

Ani bir öfke vücudunu sarmıştı. Onun ölmesini isteyen her kimse, çocuğunu da öldürmeye çalışmıştı. Çocuğunu.

Kafasında o kadar çok soru dönüyordu ki çıldırmak üzereydi. Eğer onunla ilgilenmezse, ona cevap verecek kadar hayatta kalamayacaktı. Bilinci yerinde olmasa bile hâlâ titriyordu. Onu ıslak giysilerinden kurtarması ve ısıtması gerekiyordu.

Giysilerini çıkardı ve hiç vakit kaybetmeden kuru bir şeyler giydi. Sonra Sophie'ye döndü.

Vücudundaki ıslanmış katmanları dikkatlice sıyırdı ve yaralarına özel bir özen gösterdi. Vücudunda çeşitli çürükler ve boynundaki koyu renkli parmak izlerini incelerken çenesi gerildi.

Göğüs uçları büzüşüp dikleşirken vücudunda ürpertiler oluşuyordu. Göbeğindeki tümsek dışında vücudu ince ve kıvrımlıydı. Sam utanmadan onun çıplak haline bakıyor, hamileliğinin yarattığı değişikliklerden büyüleniyordu.

Çok küçük ve çok zayıf görünüyordu. Başından beri biraz zayıftı ama hamileliğin bir kadını doldurması gerekmez miydi? Onu daha kıvrımlı yapmaz mı? Annesinin her hamileliğinde bir beden büyüdüğünden ve kalçalarının katlanarak genişlediğinden yakındığını duymuştu. Meme uçlarının daha koyu olması dışında Sophie'deki tek değişiklik, karnının üzerindeki şişlikti.

"Benim mi Sophie?" diye fısıldadı. "Neden gittin?"

Donovan'ın yarasına bağladığı sargı bezinin üzerine dikkatlice pazen gömleklerinden birini geçirdi ve düğmelerini ilikledi. Gazlı bezin arasından sızan kan için endişelendi. Yara ne kadar hafif olursa olsun, herhangi bir kan kaybı hamile bir kadın için iyi olamazdı. Bir de belli ki bir süredir gölde olduğu gerçeği vardı. Cildi dokunulduğunda hâlâ soğuktu ve dudaklarında hiç hoşlanmadığı mavimsi bir renk vardı.

Çok fazla soru var. Sean'ı arayıp Sophie'yi hastaneye götürmek en akıllıca şey olurdu. Yaralıydı ve hamileydi. Ama ne zaman telefona doğru baksa

gözlerindeki korkuyu ve sözlerindeki inancı hatırladı.

Tehdit konusunda kesinlikle yalan söylemiyordu. İster ona, ister kendisine, isterse ikisine birden olsun, onun ve çocuğunun hayatını riske atmayı göze alamazdı.

Yatağa sürünerek girdi ve soğuk bedeninin üzerine daha fazla örtü örttü. Yan yattı ve onu dikkatlice doğru çekerek vücut ısısından faydalanmasını sağladı. Sonra örtüleri etraflarına sıkıca çekerek sıcaklığı hapsetti.

Yavaş yavaş titremesi durdu ve sakinleşir gibi oldu. Dudakları adamın göğsüne yaslandı ve soluk soluğa bir iç çekti.

Daha yakına sokulmaya çalıştı ama omzu adamın bedenine çarptığında inledi.

"Dikkat et tatlım," diye fısıldadı ve onu hareketsiz hale getirebilmek için elini aşağı çekerek vücutlarının arasına sıkıştırdı.

"Soğuk," diye mırıldandı huzursuzca onun tenine karşı.

"Biliyorum. Isınacaksın. Sadece kıpırdamadan yat ki kendini incitmeyesin."

"S-sam? Bu gerçekten sen misin yoksa ben hala rüya mı görüyorum?"

Onun kafa karışıklığından ne anlam çıkaracağından pek emin değildi. Şok ve soğuk -kurşun yarısından bahsetmiyorum bile- bir insanı oldukça "tuhaf" yapabilirdi. Tüm bunları tuhaf bir tesadüf olarak değerlendirmek istese de aklına şüphe düştü.

Sadece bir aptal bariz olanı görmezden gelir. Tesadüfmüş, hadi oradan. "Benim, Sophie. Buradayım. Yaralanmışsın.

Seni almam gerek.

Seni hastaneye götüreceğim. Bebeğinizin iyi olduğundan emin olmalısınız."

O onu sorguya çekmemek için her şeyini ortaya koydu. Sadece ne kadar kırılgan olduğunu bilmek onu dizginledi.

Başını adama doğru salladı, sonra boğazından kısık bir sesle inledi.

". Sadece daha çok acıyacak," diye uyardı.

"Hastaneye gidemem," dedi kısık sesle. "Beni bulacaktır."

Sam'in alnı kırıştı ve göğsüne sıkıca bastırılmış yüzüne baktı.

"Kim, Sophie? Seni kim bulacak?"

"Babamın adamları," diye düzeltti.

Ne boktan bir ifade olduğu düşünülürse, bu tam bir saçmalıktı. Sam, kadının göz kapakları bir kez daha kapanırken yere baktı. Hayal kırıklığı içinde başını yere vurmak istedi ama sonra kollarındaki kadının oldukça boktan bir gün ya da hafta geçirdiğini hatırlayınca hemen kendini suçlu hissetti.

"Sophie." Bir yanıt bekledi. "Sophie," dedi biraz daha yüksek sesle. "Tatlım, uyan. Benimle burada konuşman gerek."

İnledi ve yüzünü adamın göğsüne gömdü; bu hareket ona çenesini kapatıp gitmesini istediğini kelimelerden daha iyi anlatıyordu.

Bu onu delirtiyordu. Van her an ilaçlarla ve bulmayı başardığı başka şeylerle geri dönebilirdi.

Bu düşünceyle hareket eden Sam, meraklı gözlerden korunduğundan emin olmak için örtüleri kontrol etti. Van bir pislik olduğundan değil, ama yarı çıplak bir kadın, kırmızı kanlı her erkeğin dikkatini çekerti. Ölmüş olsa da fark etmezdi.

Kız tekrar gevşediğinde iç çekti. Lanet olsun. Bu onun günü, haftası ya da ayı bile değildi. Gerçekten de bir saat önce onu özlediğini mi düşünüyordu? Sanki onu hayalinde canlandırmış gibiydi ve onun tekrar yatağında olmasıyla ilgili pek çok fantezisi olsa da, aklındaki kesinlikle bu değildi.

Donovan kapıyı bir kez çaldıktan sonra cevap beklemeden kafasını kapıdan içeri uzattı. Sam ve Sophie'yi görünce, bir elinde bir ilaç seti, diğerinde de kapaklı bir şırınga olduğu halde içeri girdi.

"Bu da ne böyle?" Donovan yatağa yaklaştığında Sam sordu.

"Antibiyotikler. Saha kitinden aldım."

"Hamile bir kadına vermenin güvenli olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"İnternet faydalı bir şey," dedi Donovan sakince.
"Bulabildikleriniz inanılmaz. Artık insanların neden doktora gittiğini bile bilmiyorum."

"Çocuğumun güvenliğini senin Google'da araştırdığın bir web sitesine mi emanet edeceğim?" Sam inanamayarak sordu.

"Şey, evet. Daha iyi bir fikrin var mı? Ben hala Sean'ı arayıp onu hastaneye götürmemizden yanayım. Ve haklı olduğumu biliyorsun."

Sam içini çekti, sonra Donovan'a malzemelerle yaklaşmasını işaret etti. Ayrıca yanında bir dikiş setiyle birlikte çeşitli bandajlar ve merhemler de taşıyordu.

"Onu dikmene izin . Bu çılgınlık." "Kolunun enfeksiyondan çürümesine izin vermek de öyle."

"Lanet , Van. Sen çok sinir bozucu bir orospu çocuğusun."

Bunun üzerine Donovan hafifçe gülümsedi. "Sen ve Garrett çok sakinsiniz, yemin ederim. Sanırım ikiniz de kışınızda mısır koçanlarıyla doğmuşsunuz. Ben sağlıkçı olarak eğitildim, hatırladın mı? Her türlü inanılmaz şeyi yapabilirim. Uçak ve helikopter uçurabilirim ve uzuvları yerine dikebilirim. Daha sonra çürüyebilirler ama bu benim sorunum değil."

"Saygısız piç kurusu," diye mırıldandı Sam. "Joe'nun etrafında çok fazla zaman geçirmişsin."

Donovan yine sırtıttı. "Joe her zaman en sevdiğim kardeşim olmuştur."

Sam sabırsızca ona el salladı. "Ona iğneyi yap, ama seni iğne ve iplikle serbest bırakmadan önce koluna ve yanına tekrar bakmak istiyorum."

Donovan kuru bir sesle, "Sanki bir yastık kılıfı nakışlayacakmışım gibi konuşuyorsun," dedi.

Donovan şırınganın kapağını açtı ve yatağın karşı tarafına geçti. Sophie'nin kalçasının kıvrımını ortaya çıkarmak için örtüleri kenara çekerken Sam'e özür dileyerek baktı.

Sam kaşlarını çattı ama Donovan kalçasının üstündeki pürüzsüz deriyi etkili bir şekilde temizledikten sonra iğneyi etine batırırken dilini tuttu.

İrkildi ve irkilmiş bir çığlık attı. Ellerini Sam'in gömleğinin içine soktu ve titredi, ama gözleri

yeniden açtı. Sam içgüdüsel olarak onu kendine çekti ve kulağına yatıştırıcı sözler mırıldandı. Ama iğneyi geri çekip şırıngayı tekrar kapatırken kardeşine baktı.

Donovan gözlerini devirdi ve bir diziyle yatağa doğru ilerleyerek kadının giydiği flanel gömleğin yakasını açmaya başladı. Kolunun üst kısmındaki bandaja ulaştığında onu dikkatlice çekti. Sargı kıpkırmızı kesilmişti ve Donovan yaradan sızan taze kanı silerken kaşlarını çattı.

"Dikişe ihtiyacı var Sam. Hoşuna gitmediğini biliyorum ama doğru olanı yapıp onu hastaneye götürmeyeceksen dikiş atmam gerek. Uyuşturmak için lokal verebilirim. Acil serviste verdikleri kadar iyi olmaz ama uyuşuk kalırsa hissetmez."

Sam içinden küfretti, gözlerini kapadı ve bir boyun eğme sesi çıkardı. "Tamam, yap. Çabuk ol. Bu işi olması gerekenden daha kötü bir hale getirmek istemiyorum."

Sam yüzünü onun boynuna gömdü, sonra elini Donovan'ın hazırladığı yere ulaşana kadar onun kolunda gezdirdi. Bunun için gergin bir kadın gibi davranması çok saçmaydı. Savaş alanında kendi payına düşen kanlı yaraları sarmıştı. En sert askerlerin bile yüzünü kızartacak şeyler . Ama Sophie'nin kollarında hamile ve savunmasız olduğunu, kardeşinin ise derisine bir iğne batırmak üzere olduğunu görmek içini titretmişti.

Donovan ilk dikişi atmaya , "Tut onu," diye mırıldandı. "Eğer sarsılırsa daha çok acıyacak ve ben daha fazla zarar vermek istemiyorum."

"Yap şunu," diye homurdandı Sam.

Sophie'yi daha sıkı sararak ona gücünü ve korumasını sundu. İğne derisini deldiğinde, Sophie'nin mi yoksa kendisinin mi daha çok gerildiğinden emin değildi.

Yüzü buruştu ve gözleri telaşla açıldı. Sanki onun içinden bakıyor gibiydi. Ağız bir anda açıldı.

Sessiz bir ılık attı ve sonra konuştuğunda sesi kırık ve boğuk ıktı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Bebeğime zarar vermeyin."

Sam'in midesi bulandı ve Donovan bile başını kaldırıp baktı, gözleri kısılmıştı.

"Ne be?" Donovan mırıldandı. "Bitir şu işi," diye emretti Sam.

Sophie'ye döndü ve kendisine ok gibi çarpan inleme seslerini durdurmak için dudaklarını onunkilere bastırdı.

"Sophie, ben Sam. Ben buradayım. Hiçbir şey sana zarar vermeyecek. Yemin ederim. Bebeğin iyi. Ben de iyiyim. Anladın mı?"

"Sam," diye . "Sam'i uyarmak zorundayım. Artık güvende değilim. Uzak durdum ama şimdi beni buldular. Sam'in bilmesi gerek."

Yanağından aşağı tek bir damla gözyaşı süzüldü ve Sam onu pp uzaklaştırarak aylar sonra bu temasın tadını çıkardı. Van'ın ne düşündüğü umurunda değildi. Ne gördüğü ya da Garrett'a söyleyip ikisinin de tepesine bineceği umurunda değildi. şu anda kollarındaki onun kadınıydı. Onun ocuğuydu. Ve onu kimin tehdit ettiğini bilmek istiyordu. Kimden bu kadar korktuğunu. Ve neden onu korumak zorunda olduğunu düşündüğünü.

Bu onu fkelenlendirdi.

" bitirmedin mi?" Sam tısladı. "Neredeyse," diye mırıldandı Donovan.

Donovan son iki dikişi atmak için iğneyi etine batırdı. Sam sadece acele etmesi için dua etti.

Sophie yine gerildi ve alçak sesle hıçkırdı. Sam de onunla birlikte inlemek istedi.

"ok kızacak," dedi kırık bir sesle.

şimdi gevezelik ediyordu, her dikişte irkiliyordu ama mücadele etmiyordu. Katlandığı cehenneme kendini gibi görünüyordu. Sam sadece onun ateşli zihninde neler olup bittiğini bilmeyi diliyordu.

"Benden nefret edecek. Asla anlamayacak. Ona gerçeği söylemek zorundayım."

Donovan son dikişi bağladı ve Sam'e endişeli bir bakış attı. Sam'in Donovan'a bunun delilik olduğunu söylemesine gerek yoktu. Tuhafın da ötesindeydi. Cidden garip şeyler oluyordu.

Asıl soru, Sophie'nin bu işe nasıl bulaştığıydı. Ve eğer başı dertteyse, neden şimdiye kadar ona gelmemişti?

Eli karnını avuçlamak için aşağı kaydı ve rahmindeki bebeğin güven verici küçük kıpırtılarını hissetti.

Ve eğer bu onun çocuğuysa, şimdi bu Sophie ve onun için ne anlama geliyordu?

BÖLÜM 6

SOPHIE sonunda ısınmıştı. Vücudunda acımayan bir yer yoktu ama ısınmıştı. Sıcaklığının kaynağının başka bir insandan geldiğini fark etmesi şaşkınlık içinde bir anını aldı.

Gözlerini açmadan vücudunun onunkine karşı verdiği hissi inceledi. Sert. Kaslı. Kesinlikle erkek. Ve tanıdık.

Onun göğsünün duvarına daha da sokuldu ve derin derin çekti. Bu kokuyu biliyordu. Nerede olsa tanırdı.

Sam.

Adamın kolu kadının belini sıkıca sararak karnını kasıklarına doğru itti. İşte o zaman bebeğinin hafif çırpınışlarını hissetti. Soluk soluğa ayağa fırladı, kolu itiraz edince neredeyse acı içinde çığlık atacaktı. Ama umurunda değildi. Bebeği hareket etmişti.

Yatakta doğruldu, iki elini karnının üzerine koyarak küçük bebeğinin tekrar hareket etmesini diledi. Güven verici pıt pıt sesleri avuçlarına ritmik bir şekilde vurduğunda neredeyse çözülyordu.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı.

Rahatlama onu sendeletti ve güçsüz düşürdü. Tehlikeli bir şekilde sarktı ve güçlü kollar onu yakalayarak yastığa geri yatırdı. Sam'in mavi gözlerine baktı ve nefes almayı unuttu.

Uzanıp yanağına dokundu, gerçekten burada olduğuna dair bir kanıtı ihtiyacı vardı. "Sam. Sensin."

Başardı. Nasıl olduğunu bilmiyordu. Umurunda da değildi. Ama buradaydı ve Sam'le güvendeydi. Sam onu ve çocuklarını koruyacaktı. Korumak zorundaydı.

Onu dikkatle inceledi. İfadesi temkinliydi ve dudakları ne gülümseyerek ne de kaşlarını çatarak sert bir çizgi halindeydi.

"Evet, benim Sophie. Nasıl hissediyorsun? Çok acı çekiyor musun?"

Nasıl hissettiğini fark edemeyecek kadar şok olmuştu. Bebeği hareket ettiği için çok rahatlamıştı ama Sam'in yatağında, onun kollarında yattığı için şaşkındı. Kaç gece onun kollarına dönmeyi hayal ederek yalnız yatmıştı?

Sonra içine bir korku düştü. Hatıralar, son birkaç gün içinde olan her şey, ona çocuğunun hayatının şu anda değeri olmadığını hatırlatarak geldi.

"Ne zamandır buradayım?" diye sordu Sam'in elinden kurtulmak için çabalarken.

Acı koluna vurdu ve onu nefes nefese bıraktı. Onu bıraktı ama oturmasına yardım etti. Bakışları karnına kaydı ve kadın endişeyle yutkundu. Adam aptal değildi.

Bir araya getirecekti. Muhtemelen çoktan yapmıştı. Ama bilmediği daha çok şey vardı.

"Birkaç saat," dedi alçak bir sesle. "Seni gölden . O zamandan beri bilincin gidip geliyor. Kardeşime ambulans çağırmasını söylediğimde çok korktun. Özellikle hastane ya da polis istemedin. Nedenini söylemek ister misin?"

Kadın gözlerini kaçırdı ama adam ısrarcı parmaklarıyla çenesini geri itti.

"Hayır, Sophie. Seninle çok şeyimiz var. Sana ne olduğu ile başlayalım. Beş ay önce hangi cehenneme kayboldun. Beni nerede bulacağını ve kim olduğumu nasıl bildin? Neden beni uyarma ihtiyacı hissettin.

Ve en önemlisi. önemli konu. "Çocuğuma hamile misin?"

Yüzünden kan fışkırdı. Kesinlikle hiç yumruk atmamıştı. Ama o zaman cevapları hak ediyordu. Ondan nefret ederdi ama gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Her şey hakkında.

Sinirle yutkundu ve üzerine iki ton tuğla gibi çöken dehşetle ona baktı.

Gözleri kısıldı ve başparmağını kızın yanağında gezdirdi. hareketi rahatlatıcı bulması gerekirdi ama şefkatli olmaktan çok teşvik ediciydi.

Dudaklarını yaladı, sonra ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken dehşet içinde ona baktı. Şimdi nihayet onun karşısındaydı, onun sıcaklığının kendisini sardığını hissedebilecek kadar yakındı ama hiçbir şey söyleyemiyordu.

Yüz ifadesi yumuşadı ve parmakları Sophie'nin çenesinde gevşedi. "Benden korkma Sophie. Seni asla incitmeyeceğim. Bilinmeyen bir bölgedeyim, bu yüzden bana katlan, tamam mı? Çocuğumu taşıyıp taşımadığını bilmem gerekiyor."

O konuşurken diğer eli karnına gitti ve yuvarlak kıvrımı kavradı. Bebek tepki olarak çırpındı ve çarptı ve o kadar uzun süre hareketsiz kaldıktan sonra hareket ettiğini hissetmenin mucizesiyle nefesini tuttu.

"O senin," dedi Sophie, göğsü öylesine sıkışmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordu.

Gözbebekleri parladı ve burun delikleri titredi. Bir an için sanki bu açıklamayı sindirmiş gibi sessizce ona baktı.

"O mu?" dedi sonunda.

Sophie kızardı. "Ben ona 'o' diyorum. Emin değilim. Sadece bir his. "O" demekten hoşlanmıyorum. "

"Ama bu aşamada söyleyebilirsin, değil mi? Yani, sonogram . Sana cinsiyetini söyleyemezler mi?"

Yere baktı. "Sonogram çektilim."

Çenesini tekrar yukarı kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Ama sen doktora gittin."

Başını iki yana salladı. "Çok tehlikeli."

Ağız kısıtılmış bir yay şeklinde kıvrıldı. O yoğun mavi gözleriyle ona bakmaya devam etti.

"Ama o benim."

"Evet. O senin. Buna hiç şüphe yok."

"Anlıyorum."

Yeterince sakin görünüyordu, ama aldatıcı derecede sakin ifadesinin altındaki kargaşayı hissedebiliyordu.

"Ve sen de bunu bana daha yeni söylüyorsun."

Neredeyse gülecekti. Bunun bir histeri kriziyle sonuçlanacağından bu kadar emin olmasaydı gülerdi. Söyle ona. Sanki dünyadaki en kolay şeymiş gibi. Acı, keskin ve hızlı bir şekilde göğsünde kabardı.

"Anlatayım mı?" O zaman güldü. Kendini tutamadı. Tahmin edildiği gibi, hiç de hoş olmayan yüksek, tiz bir sesle sona erdi. "Sana nasıl söyleyebilirdim ki Sam? Bana seni bir daha görmeyeceğimi söyledikten sonra o otel odasından çıkıp gittin."

Gözleri tekrar kısıldı ve tehlikeli bir şekilde parladı. "Yine de beni bulmakta sorun yaşamadın. Belli ki Başından beri nerede olduğumu biliyordu, ki bu senin hakkında bildiğimden daha fazla. Nasıl yani Sophie? Sen de ve ne yapmaya çalışıyorsun?"

Soruları ne kadar çabuk suçlamalara dönüştü.

Yuvarlandı ve ağırlığını yaralı koluna vermek için kendini hazırladı. Ayaklarını yatağın kenarından geçirip yere basmak için mücadele etti. Ayağa kalktı ve pazen gömleği dizlerine kadar düştü. Altında çıırçıplak olduğu için iyi de olmuştu.

Zihni söylemesi gereken her şeyi nasıl anlatacağını düşünürken bile etrafta kıyafet aradı.

"Bunu hızlı ve kolay yapacağım," dedi acı bir sesle. "Birileri beni öldürmek istiyor ya da benden istediklerini alır almaz öldürecekler. Muhtemelen senin de ölmeni istiyorlar ama sen yem olduğun için hayatta tutuluyorsun. Bu nedenle uzak durdum. Ama çok yaklaştılar ve onlardan daha fazla uzak kalma şansım yoktu. Eskisi kadar hızlı ya da zeki olmadığım kesin."

Tiksintiyle karnını işaret etti. "Hamilelik beni yavaşlatmakla kalmıyor, yemin ederim tüm beyin hücrelerimi de emiyor."

Sam ellerini yatıştırıcı bir tavırla uzatırken, "Sophie, sakinleşmen gerek," dedi. "Geri gel ve . Ayağa kalkmamalısın."

Etrafına bakınırken "Kıyafetlerim nerede?" diye sordu. "Kıyafetlerime ihtiyacım var." Ses tonunun

çaresiz ve mantıksızdı. Ama lanet olsun, giyecek bir şeye ihtiyacı vardı ve buradan gitmesi gerekiyordu. Sam birkaç saattir burada olduğunu söylemişti. Tomas ve arkadaşları onu tam olarak nerede arayacaklarını biliyorlardı.

Bakışları köşedeki bir çift eşofmana takıldı ve onları almak için eğildi. Tekrar ayağa kalktığında kolundan aşağı bir acı yayıldı ve ince topuklu ayakkabılar giyen sarhoş bir parti kızı gibi sallanmaya başladı. Sam onu yakalamak için oradaydı ama o kendini geri çekti ve pantolonu giyebilmek için yatağa doğru eğildi.

Çok büyüktüler ama umurunda değildi. Sıcak ve kuruydular. Onları giyer giymez tekrar ayağa kalktı ve Sam'e doğru uzanarak kolunu çekti. Sam ona inanamayarak baktı, tıpkı deli bir kadına bakar gibi.

"Hadi Sam. Gitmemiz gerek. Burada kalamayız. Gelecekler. Seni öldürecekler. Ve kardeşlerini. Kardeşlerin olduğunu bilmiyordum. Özür dilerim. Fark etmemiştim. Sadece sen ve adamların olduğunu sanıyordum."

Nabızı şakaklarında acı verici bir şekilde atıyor ve geri kalanı gevezelik ederken çenesi sallanıyordu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu ve Sam orada öylece durmuş, aklını kaçırmış gibi ona bakıyordu.

Tekrar uzandı ve bu kez onun elini kendi ellerinin arasına aldı. Avuç içi karnına dayanana kadar çekti.

"Onu öldüreceklerdi, Sam. Bıçağı vardı. Beni kesip açacağını ve kızın dışarı dökülmesine izin vereceğini söyledi. Bunun olmasına izin veremem. Yardımına ihtiyacım var. Lütfen yardım et. Bana yardım etmelisin."

Sam dehşet içinde ona baktı, sonra bakışları elinin karnının üzerinde yayıldığı yere kaydı. O kadar dehşete görünüyordu ki, bir an durdu ve kollarını karnına sararak elini orada hapsetti.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Sam. Elini çekti ve onu kollarının arasına aldı.

Cehennem gibi acıyordu ama umurunda değildi. İtiraz etmedi ve geri çekilmeye çalışmadı. Onu ruhunun derinliklerine çekmek istiyordu. Sonunda kendini güvende hissetti. Sanki o kadar da yalnız değilmiş gibi.

Bir an için öylece durdu, ama fanteziye dalmak istemesine rağmen gerçeklik içeri süzüldü.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı.

Kadın geri çekildi ama adam onu sıkıca tuttu.

"Bırak beni," diye itiraz etti. "Buradan çıkmamız gerek Sam. Kardeşlerin. Onlar da gitmek zorunda. Onları öldürecekler."

Kadının sağlam kolunu kavradı ve diğer eliyle çenesinden tutarak onu kendisine bakmaya zorladı.

"Burada birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım, tamam mı? Bir, hiçbir yere gitmiyorsun. Nokta. İki, cevaplara ihtiyacım var Sophie. Bir sürü cevap. Üç, kimse sana ya da çocuğuma zarar vermeyecek. Dört, bunca zamandır nerede olduğumu biliyorsan, tehlikede olduğunu anladığın anda bana gelmeliydin."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Sonra da güldü. Tek yapabildiği buydu. Çok kararlıydı ve meseleleri basitleştirmeye çalışmak tam bir erkeğe göreydi.

"Anlamıyorsun Sam. Burada kalamam. Bebeğimi tehlikeye atamam," dedi şiddetle. "Dün gece o piçten zar zor kaçmayı başardım. Beni vurdu. Bebeğimi öldürebilirdi. Ona ikinci bir şans vermeyeceğim. Son beş aydır ondan bir adım öndeyim."

"Ve şimdi seni yakaladı," dedi Sam sakince. "Otur Sophie. Seninle konuşacak çok şeyimiz var. Önce kişisel meseleleri aradan çıkarmak istiyorum. Çünkü diğer şeyleri anlattığında kardeşlerimin de burada olmasını istiyorum."

Kavga onu terk etti ve acı duyularını bastırdı. Yatağın kenarına çöktü ve yenilgiyle başını öne eğdi.

Sam onun önünde diz çöktü ve elini dikkatle karnının üzerine koydu.

"Neden bana söylemedin?"

Kadın ona tekrar ters ters baktı. "Bilmek isteyen bir adam gibi davranmadın. Tanıştığımız andan itibaren bana her konuda yalan söyledin."

"Yine de benim hakkımda her şeyi biliyorsun. Bu nasıl oluyor Sophie?" diye sordu tehlikeli derecede alçak bir sesle.

Kız inatla ona baktı.

"Senin için geri geldim," diyerek onu şaşırttı.

Kaşlarını çattı ve adama sertçe baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bir elini saçlarında gezdirdi ve kısa bir süre uzaklara baktı.

"Orada gizli görevdeydim. Sana bir şeyler anlatamazdım Sophie. Kendimden daha fazla bir şey . Ama her şey bittiğinde geri döndüm ama sen gitmiştin. Kaybolmuştun. Aradım ve sanki hiç var olmamışsın gibiydi."

Adamın bakışları altında yanakları ısındı ama kendini suçlu hissetmeyi reddetti. Kaçmaktan ve sıkı kaçmaktan başka seçeneği yoktu. Son beş ayını saklanarak geçirmişti. Hepsi ona yardım ettiği içindi. Ve bu süreçte babasına ihanet etmişti.

"Bana bak ve onun benim olduğunu söyle," dedi Sam şiddetle. "Bilmek zorundayım. Bu konuda benimle dalga geçme."

Bakışlarını kaldırıp adama dik dik baktı. Sakinliğin onu ele geçirmesine izin verdi çünkü bu konuda saklayacak hiçbir şeyi yoktu. Pek çok sırrı vardı ama bu konuda vicdanı rahattı.

"O senin. Başka kimse yoktu Sam. Uzun zamandır yok."

Gözlerinde gördüğü rahatlama mıydı? Pişmanlık mı? Sevinç mi? Belki de üçünün karışımı? Bunu söylemek zordu.

Bir an için dikkati kadının karnına kaydı. Gömleğin kumaşını karnının üzerine sımsıkı sardı ve parmaklarını her santiminde gezdirerek göbek deliğinin kıvrımını ve sığ girintisini inceledi.

"Bunu aklım almıyor," dedi kısık sesle. "Baba olacağım."

Parmaklarını adamın saçlarının arasına sokmaya başladı ama kendini tuttu. Aralarında çözülmemiş o kadar çok şey vardı ki. Ve belki de çözülecek bir şey yoktu. onun için bir kaçamaktı -ya da öyle sanıyordu- ama adam geri döneceğini söylemişti.

onun için. Ona inanmaya cesaret edebilir miydi? Bir erkek, kıcı ateşe dayandığında kendini kurtarmak için çok şey söyleyebilirdi.

Ama adam ona hiçbir söz vermemişti ve kadın da ondan çok şey saklamıştı. Çok fazla sır. Çok fazla ihanet. Onu, kendisi ve ailesi için yaklaşan tehlike konusunda uyarmak ve çekip gitmek çok daha kolay olurdu.

Sanki onun ani kaçma arzusunu hissetmiş gibi, eli karnında sıkılaştı ve sonra dizlerinin üzerinden kalkıp elini avuçlarının içine aldı.

"Bizim hakkımızda daha sonra konuşabiliriz," dedi sakın bir sesle. "Şu anda seni kimin öldürmeye çalıştığı ve neden benim ve ailemin tehlikede olduğunu düşündüğün hakkında konuşmamız gerekiyor. Ve kardeşlerimi bu konuşmanın dışında bırakmayacağız, çünkü kığımızı kurtarmak için güveneceğim kişiler onlar olacak."

BÖLÜM 7

Sophie'nin yüzünde sayısız duygu titreşti. Korku, kararsızlık, acı ve derin bir yorgunluk. Yatağında dinleniyor olmalıydı ama bir cırcır böceği kadar ürkekti ve gözlerini bir saniye bile kaçırса kaçacakmış gibi görünüyordu.

Sam onu yatağa geri çağırdı. Yastıkları dolgunlaştırdı ve yorganı vücudunun üzerine yığarak, tebaasına başkanlık eden bir kraliçe gibi oturmasını sağladı. Sadece görkemli yerine küçük ve çelimsiz görünüyordu.

Ona bakarken bir parmağını kaldırdı. "Sakın kıpırdama. Kılını bile kıpırdatma. Bir dakika içinde kardeşlerimle birlikte döneceğim."

Kadının gözlerindeki ani korku dalgası adamın midesinin bulanmasına neden oldu.

Elleri karnına gitti ve dar bir daire çizerek ovuşturdu. Kimi rahatlatmaya çalıştığından emin değildi. Bebeğini mi yoksa kendini mi?

Eğilip onu öpmemek için elinden geleni yaptı. Ona her şeyin yoluna gireceğini, ona ve bebeklerine bakacağını söylemek için.

Aralarında çok fazla huzursuzluk vardı ve karnındaki huzursuzluk, zihninde kök salmış olan şüpheyile doğru orantılı büyümeye devam ediyordu.

Kadının yataktan fırlamayacağından emin olunca döndü ve kapıya doğru yürüdü. Dışarı eğildiğinde Van ya da Garrett'i göremedi ama mutfaktan gelen sesleri duyabiliyordu. Sophie'ye hızlıca bir bakış atıp olduğu yerde kalması için sözsüz bir direktif verdikten sonra aceleyle kardeşlerini çağırmaya gitti.

Donovan bir fincanda bir şeyler karıştırırken Garrett bir kenarda durmuş, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yüzüne tipik bir kaş çatmıştı.

Sam içeri girdiğinde ikisi de başını kaldırdı ve Donovan kaşığı tezgâhın üzerine bıraktı.

"Onun için biraz et suyu ısıttım. Zulamızda biraz ağrı kesici ilaç buldum ve hamilelik için kontrendikasyonları çapraz kontrol ettim."

Sam başıyla onayladı. "İkinize de yatak odasında ihtiyacım var. Sophie'nin bana söyleyeceği ve duymanızı istediğim bazı şeyler var."

Garrett duvarı itti ve ilgisini gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

"Ne gibi?"

"Henüz bilmiyorum. Tehlikede olduğunu söylüyor, yani bizim tehlikede olduğumuzu. korumanız için size güvendiğimden ve bunun tersi de geçerli olduğundan, söyleyeceği her neyse duymanızın sizin için yararlı olacağını düşündüm."

"Ya saçmalıyorsa?" Garrett sordu. "Bütün bunlar sana da bir tuzak gibi gelmiyor mu? Seni nerede bulacağını nasıl bildiğini bilmek isterdim. Sana göre iri gözlü, tatlı yüzlü bir garsondu ve Mouton'un silah sevkiyatının taşındığı ihbarını aldığımızda onu görmezden geldin."

Sam'in çenesi sıkıştı. "Şu anda beni kızdırıyorsun, Garrett. Geri çekilmen gerekiyor. bir şey söylemiyorsun ama incinmiş, korkmuş ve hamileyken gidip onu dövecek değilim. Tanrı aşkına, o bir kadın. Kafanı kullan."

"Birimizin yapması gerekiyor," dedi Garrett sakın bir sesle.

"Sağ kafa." "Sana bir daha söylemeyeceğim. Geri çekil."

İki kardeş burun buruna duruyordu. Garrett'in gözleri öfke ve sabırsızlıkla parlıyordu ama Sam onun sadece cevaplar istediğini biliyordu. Kendisi de öyle. Umarım Garrett'tan biraz daha incelikli davranırdı.

Sonunda Garrett geri .

Donovan boğazını temizledi. "Yani, biz amca mı olacağız?"

Bu sıradan soru Sam'in irkilmesine neden oldu. Sonra yavaşça başını salladı. "Evet. Bebek benim."

"Tanrım," diye mırıldandı Garrett.

Donovan dudaklarını büzerek "Hoo boy," dedi. Bir yığın malzemeyi topladı, ardından fincanı masanın üzerinden aldı.

karşı. "Ne söylememi istediğinizden emin değilim, o yüzden çenemi kapatacağım."

"Evet," diye tersledi Sam. "Susmak iyidir."

Garrett, sesinde bir miktar öfkeyle, "Doğruyu söylediğinden o kadar eminsin ki," dedi.

Sam yatak odasına dönerken durdu ve arkasını döndü. Garrett'a eşit bir şekilde baktı. "Hayır, hiç de öyle demiyorum. Ancak bebeğin benden olabileceği ihtimalini benimsiyorum. Benim olduğunu söylüyor. Şimdilik bunu kabul ediyorum. Çocuğuma bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Garrett avucunu yüzüne sürdü ve başını salladı. "Evet, anlıyorum dostum. Van ve ben senin arkadayız. Bunu biliyorsun."

Sam başını salladı. "Teşekkürler."

Arkasını döndü ve yatak odasına doğru yürüdü. Sophie kötü bir şekilde sağa doğru yatmış, gözleri yarı kapalı duruyordu. İçeri girdiklerini duyunca irkildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. buruşturdu ve boştaki eliyle omzunu kavradı.

Sam onun yanına giderken, "Dikkatli ol," diye mırıldandı. Tekrar Donovan'a baktı. "Bu ağrı kesici ilaç onu bayıltacak mı?" "Planımız bu," dedi Donovan. "İlk kısa süre için daha güçlü bir şeye ihtiyacı var. Sonra onu indirebiliriz ibuprofen'e."

Sam yüzünü buruşturdu, sonra özür dilercesine Sophie'ye döndü. "Konuşmamız gerek. Daha sonra Donovan'a sana ilaç vermesini söyleyeceğim. Sonra da uzun bir süre uyuyabilirsin."

Başını salladı, gözleri öfkeliydi. "Uyuyamam Sam. Sana bilmek istediğin şeyi söyledikten sonra gitmeliyim. Burada kalamam. Zaten çok uzun süredir buradayım. Eğer benimle gelmezsen, kendi başıma gitmekten başka seçeneğim yok."

Kardeşlerine sert bir bakış attı ama onun sözlerine vermedi. Yatağın kenarına oturdu ve kardeşlerine rahat etmelerini işaret etti.

Donovan, Sophie'nin diğer tarafındaki yatağa yanaştı ve sanki izin istermiş gibi ona baktı. Sophie'nin ona gösterdiği ilgiye bakılırsa, orada hiç bulunmamış bile olabilirdi.

Yüzü solgun ve gergindi ve bilincini korumak için mücadele ettiği belliydi.

Garrett yatağın ucunda durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, düşünceli düşünceli Sophie'ye bakıyordu. Sophie başını kaldırıp ona baktığında daha da solgunlaştı.

"Lanet , Garrett," diye mırıldandı Sam. "Tanrı aşkına sakın ol."

Garrett sinirli bir öfkeyle pozisyonunu değiştirdi.

"Konuş benimle Sophie. Geri dönüp bana neden ortadan kaybolduğunu anlatmanı istiyorum. O zaman kim olduğumu ve beni nerede bulacağını nasıl bildiğini, insanların neden seni öldürmeye çalıştığını ve neden benim ve ailemin tehlikede olduğunu düşündüğünü bilmem gerekiyor."

Ona sabırsız bir bakış fırlatarak, gerçek olarak ifade ettiği şeyi sorgulamasından hoşlanmadığını gösterdi.

Sonra ellerine baktı ve parmaklarını endişeyle bükerken uçlarının beyazlaştığını . Derin bir nefes aldı ve sonra ona baktı, gözleri neredeyse meydan okuyordu. Sanki savaşa hazırlanıyor gibiydi.

"Babam Alex Mouton'du." "Bu ne lan?"

Sophie, Garrett'ın patlamasıyla sıçradı. Donovan bile geri çekildi ve Sophie'ye ters ters baktı. Sam bu bilgiyi bir inançsızlık duygusuyla değerlendirdi. öylece baktı ve ne kadar kötü bir şekilde tuzağa düşürüldüğünü ve kazıklandığını merak etti.

Gözlerini ona dikmiş, bombayı sindirmesini beklerken dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırmıştı.

Sonunda Sophie'yi devam etmeye teşvik eden Donovan oldu. Sam konuşamıyordu. Çok öfkeliydi. Kendini gezegendeki en büyük aptal gibi hissediyordu.

Donovan gergin bir sesle, "Tamam, demek Mouton senin baban," dedi. "Dur bir dakika. Öyle olduğunu söyledin."

Gözleri uzaklaştı ve sanki onlara bir şey söyleyecek kadar güvenip güvenmediğini ölçüyormuş gibi baktı.

"Sadece gelişi."

"Seni bana gönderdi, değil mi?" Sam o devam edemedi sordu.

Çenesi yukarı kalktı ve bakışları sertleşti. "O yaptı. Kasabasına geldiğiniz anda radarına girdiniz. Bilgi istedi."

Sam'in burun delikleri alevlendi. "Ne yazık ki başarısız oldun. Ya da belki de beni konuşturacak kadar iyi değildin."

Kadın yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı. Kendini bir köpek yavrusunu tekmeleyen bir piç gibi hissediyordu ama lanet olsun, çok kızmıştı.

"Benden hiçbir şey almadı," dedi. "Buna gerçekten ihtiyacı yoktu. Kendi bölgesine girdikten kısa bir süre sonra senden haberdar oldu ama değerli bulacağı bir bilgi vermen ihtimaline karşı sana yakın durmamın iyi bir fikir olduğunu düşündü. Seni nerede bulacağımı nasıl bildim sanıyorsun? Burada yani. Bu yüzden senin ve ailenin içinde bulunduğu tehlikeyi anlamam gerekiyor."

Söylemek istediği daha çok şey vardı. Sam bunu anlayabiliyordu. Dudakları titriyordu ve sözcüklerin akışını bastırmak için alt dudağına gömdüğü dişlerinin parıltısını gördü. Ne oluyor be?

Başından beri onunla oynamıştı. Babası bir silah tüccarıydı ve şu anda

ABD hükümetinin en çok arananlar listesinde. Onun çocuğuna hamile olduğunu iddia ediyordu. Babası ondan bir şey istiyordu ve Sam'in çocuğunu koz olarak kullanıyordu, üstelik Sam ve tüm ailesi şu anda tehlikedeydi. Ve ondan kendisini korumak için her şeyi bırakmasını bekliyordu. Neyden koruyacaktı?

Donovan Sam'e açıkça kapa çeneni diyen bir bakış fırlattı. Patlamaya hazır olduğu o kadar belli miydi?

Donovan, "Burada sakın kafalara ihtiyacımız var," dedi. "İkinizin bir geçmişi olduğunu anlıyorum ama şu anda bu, birinin neden Sophie'yi öldürmeye çalıştığı kadar önemli değil. Neden Sophie?" Donovan ona sertçe baktı ama yüz ifadesi Garrett'inki ya da Sam'in kendisinininkinin de öyle olması gerektiğini bildiği kadar sert değildi. "Bize her şeyi anlatmıyorsun."

Hayır, değildi. Sam onun gözlerindeki gölgeleri görebiliyordu. Korkudan kendini tutuyordu, ama kimden? O muydu

ondan ve tepkisinden mi korkuyordu? Yoksa babasından mı korkuyordu ve eğer öyleyse, onun için kendini fuhuşa verdikten sonra babasının kendisine düşman olması için ne yapmıştı?

"Bakın, babamın bir piç olduğunu bilmelisiniz. Kendi kanından olanları serbest bırakmış değil. Kaçmak için bir fırsat gördüm ve bunu değerlendirdim. Bu yüzden benden pek memnun olmayan insanlar var."

"Ve nerede olduğunu bulacağız?" Garrett talep etti.

Ona iğrenmiş bir bakış fırlattı. "Mouton topraklarına tecavüz ettin. Aile işini mahvettin. Anlaşma yapmak için ortaya çıktığın anda hedef haline geldin."

"O beş ay önceydi," diye Sam. "Neden şimdi?"

Dudakları büküldü. "Sen yemdin. Sana gelmemi bekliyorlardı. Elimden geldiğince uzak durdum. Ama gün geçtikçe daha da büyüyor ve beceriksizleşiyorum. Yakında tamamen savunmasız kalacağım. Bu yüzden buraya geldim çünkü en azından çocuğunu koruyacağından emindim."

Sam başını kaldırdı ve hayal kırıklığı içinde gözlerini kapattı. "Yani uzak durdun, ikiniz de tehlikede olmanıza rağmen çocuğumun bilgisini benden sakladın ve tüm bunları beni korumak için yaptın."

Öfke gözlerinde bir işaret fişeği gibi patladı. Bu öfke, keder ve çaresiz endişenin keskin bir karışımıydı.

"Ne var biliyor musun? Siktir ." Kardeşlerine baktı, onları da öfkesine dahil etti. "Hepinizin canı cehenneme."

Yana yuvarlandı ve yere düşerken Donovan'ı itti. Dizleri büküldü ve Donovan onu yakalamak için fırlamasaydı bir yığın halinde yere düşecekti.

Yine de onu silkeledi ve kolunu onun elinden kurtardı. Bir acı spazmı yüzünü beyazlattı ve mavi gözleri solgunlaştı.

Sam onun kapıya kaçış yolunu kesmek için odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Kadının yaralanmamış kolunu tuttuğundan emin oldu, diğer koluyla da onu kendine doğru çekmek için beline sarıldı.

Onu çalıştı ama adam sıkıca tuttu.

"Atışı hazırla," diye emretti Donovan'a.

"Hayır!" Sam kendine daha fazla zarar vereceğinden korkana kadar daha fazla mücadele etti. "Sam, beni burada tutamazsın. Beni bulurlar! Delirdin mi sen? Beni önemsemediğini anlıyorum ama Tanrı aşkına, çocuğunu düşün. Bebeğini!"

Onu yatağa doğru götürdü ve sabitlenene kadar onunla güreşti. Gözyaşları gözlerine hapsolmuştu, ama muhtemelen kanadığını görmesine izin vermeme kararlılığıyla hiçbir düşmedi.

Onu acımasızca yere yatırdı ve acı çeken gözlerine baktı. "Şu anda, o gece ne yaptığın umurumda değil. geçmiş. Şunu açıklığa kavuşturalım. Sen yatıyordun. Bir kaçamak. Benimle oynadın. Peki, tamam. Bununla başa çıkabilirim. Ama o benim çocuğumsa, bebeğimi taşıyor olma ihtimalin varsa, hiçbir yere gitmiyorsun. Ve ben de benim olanı korurum."

Acı gözlerini doldurdu ve bir kez daha bir masumu eziyormuş gibi hissetti. Masum birini. Lanet olsun, o Alex Mouton'un kızıydı.

"Ölmeyi hak etmiyorum, Sam. Ne yaptığımı düşünürsen düşün, ölmeyi hak etmiyorum."

Donovan şırıngayla yaklaşırken Sam'in elleri onun omuzlarında yumuşadı. Öfkesine ve yaşadığı şoka rağmen Sam onu rahatlatmak için parmaklarını kızın yanaklarında gezdirdi.

"Ölmeyeceksin Sophie."

Donovan iğneyi etine batırdı ve kadın şaşkınlıkla sarsıldı, şok olmuş bakışları Donovan'a yöneldi. Panik mavi gözlerinde alevlendi ve çılgına döndü.

"Hayır!" diye bağırdı kısık sesle. "Tanrım, lütfen, bırak gideyim. Lütfen!"

Yalvarışları Sam'i neredeyse çözüyordu. Garrett bile kızın çılgınlığındaki çaresizlikten rahatsız olmuş görünüyordu.

Sam yere düştü ve onu kollarının arasına aldı. Çırpınışlarını durdurmak için onu kendine doğru çekti. Sonunda ona karşı kazanamayacağını anladığında, yenilgiye uğramış bir şekilde sarktı, gürültülü hıçkırıkları odanın içinde keskin bir şekilde yankılandı.

"Tanrım," diye mırıldandı Donovan şıngayı tekrar kapatırken.

Öfkeyle çantasına attı ve omuzları gergin bir şekilde arkasını döndü.

Sam ona sarıldı, saçlarını okşadı, vermek istediği en son şey olmasına rağmen ona rahatlık sundu.

Bulmacanın birkaç eksik parçası vardı. Onlara her şeyi anlatmamıştı. Pek çok şey mantıklı gelmiyordu ama şimdi bunları ondan çıkarmaya çalışmanın zamanı değildi. Histerikti, acı çekiyordu ve yakında ilaçlar vücuduna bayılacaktı.

En önemlisi, o ve kardeşleri hızlı hareket etmeliydi. Eğer kızın söyledikleri doğruysa -eğer doğruyu söylüyor olma ihtimali varsa- tüm aileyi kilit altına almaları gerekiyordu.

Sean'la bağlantı kurması gerekiyordu. Steele ve Rio'yu ve ekiplerini devreye sokması gerekiyordu. Annem, babam ve Rusty savunmasızdı, Ethan ve Rachel da öyle. Hepsi hedef olabilirdi.

Başını kaldırdığında Garrett'in kendisine hiddetle baktığını gördü ve Garrett'in da kendisiyle aynı şeyleri düşündüğünü .

Sophie ona karşı tamamen gevşedi ve Donovan'ın enjekte ettiği ağrı kesiciye sonunda teslim olduğunu görmek için onu dikkatlice kendisinden uzaklaştırdı.

Gözleri şişmiş, cildi ağlamaktan kızarmış ve lekelenmişti. Narin ve çelimsiz görünüyordu ama bu aldatıcı görüntünün altında, babasının emirlerini yerine getirmekten hiç çekinmeyen sinsi bir kadın vardı - pek çok savaştan daha fazla ölümden sorumlu olan bir adam.

Ve işin kötüsü Sam'in çocuğunu taşıyordu. Bu da, hoşuna gitsin ya da gitmesin, o çocuk aracılığıyla sonsuza dek ona bağlı kalacağı anlamına geliyordu. Geçmişte ne yapmış olursa olsun ya da şu anda niyeti ne olursa olsun, onu korumak ve hem onu hem de oğlunu ya da kızını hayatta tutmak zorundaydı.

Kendini dikkatlice onun etrafından çekip çıkardı ve yastıkların üzerine rahatça yerleştiğinden emin oldu. Çekti

örtüyü vücudunun üzerine örttü ve sonra kardeşleriyle yüzleşmek için döndü.

"Gidelim," dedi acımasızca. "Hızlı hareket etmeliyiz."

BÖLÜM 8

"Ona inanıyor musunuz?" Oturma odasında toplandıklarında Garrett sordu. "Bu saçmalıklara inanıyor musunuz?"

Garrett'ın yüzünde Sophie'yle birkaç dakika önce yaşadığı olaydan sonra hâlâ bir rahatsızlık ifadesi vardı ama Sam kardeşinin, Sophie'nin yaşadığı sıkıntının kendisini ne kadar etkilediğinin farkında olmadığından emindi. Bu sadece Garrett'ı kızdıırırdı.

"Ona inansam da inanmasam da, bunu meşru bir tehdit olarak ele almalıyız. Yaraları sahte değil ve onu gölden yarı ölü olarak çıkarmış olmam da öyle."

"Katılıyorum," dedi Donovan.

Garrett nefesini üfledi ama başını salladı.

Sam önce Donovan'a baktı. "Ethan'la temasa geçmeni istiyorum. Ona neler olup bittiği hakkında bilgi ver. Kendisine ve Rachel'a yönelik herhangi bir tehdide karşı kulaklarını ve gözlerini açık tuttuğundan emin ol. Ve Tanrı aşkına ona eve gelmemesini söyle. Bir tuzağa doğru yürüyor olabilir."

Garrett başıyla onayladı.

"O zaman Sean'la telefonda konuşmanı istiyorum. Biz oraya gidene kadar anne ve babasının yanına gitmesini söyle."

Garrett'a bir bakış attı. "Dışarıda bir şey var mı diye bakmamız gerek. Dışarıda bekleyen bir şey olup olmadığını bilmeden Sophie'yle güpegündüz yürümem."

"Ben giderim," dedi Garrett. "Sen Sophie'ye göz kulak ol ve telsizin başından ayrılma. Eğer bir şey varsa, ben bulurum."

Donovan telefon görüşmelerini yaparken, Garrett bodrumdan göle inen tünelden kaçtı ve Sam evin içinde adım adım keşif yaparak bir tetikçinin kullanabileceği olası açılar kontrol etti.

Bodrum katı sağlamdı, neredeyse bitişik arsadaki savaş odası bir kaleydi, ama sadece bir tane vardı

ve bunu son çare olarak kullanmayı tercih ederdi.

Ana kattaki sorunlu alanlar, evin önündeki yolun karşısındaki ağaçlık alana bakan bir penceresi olan mutfak ve Sophie'nin uyuduğu Sam'in yatak odasıydı. Oradaki pencere, birinin odadaki herhangi birini öldürmesi için açık bir davetiye gibiydi.

Hâlâ ağrı kesici ilaçların etkisinde olduğunu umuyordu. Yapmak isteyeceği son şey onu ve kendisi ve kardeşleri durumu tam olarak incelememişken ayrılmak istemesini sağlamaktı.

Kollarını dikkatlice kızın sıcak bedeninin altına soktu santim santim kaldırdı, kız kıpırdanıp göğsüne sokulduğunda nefesini tuttu.

"Sam," diye mırıldandı uykulu, tatlı sesiyle. Onu tekrar sevişmek için uyandırdığında pek çok kez duyduğu bir ses.

Dudaklarını Sophie'nin saçlarının üzerinde gezdirmek için kendini zorluyordu. Saçları hâlâ nemliydi ve göl suyu yüzünden keçeleşmişti ama hâlâ eşsiz bir Sophie kokuyordu.

Bu onu . Kararlarını ve duygularını mutlak ve tam olarak kontrol etmesi gereken bir durumda, kesinlikle ... değildi.

Oturma odasına geri döndü, kanepeye battaniye ve yastıkları çoktan yerleştirmişti. Sophie'yi minderlerin üzerine yatırdı ve kolunu, üzerine hiçbir şey şekilde ayarladı. Daha fazla oyalanmak istemeden, ona daha fazla bakmayı reddederek arkasını döndü.

Donovan onu birkaç adım karşıladı.

"Ethan mutlu değil. Bir sonraki uçağa atlayıp eve dönmek istedi. Ama aynı zamanda Rachel'ı henüz anlamadığımız bir şeyin ortasına sürüklemek de istemedi."

"O aptal değil. Rachel'ı korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır." "Sean şimdi anne ve babasına gidiyor."

Garrett'in sesi telsizden alçak ve ciddi bir şekilde geliyordu. Donovan ve Sam dinlerken donup kaldılar.

"Sam, birini buldum. Saat iki yönünde. Batıda. Etrafı kamuflaj ağıyla çevrili. Neredeyse görünmez. Gözlem görevinde olduğu belli. İşte o. Çevrenin geri kalanı temiz."

"çocuğu," diye mırıldandı Sam. "Net bir atış şansın var mı?"

"Olumsuz. Ağaç yoluma çıkıyor."

Sam'in burun delikleri alevlendi. Kimse onu kendi bölgesinde avlayamazdı. "Pozisyonunuzu koruyun. Ben onun peşinden gidiyorum."

"Kilitlendim. Hareket etti ve onu yakaladım. Dikkatli ol Sam. Bu adam profesyonel gibi görünüyor."

Donovan Sam'in bakışlarını sert gözlerle karşıladı. "Sen burada kalmalısın, Sam. Bırak peşinden ben gideyim. Sophie uyanırsa sana ihtiyacı olacak."

Sam kısaca, "Sana daha çok ihtiyacı olacak," dedi. "Sağlık görevlisi sensin."

Donovan başını salladı, Sam onun bu karardan memnun olmadığını bildiği halde itiraz etmedi.

Sam hazırlandı, zihni dışarıda ailesine yönelik bir tehdit olduğu gerçeğine odaklanmıştı.

Avını takip etmek Sam'in en iyi yaptığı şeydi. Sabırlı ve kurnazdı. Bir keresinde bir keskin nişancıya yaklaşmak için altı saat harcamış ve sadece on beş metre ötedeki düşmanın haberi olmadan onu öldürmüştü.

Bu daha önemliydi. Bu adam Sam'in dünyada en çok değer verdiği şeylere karşı bir tehdit oluşturunuyordu. Kardeşleri. Ailesi. Ve şimdi de çocuğu.

Ve Sophie.

Ses kulağına fısıldadı, istemediği bir hatırlatıcıydı.

Sonunda davetsiz misafiri görüş alanına aldığı anda, adamın niyetini ölçerek sadece izlemekle yetindi. O bir asker ya da paralı askeri ve o da sabırlıydı.

Hareketleri ölçülüydü. Dürbünle evi izliyor ve ara sıra evin etrafını kolaçan ediyordu. Onu izleyen birilerini arıyordu.

Sam kendi kendine gülümsedi. Garrett istemediği sürece o pislik Garrett'ı asla görmeyecekti.

Sam hiç ses çıkarmadan bıçağını kınından çıkardı ve ilerledi, rüzgâr durduğunda ya da hedefi hareket ettiğinde durakladı. Bir metre uzaktaydı ve adam hâlâ onun varlığını fark etmemişti. Sonra rüzgâr yön değiştirdi, batıdan esmeye başladı. Adam başını kaldırdı, Sam'i vahşi bir hayvan gibi koklarken burun delikleri genişledi.

Adam dönmeye fırsat Sam üzerine atladı. Bıçak, kamuflaj boyası bulaşmış boynuna saplandı ve Sam adamın kulağına yakın bir yerde talebini .

"Seni kim gönderdi?"

"Siktir git."

Davetsiz misafir iki büklüm oldu ve silahını onunla Sam'in arasına sıkıştırmaya çalıştı. Sam hızlı bir hareketle adamın boğazını kesti.

Kaçan havanın tıslaması ve hafif kan şırıltısı esintiye karışan tek seslerdi.

Garrett Sam'in kulaklığına, "İyi iş," dedi.

Sam tamam işaretini kaldırdı ve sonra cesetle ilgileneceğini belirtti. Cesedi orada çürümeye bırakabilirdi ama birincisi, evine çok yakındı ve o pisliğin kokusunu almak istemiyordu, ikincisi de ceset bulunduğu Sean için baş ağrısı olacaktı.

Temelli yok olması daha iyi.

Bir saat sonra eve döndüğünde Garrett ve Donovan'ı beklerken buldu.

Garrett, "Evin etrafını güvenli bir çemberle çevirdim," dedi. "Bizim haberimiz olmadan kimse bu eve doğru işeyemeyecek bile."

Sam, Sophie'nin hâlâ uyuduğu kanepeye doğru bakarken, "Steele ve Rio'yu çağırmalıyız," dedi. "Mouton bizim bölgemize girerek hata yaptı. Onunla savaşıcağız. Bu sefer yenilecek."

Hem Garrett hem de Donovan başlarını sallayarak onayladılar.

"Rio ve Steele ekipleriyle gelene kadar yerimizde kalacağız. Sean'ı ya da annemle babamı bu işe bulaştırmak istemiyorum."

her şekilde. Kıçımıza büyük parlak hedefler koyacağız ve piçlere gelip bizi almaları için meydan okuyacağız."

"Lanet olası A," diye hırladı

Garrett. "Peki ya Sophie?"

Donovan sordu.

Sam bir kez daha onun kanepede kıvrılmış bedenine baktı.

"Benimle kalıyor. önünden ayrılmıyor."

SOPHIE rüyalarında çırpınıyordu. Mesele şu ki, sadece rüya gördüğünü bilecek kadar farkındaydı ama uykunun puslu dünyasından kurtulamıyordu. Yorgunluk onu sıkıca kavıyordu.

Suikastçı karnına yavaşça bir çizgi kazırken onu tutuyordu. Cildinin gevşediğini hissetti. Dehşet onu ele geçirdi. Çığlık attı, kocaman, sessiz bir çığlık. Dudaklarını çalıştıramıyordu ve ağzı talaş gibi kurumuştı.

Ağzından inilti yükseldi ve görünmez kolları kendisinden uzaklaştırdı. Ama yine de bıçağın rahmine yaklaştığını hissetti.

"Sophie. Sophie!"

Sert ses onu irkilterek uyandırdı. Panik omurgasında çığlık çığlığa yayıldı. Tanrım, rüya görmüyordu. Adam buradaydı. Onu öldürmeye hazır bir şekilde başında dikiliyordu.

Yumruğunu savurdu. Yumruğu adamın burnuna değdi ve kafası geriye fırladığında tatmin edici bir çıtırtı hissetti.

"Orospu çocuğu!"

Hırıltı, kolundan gelen protesto çığlığına rağmen onu yere yuvarladı. Geri çekildi, ona tekrar vurmaya hazırdı, diğer kolu içgüdüsel olarak karnının üzerindeydi.

"Tanrı aşkına, benim Garrett. Rüya görüyordun." Gözlerini kırıştırdı ve beliren adama baktı.

Burnunu tutuyordu ve parmaklarına kan bulaşmıştı.

Özür dilemeye bile cesaret edemedi. Onun şimdiye kadar nasıl bir pislik olduğunu hatırlayınca kelimeler boğazında düğümlendi.

"Ne haltlar dönüyor?" Donovan yukarı çıkarken sordu. Garrett'a inançsız bir ifadeyle baktı. Sonra başını Sophie'ye doğru eğdi ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

Garrett, "Beni yere serdi," dedi.

Donovan'ın omuzları titredi ve dudakları seğirdi. Gözleri neşeyle parlıyordu.

Garrett homurtu gibi çıkan bir ses çıkardı. "Sağ eli çok sağlam."

"Bak, bunu yapmak istememiştim," dedi tiksintiyle.

"Bebeğimi öldürmeye çalışan pisliğin sen olduğunu sanmıştım."

Kollarını kendi etrafında daha sıkı kavradı ve onlara dönüp bakmayı reddetti. İki adam sessiz kaldı ve sonunda Garrett'ın uzaklaştığını duydu. Bir an sonra mutfak musluğunun açıldığını duydu.

"Sam nerede?" diye sordu, hâlâ Donovan'a bakmadan. "Bir pas daha yapıyorum. Daha fazla adamımız olmadığından emin olmak için. şirket."

O zaman baktı. "Daha fazla mı? Şimdiden geldiler mi?" Başını salladı, uyuşturulmuş, buğulanmış hissinin kalıntılarını temizledi.

Kanepede öne doğru otururken dişlerinin arasından "Bana ilaç verdin," dedi.

Temkinli adımlarla uzaklaştı. Onu bırakmaları için yalvarıp yakardığı anıları gözlerinin geldi.

"kim var?" diye sordu.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve Donovan düşmesini engellemek için uzandığında küfretti.

"Hey, iyi misin? Belki de yerine oturmalısın." "Benden uzak dur," diye mırıldandı. ona adım attı.

İç çekti. "Acı çekiyordun."

Dişlerini gösterdi. "Sam ne zaman dönecek? Ve soruma hiç cevap vermedin. Dışarıda kim var?"

Garrett mutfaktan döndü ve kaşlarını çatarak ona doğru baktı.

"Orada kimin olduğunu bilmiyorum. Konuşmak için hazır değildi," dedi Donovan.

"Siz ikiniz neden Sam'le birlikte dışarıda değilsiniz?" diye sordu. "Ya ona bir şey olursa?"

Garrett ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Ona hiçbir şey olmayacak Sam kendi başının çaresine bakabilir."

"Senin için söylemesi kolay. Sen buradasın."

"Bir şeyler yemek ister misin?" Donovan sordu.

İrkilerek ona baktı ve en son ne zaman yemek yediğini hatırlamaya Öneriden aldığı güçle midesi yıkıldı ve ter içinde kaldı. Elleri titredi.

"Otursana," dedi Donovan nazikçe. "Sana biraz çorba getireceğim, tamam mı?"

Boyun eğmiş bir iç çekişle tekrar minderine üzerine çöktü. Donovan onu Garrett'la baş başa bırakarak mutfağa gitti.

"Yüzünde hep böyle bir ifade mi var?" diye sordu.

Bir an için kaşları çatıldı ve soru karşısında irkilmiş gibi göründü. Sonra kaşlarını çattı ama cevap vermedi. Omuz silkti ve koltuğa geri yaslanıp gözlerini yorgunca kapattı.

Uyuşturucunun neden olduğu koma iyi bir uykunun yerini tutmamıştı ve şimdi vücudu kapanmak üzereydi. Burnuna tavuk kokusu geldi ve ama o kadar yorgundu ki gözlerini açıp yemek yiyecek gücü toplayabileceğinden emin değildi.

"Sophie."

Gözlerini açtığı anda Sam'in orada durduğunu ve bakışlarının onu delip geçtiğini gördü. Her zaman bu kadar uzun ve kaslı mıydı? Onunla çıplak olarak çok zaman geçirmişti ama şimdi siyah bir tişört ve kamuflajlı bir pantolon giymiş olan Sam çok vahşi görünüyordu. Tanımadığı ve emin olmadığı bir adam gibi.

"Yemek yemen gerek," dedi.

O zaman adamın elindeki kâseyi gördü. Sinirle yutkundu. Ona bombayı bıraktığından beri hiç konuşmamışlardı, hiçbir şey söylememişlerdi. Ona her şeyi anlatmalı mıydı?

Babam öldü mü? Onu öldürdüğünü mü? Ona inanır mıydı?

Midesi tekrar dibe vurdu ve pozisyonunu değiştirerek gerginliğini gizledi. Kolu tekrar şiddetli bir şekilde ağrımaya başlamıştı ve zorla verilen ağrı kesiciye duyduğu öfkeye rağmen, ağrının tekrar azalması iyi olurdu.

Boğazını temizledi, zayıflık göstermekten nefret ediyordu. Babasının önünde o kadar uzun süre güç göstermeye zorlanmıştı ki, bu durum içine işlemişti.

"Ağrı için bir şeyiniz var mı?" diye sordu. "Hap gibi. Beni bayıltmayacak bir şey."

Sam'in alnındaki çizgiler derinleşti. "Tabii ki. Al bakalım." Ona kaseyi uzattı ve kaşığı parmağına dayanana kadar içinde kaydırды. "Sana biraz ibuprofen getireyim."

Kaseyi avuçlarının içine aldı ve sıcaklığın ellerine akmasına izin verdi. İçine çekerken iç geçirdi ve buharın yanaklarından yükselmesine izin vermek için gözlerini kapattı. Cennet gibi kokuyordu.

Sam elinde küçük bir plastik şişe ve bir bardak sütle döndü. Tabletlerden birkaçını salladı ve kanepede onun oturdu. Sonra da sütü uzattı.

Bakışları kadının karnına kaydı. "Bebek için," dedi huysuzca.

Kaseyi dikkatlice kucağına koydu ve çorbanın dökülmemesi için dikkatlice dengeledi. Bu jestten etkilenerek sütü ve hapları aldı ve ilacı içerken bardağın kenarından ona baktı.

Ruh halini ölçmek zordu. Kaşları çatıktı ama görünüşe göre bütün Kelly'ler kaşlarını çatmayı seviyordu.

Gözleri çakmak çakmak oldu ve tekrar karnına baktı.

Bardağı boşalttı ve tekrar kaseye uzanmadan önce bir kenara koydu. Et suyunu yudumlarken onu izlemesi huzursuz olmasına neden oldu. Hepsi onu mikroskop altındaki bir böcek, keşfedilmemiş bir tür gibi izliyordu.

Kaşık kaşık boğazından boş midesine kadar inen ılık sıvıya konsantre oldu. Bitirdiğinde Sam kâseyi aldı, elleri bir anlığına birbirine değdi.

Adam durakladı ve kadın parmaklara baktı, parmakların vücudunda nasıl hissettirdiğini, adamın ne kadar şefkatli olduğunu hatırladı. Ne kadar sert olduğunu. Ve talepkâr.

Bu anıları silkeleyip attı, şimdi ve burada etkili olmamalarına karar verdi. Kimi kandırıyordu ki? Onun kollarında geçirdiği o değerli günlere geri dönebilmek şimdiki zamanı bir çırpıda silip atabilirdi.

Hayır, geri dönmeyecekti. Çok şeyden vazgeçerdi ama özgürlüğünden değil. Belki de Sam'e koşmakla hata yapmıştı. Seçeneklerinin tükendiğini düşünmüştü ama belki de kaçmaya devam .

Onun gözlerinin içine baktı ve çelik gibi bir kararlılıkla sabit bakışlarını karşıladı.

"Şimdi ne yapacağız?"

BÖLÜM 9

SAM cebinden küçük bir dijital fotoğraf makinesi çıkardı ve LCD ekranını Sophie'ye doğru çevirdi.

"Onu tanıdın mı?"

Geri çekildi ve karnı şişti. Nefesleri ağzından hıçkırıklarla çıkarken başını başka yöne çevirdi. Adam belli ki ölmüştü, boğazında açık bir kesik vardı.

"mi?"

Arkasına baktı ve iki kolunu karnının üzerinde kavuşturdu. Sonra başını salladı.

"Bebeğimizi öldürmekle tehdit eden oydu," dedi alçak bir sesle.

"Artık onun için endişelenmene gerek kalmayacak."

Bakışlarını Sam'inkilerle buluşturmak için kaldırdı. Mavinin içinde yansıyan bir öfke vardı. Ama zamanda soğukluk da vardı ve bunun şiddetine karşı ürperdi.

"Onu sen mi öldürdün?"

Hiç tereddüt etmedi. "Evet."

O da tereddüt etmedi. "Güzel."

"Babanın kişisel suikastçılarından biriydi," dedi Sam. Kameranın bir düğmesine bastı ve kızın görebilmesi için tekrar çevirdi.

Evet, babasının adamlarından sadakatlerinin sembolünü kollarına kazımalarını istediğini biliyordu. Bu barbarca ve anlamsız bir şeydi ama onun için ölmeye hazır adam sıkıntısı çekmemişti.

"Konuşmaya başlamalısın Sophie. Bilmem gereken çok şey var."

Eğer kızgınsa, bununla başa çıkabilirdi. Öfke haklı olabilirdi. Ama sesi soğuktu. Bir mahkûmu sorguluyor olabilirdi.

Senin çocuğuna hamileyim. Çığlık istedi. Onu nasıl yaptığımızı hatırlamıyor musun?

"Sana ihanet etmedim Sam," dedi şiddetle.

Dudakları gerildi. Odanın karşısında sessizce duran kardeşlerine baktı ve başını sallayarak onları başından savdı.

Onlar gider gitmez Sam ayağa kalktı, sanki ona bu kadar yakın oturmaya dayanamıyormuş gibiydi. Bir süre arkasını döndü ve odanın üzerine ağır bir sessizlik çöktü. Sonra döndü, gözleri dümdüzdü.

"O zaman söyle bana Sophie. Tam olarak ne yaptın?"

İrkildi ve bu onu çok kızdırdı. Kendini kanepeye yapışmış, çaresiz hissetti. Onun bakışlarının ağırlığına bir an daha dayanamadı.

Elleri kanepenin kenarına kıvrıldı ve kolundaki acıyı görmezden gelerek kendini yukarı itti.

", Sophie."

Emri bağırarak vermedi ama yine de bir emirdi. En iyi taklidini yaparak çenesini kaldırdı.

Ona gitmek cesaret isterdi. Kolayca arkasını dönüp onu hiç düşünmeden ezebilecekken onunla yüzleşmek cesaret isterdi.

Önemsediği için kızgındı. Bunun önemli olması onu kızdırdı. Hayatta kalmak için yapması gerekeni yapmıştı. Kimseye kendini açıklamak zorunda kalmamalıydı.

"Sırların olduğunu, bana karşı dürüst olmadığını biliyordum," dedi.

"Evet, sanırım öyle."

Sözcükler alaycı bir ifadeyle ağzından kaçtı. Bunu görmezden geldi ve ona istediği kavgayı vermeyi reddederek yoluna devam etti.

"Biliyordum ve anlıyordum. Umurumda değildi. Bittiğinde çekip gideceğini ve senin kim olduğunu asla bilmemem ya da bana verdiğinden fazlasını beklememem gerektiğini bilsem de seninle zaman geçirmek istedim."

Yutkunurken adem elması sallanıyordu ve sanki konuşmanın döndüğü yönden rahatsız olmuş gibi başka tarafa baktı. Onu incittiğini itiraf etmek onu bu kadar öldürür müydü? Bu adamı inciten bir şey oldu mu? O değildi

ona suçluluk hissettirmeye çalışıyordu. Aldatmadaki rolünü onunkini kabul ettiği kadar kolay kabul etmişti. Aralarındaki ilişkinin dürüst olduğuna bir an için bile inansaydı belki daha farklı hissedebilirdi.

"Sana ihanet etmedim," dedi tekrar.

Bakışlarını kaldırdı ve o delici mavi gözler onu tekrar yakaladı. Bu sefer suçlama ve inançsızlık yerine gerçek bir soru vardı.

"Anlat bana."

Tatlı bir rahatlama zihninde çınladı. Omuzlarında dayanılmaz bir şekilde asılı duran ağırlık hafifledi ve kolundaki -ve kalbindeki- acıyı unuttu.

Bu iki kelimeyle onu dinleyeceğini söyledi.

"Beni size babamın gönderdiğini daha önce açıklamıştım. Ne şekilde olursa olsun, elimden gelen her türlü bilgiyi toplamamı istedi."

"Ve sen gittin."

Gözlerini kapattı. Ne kadar kötü görüldüğünü biliyordu. Yine de özür dilemeyecek ve Sam'in yaptığı seçimden dolayı utanç duymasına neden olmasına izin vermeyecekti.

"Sen benim kaçmak için en iyi şansımydın. Babamın istediğini yaptığımı düşünmesini sağlamaktan başka bir şey yapmak niyetinde değildim. Ama seni gördüm ve seni özgürlüğümünden daha çok istedim."

Gözlerindeki renk derinleşti. Karardılar ve vücudu hareketsiz kaldı.

"Neden özgürlüğünü istedin?" diye sordu usulca.

Bakışlarını tuttu, kanında parlayan öfke dalgasına ihanet etmedi.

"Ondan nefret ederdim."

Sam'in kaşları çatıldı ve kaşlarını çattı.

"Neden?" "Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorsun." "Ama sana ne yaptı Sophie?"

"Onun için fahişelik yapmamı istemenin dışında mı? Bu önemli mi? Bunun yeterince kötü olduğunu düşünürdüm. Kendin söyledin. Bunu kim yapar ki? Ne tür bir baba kızından bunu yapmasını ister?"

Her şey değildi ama Sam'in bilmesi gereken tek şeydi ve bir kızın babasından nefret etmesi için kesinlikle yeterince inandırıcı bir nedendi.

"Notu hatırlıyor musun Sam? Geçen sabah aldığın notu?"

Başını salladı.

"Onu gönderen bendim. Size silah sevkiyatını, ne zaman ve nereye söyleyen bendim."

Gözleri şok içinde genişledi ve sonra hızla daraldı. Dudakları gergin bir çizgiye dönüştü ve ona şüpheyile baktı.

Göğsünü ovuşturarak boş yere ağrıyı silmeye çalıştı. Hayır, ona güvenmiyordu. Onu suçlamıyordu ama yine de canı yanıyordu.

"ne olduğunu söylememi ister misin?"

Alçak ve sabit bir sesle içindekileri tekrarlardı ve adamın bakışlarını hiç ayırmadı. kaçırmadı, yalan söylediğine inanması için ona herhangi bir sebep vermedi. Kelimesi kelimesine. Onları ezbere biliyordu. Bilmesi gerekirdi. Notu daktilo etmiş, otel lobisinde çıktısını almış ve teslim etmesi için resepsiyon görevlisine para ödemişti.

Sam bir elini saçlarında gezdirdi, uzaklara baktı ve sonra tekrar ona döndü, inanamıyormuş gibi başını salladı.

"Neden? Anlamıyorum. Neden sadece bana söylemiyorsun?"

Gülmeye çalıştı ama boğazı düğümlendi. "Sen olsan ne yapardın Sam? Sana böyle bir hikâye anlatsaydım, bana inanır mıydın? Tıpkı şimdi olduğu gibi kızgın . Sana babam hakkında verdiğim her türlü bilgiden şüphelenirdin."

İsteksizce başını salladı ve içini çekerek onayladı. "Senin gitmeni yeterince bekledim ve sonra Fırsat. Babamın evinde anneme ve dolayısıyla bana sadık olan iki çalışan bana yardımcı oldu.

O zamandan beri koşuyorum."

"Hamile olduğunu ne zaman öğrendin?"

Gözlerini kapattı, korkuyu ve sevinci çok canlı bir şekilde hatırlıyordu. O anki paniği

Hamileliği ilerledikçe kendini veya çocuğunu güvende tutmak.

"Uzun zaman olmadı," dedi boğuk bir sesle. "Belki de babamın adamlarından bir adım nde olmak için oradan oraya kaçmakla bu kadar meşgul olmasaydım, yorgunluk ve hastalığın stres ve korkudan kaynaklanmadığını fark ederdim. Pantolonumun dar olduğunu ve iyi beslenemediğimi fark , en son ne zaman regl olduğumu hatırlamaya çalıştım. O zaman anladım."

"Duştaki o an," diye mırıldandı Sam. Kadın belli belirsiz gülümsedi. "Evet."

"Neden hemen bana gelmedin? Madem başın dertteydi ve beni nerede bulacağını biliyordun, neden daha önce gelmedin?"

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Dediğim gibi, altı hafta öncesine kadar hamile olduğumu bilmiyordum.

."

"Gelmenin tek nedeni bu mu? Hamile olduğun için mi?"

Adamın sesi suçlayıcı geliyordu ve kadın ona bakakaldı. Ne bekliyordu ki?

"Bu büyük bir rol, evet," dedi, çenesi yukarı kalktı.

Haftanın herhangi bir günü onun kadar kavgacı olabilirdi. Kahretsin, ama kendini savunmak zorunda kalmaktan yorulmuştu. "Beni arayacakları ilk yer burası olurdu. Muhtemelen aylardır seni izliyorlardı, benim ortaya çıkmamı . Hâlâ hayatta olmanın tek sebebi bu. Babam KGI hakkında bilgi sahibiydi. Sana burada topyekn bir saldırı düzenleyecek cesareti olmasa da, seni ortadan kaldırmak için ne gerekiyorsa yapardı. İntikam söz konusu olduğunda sabırlı bir adamdır."

Sam'in kaşları daha da çatıldı. "O zaman ne değişti? Neden şimdi?" Sam'in sesindeki açık şüphe zehirli bir ok gibi ona çarpmıştı. Evet, haklı olduğunu biliyordu ama bu onu ciddi şekilde kızdırmaya başlamıştı.

"Değişen şey o piçin beni yakalamış olması. Değişen şey, eskisi kadar hızlı ya da evik olmamam. Çocuğunuza beş aylık hamile olmak çok şeyi değiştiriyor,

Buna kendime bakma ve ikimizi de amcamın gönderdiği pisliklerden koruma becerim de dahil."

"Amca?"

Sam gözleri keskinleşerek kızın elini tuttu. "Amca, baba, her neyse. Onlar ortak. Her iki şekilde de ikisine de ihanet etti. Bunu affetmeyecekler."

"Tomas Mouton'un babanızın bir kuklası olduğuna ve başka bir şey olmadığına inandırıldık. Onun hiçbir gücü yoktu. Alex tüm ipleri elinde tutuyordu ve Tomas sadece Mouton'un organizasyonunda yer kaplıyordu."

"Bunun doğru olduğuna eminim." Gerçekten de öyleydi. Ama babası öldüğüne göre, Tomas şebekeyi ele geçirme fırsatını yakalamış olacaktı. Ve ilk işi, Sophie'nin çaldığı anahtarı geri almak ve Mouton ailesine ihanet ettiği için idam etmek olacaktı.

Bu bilgiyi saklı tuttu, Sam'e anahtar ya da babasını öldürdüğü gerçeği hakkında ne kadarını gerektiğinden emin değildi. Bir anda çok fazla bilgi vermek diye bir şey vardı. Sam'in onu ve çocuklarını korumaya istekli olmasını istiyordu, ilk fırsatta kışının üstüne atmasını değil.

"Sam, bana bak," diye yalvardı usulca.

Bakışlarını kaldırdı ve onun gözleriyle buluştu. Duygusuzluk irkildi ama gururunu bir kenara bıraktı.

"Neye benzediğini biliyorum. Şüphelenmeye hakkın olduğunu biliyorum. Şu anda bile babam için gerçekleri bulma görevi için burada olduğumu ya da belki de sen uyurken seni indireceğimi düşünüyorsun çünkü mahvolmuş hamile bir kadından kim şüphelenir ki, değil mi?"

Dudakları inceldi. Söyledikleri hiç de hoşuna gitmemişti. Ona uzanmak, dokunmak istiyordu ama reddedilmekten çok korkuyordu ve eğer şimdi reddedilirse bu onu mahvedecekti.

"O otelde seninle o kadar çok zaman geçirerek risk aldım. Babama yalan söyledim ve şüphelenmemesi için ne söylemem gerekiyorsa söyledim, çünkü her gece sana dönebilmek istiyordum. Bana sonsuza dek teklif etmeyeceğini biliyordum. I

benim bir kaçamak olduğumu biliyordu. Bununla kafamı şişirmene gerek yok. Ama burada yalan söyleyen tek kişi ben değilim. Sen de söyledin."

Burnundan birkaç sakın nefes çekti ve duygularının kontrolünü yeniden ele geçirdi.

"Sana silah anlaşmasıyla ilgili bilgileri verdiğimde arkana bile bakmadan gideceğini ve babamın elinden kaçmanın bana kalacağını da biliyordum. Yani evet, eğer böyle bakmak istiyorsan, seni kullandım. Babamdan kaçmak için seni kullandım ama ona senin hakkında hiçbir şey söylemedim. Seni satmadım. Bilgi sızdırdığımı bile bilmiyordu. Hayır, seni satmadım Sam. Babamı sattım. Senin için. Ve zarar verebileceği bir sürü insan için."

"Ve şimdi de senin peşinde. Ne için, intikam için mi?"

Yutkundu ve başını başka yöne çevirdi. İntikam mı? İntikam kulağa kişisel geliyordu. Tomas ona bir örnek olacaktı. Yeni liderlik rolünde bir geçiş töreni. Onunla etkili bir şekilde başa çıkmak isteyecektir. Diğerlerine hainlerin nasıl gönderildiğini gösteren bir örnek olacaktı. Onun eti ve kanı olduğu gerçeği, takipçileri arasındaki itibarını artıracaktı. Babası gibi, o da karşı gelinmemesi gereken bir adam olarak görülecekti. Ama en önemlisi, imparatorluğun başarısı onun ellerindeydi. Ve bunun için her şeyi riske atmaya hazırdı.

"İstediklerini elde eder etmez beni ve çocuğumuzu öldürecek," dedi yumuşak bir sesle. "Bu yüzden sonunda sana gelmek ve bana karşı hislerin ne olursa olsun beni korumanı ummak zorunda kaldım. Artık bunu tek başıma yapamam. Neredeyse ölüyordum. Çocuğumuz neredeyse ölüyordu. Belayı kapınıza kadar getirmek anlamına gelse bile, artık tek başıma bu riski göze almak istemiyorum."

Gözleri sertleşti ve kararlı bir hal aldı. Çenesi öfkeyle gerildi ama kolunu kavramak için uzandığında dokunuşu nazik ve yatıştırıcıydı.

"Bana gelebileceğinden hiç şüphem olmamalıydı. Çok kızgın olabilirim. Aptal gibi hissediyor olabilirim, ama

Senin ve çocuğumuzun güvenliğinin yanında bu hiçbir şey. Gerçekten her şeyi açıkladıktan sonra seni geri çevireceğimi mi düşündün?"

Sesi kuşkulu geliyordu ve bir kez daha her şeyin ne kadar adaletsiz olduğunu fark etti. Ona güvenmesi bekleniyordu ama onun kendisi ya da niyetleri hakkında hiçbir şeye inanması gerekmiyordu.

"Beni geri çevireceğinizi düşünseydim burada olmazdım," dedi sakın bir sesle. "Hayır, buraya hemen gelmedim. , Meksika'da ne kadar süre bağlı kalacağını bilmeme imkân yoktu. İki, sana bir şey olup olmayacağını bilmeme imkân yoktu. Üç, babamın adamlarının beni yakalaması için beni açığa çıkarma amacına artık hizmet etmediğinde, harcanabilir olacaktın. Şimdi saat işliyor çünkü sana geldiğim andan itibaren harcanabilirsin."

"Tüm bunlara gerçekten , değil mi?"

Ondan uzaklaştı, omuzları öfkeyle kabarmıştı.

"Ben aptal değilim Sam. Yaptığım şeyin akıllıca olduğunu ya da en iyi plana sahip olduğumu düşünmeyebilirsin, ama biliyor musun? Şimdiye kadar beni hayatta tuttu. Ve başka ne var biliyor musun? Seni de hayatta tuttu."

Sabırsız bir tıslama dudaklarından kaçtı ve sonra onun omzunu kavrayıp yüzünü kendisine dönmesi için geri çevirdi.

"Burada birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım, tamam mı? İleride başka yanlış anlaşılmalarda olmasın diye. Kendinin ya da bebeğin güvenliğiyle ilgili kararları benim pahama ya da beni kurtarmak için vermeyeceksin. Bu saçmalık. Benim işim

-Yaptığım şey insanları korumak. Şu andan itibaren bu sen ve bebeğimiz Sophie. İkinizi de koruyorum ve bunu yapmama yardım etmenin en iyi yolu sana söylediğim her şeyi dinlemen. Acele ve duygusal kararlar verme. Ve bana karşı dürüst ol. Tamamen. Şu andan itibaren. Anladın mı?"

Küçümseyici bir pislik olduğu için ona haddini bildirmek ama onun gerçekten de kendisini çalışmadığını görebiliyordu. Tam bir komuta modundaydı ve

Adamlarından biriyle konuşur gibi konuşurdu. Saçmalamıyordu ve itaat bekliyordu. Ona bir selam çakmak ve alaycı bir "evet efendim!" demek için can atıyordu.

"Şimdi buraya gel," dedi alçak bir sesle.

Derin tınısı tenine bir ürperti gönderdi. Sesi huysuz ve biraz emin değildi ama aynı zamanda ona gelmesi için zorlayıcı bir yalvarış da vardı.

Kadın gitti ve adam onu kollarıyla yakalayıp göğsüne doğru çekti. Sıcaktı. O kadar sıcaktı ki, ısısı gözeneklerine işledi ve sert kaslarını istila etti.

O kadar iyi, o kadar doğru hissettiriyordu ki, kollarının arasında durup yüzünü boynuna gömmekten başka bir şey yapamıyordu.

"Seni koruyacağım Sophie. Çözmemiz gereken çok şey var ve bunu başaracağız. Ama önce kimsenin sana ya da çocuğumuza dokunmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Başka hiçbir şeye inanmıyorsan, buna inan."

"Sana inanıyorum," diye fısıldadı. "Bu yüzden geldim."

"Keşke daha önce gelseydin," dedi sakın bir sesle. "Şimdi buradayım."

Başını salladı. "Ve sen kalıyorsun."

Onu kanepeye doğru çevirdi ve bir kez daha yatırdı. Rahat bir pozisyonda durduğundan emin olduktan sonra battaniyeleri dikkatlice etrafına yerleştirdi.

"Senin dinlenmeye ihtiyacın var ve benim de buradan çıkış yolumuzu planlamam gerekiyor. Donovan suikastçımızla ilgili bazı kontroller yapıyor. Eğer burada oturup işimizi yapmamıza izin verirsen, seni en kısa sürede buradan çıkaracağız."

Çenesini çatlatmakla tehdit eden esnemeyi bastırmaya çalıştı ama yarı yolda pes etti ve teslim oldu.

Eğilip kızın alnına bir öpücük kondurdu ve sonra elini kızın yüzünde gezdirdi.

"Dinlen Sophie, seni ve bebeğimizi koruyacağım konusunda bana güven." Sophie tekrar ona baktı. "Güveniyorum, Sam. Güveniyorum."

Memnuniyetle başını sallayan adam topuklarının üzerinde döndü ve kardeşlerini bulmak için oturma odasından çıktı.

Tek başına, kanepede battaniyelerin altında toplanmış, tüm Kelly ailesini içine soktuğu karmaşayı düşünüyordu.

BÖLÜM 10

"Ne ?" Sam, Donovan ve Garrett'ın yanına döner dönmez sordu.

Sam yaklaşırken Donovan başını kaldırdı. "Adamın fotoğrafını ve parmak izlerini CIA veri tabanında arattım."

"Ve?"

"İlginç. Mouton'un adamlarından biri ama kardeşinin güvenlik ekibine atanmış."

"Bunda bu kadar ilginç olan ne?" Garrett sordu.

"Topladığım bilgiler Tomas'ın Alex'in ağının gösterbir parçası olduğunu gösteriyor. Söz hakkı yok, gücü yok ve Tomas kurallara göre oynadığı sürece Alex onu görmezden geliyor. Bu kurallar da çenesini kapalı tutması ve Alex ne derse onu yapması."

"Şimdi, evet bu adam Alex ya da onun güvendiği güvenlik şefi tarafından seçilmiş, işe alınmış ve bu konuda eğitilmiş olabilir ama Tomas'a yakın durmak dışında gerçek bir gücü ya da sorumluluğu olmazdı ve eğer Alex'i tanırıyorsa, suikastçı muhtemelen Tomas'a değil Alex'e rapor veriyordu."

Sam kaşlarını çatı. "Peki neden Sophie'nin peşine bu adamı gönderdi? Eğer babası çok kızgınsa, intikam almak istiyorsa ya da bir mesaj vermek istiyorsa, neden bu soytarıyı gönderdi? Tamamen beceriksiz değildi ama alt edilmesi de zor değildi. Neden en iyilerinden birini göndermiyorsunuz?"

"Neden birini gönderelim ki?" Garrett talep etti. "Sanki bir şeyleri atlıyormuşuz gibi hissediyorum. Evet, Sophie onun kızı ve kaçtı. Mouton bana duygusal bir tip gibi gelmiyor. Neden bir kadını umursasın ki? Adam birinci sınıf bir pislik. Kadın ve çocuk ticareti yapıyor. Ailevi duygulardan zerre kadar anladığından şüpheliyim."

Sam alçak bir sesle, "Onu ," dedi.

Sophie'nin açıklamasından ne anlam çıkarması gerektiğinden hâlâ emin değildi. İçgüduları ona doğruyu söylediğini söylüyordu. Bazen içgüdülerine kulak vermek işe yarardı. Diğer zamanlarda ise ölümüne neden olurdu. Bu sefer hangisinin doğru olduğunu bilse .

"Onu mı?" Donovan Sam'e inançsızlıkla karışık bir bakış attı. "Bir saniye geri çekilin. Bize söylemediğin ne var?"

Garrett öne doğru eğildi, her zamanki çatık kaşları daha da derinleşti. Sam Garrett'a, "O bizim muhbirimizdi," dedi. "O bizim muhbirimizdi.

silah sevkiyatının ne zaman yapılacağını bize bildiren kişi."

Donavan ve Garrett birbirlerine ne oluyor bakışları fırlattı. Sam'in ağzından onu savunmak için kelimeler döküldü ama onları yuttu. Onu savunamazdı. Henüz savunamazdı.

"Bütün bunları sen onu becerdiğin için mi yaptı?" Garrett kuşkuyla sordu.

Sam döndü ve Garrett'ın göğsüne çarparak Garrett'ın gömleğini ellerinin arasında büktü.

"Senin çenenden bıktım artık," diye hırladı Sam. "Çocuğumun annesi hakkında konuşurken biraz saygılı olacaksın, anladın mı beni?"

Garrett'ın gözleri kısıldı, sonra Sam geri adım atmayınca büyüdü. Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam, benim hatam."

Sam gömleğini çıkardığında Garrett bir adım geri çekildi ve yol boyunca küfretti.

"En azından olaya tarafsız bir gözle bakmayı dener misin?" Garrett sordu. "Ya ben ya da Van olsaydık? Birimiz görevdeyken bir hatunla takılır. Adamın dikkati dağılır. Hatun aylar sonra, hedefi indirmeyi başaramadıktan sonra ortaya çıkıyor ve her türlü çılgın iddiada bulunuyor, bunlardan en önemlisi de Van'ın ya da benim hamile olduğu. Sonra da birkaç gün birlikte olduğu bir adam için canını ve kanını sattığını söylüyor. Söyle bana Sam, sen tamam, evet, her neyse der miydin?"

Donovan sessiz kaldı ama Garrett'ın düşünceleri gözlerine yansımıştı.

Sam iç çekti. "Siz ikinize ne zaman çüküyle düşünen duygusal bir aptal olduğum izlenimini verdim? Şüphelendiğinizi anlıyorum. Benim de kendime göre şüphelerim var ama şu ana kadar söyledikleri doğru çıkıyor. Ve ne düşünürsen düşün, hem bana hem de ona biraz saygı göstereceksin. Eğer bununla yaşayamayacaksan, o zaman siktir olup gitmeni öneririm, ben de bu işi tek başıma hallederim."

"Kapa ," diye mırıldandı Garrett. "Van ve benim arkanda olduğumuzu çok iyi biliyorsun. Tanrım, bu büyük bir karmaşa."

Sam, Garrett'a bakarken, "Bunu benim için çözemezsin," dedi. "Biliyorum, her şeye rağmen bir çözümle devreye giremezsin. Bu sadece bir görev ya da iş değil, ikimiz de bunu biliyoruz. Benim için her şey değişti ve bunu çözebilecek tek kişi benim."

Donovan kıkırdayınca Sam ve Garrett ona ters ters baktı.

"Garrett kırbaçlanmış bir köpek yavrusu gibi görünüyor çünkü içindeki kontrol manyağı durumu kontrol edemiyor. Sam de taş yutmuş gibi görünüyor."

Sam, Garrett'la aynı orta parmağını kaldırdı ve bu da Donovan'ın daha fazla gülmesine neden oldu.

Başını salladı ve avucunu çenesine sildi. "Eğer elimizdeki gerçeklere geri dönebilirsek. Suikastçı yalnız çalıştı. Garrett ve ben ikimiz de dışarıydık. Başka kimse yok. Henüz yok. Mouton adamının öldüğünü anlayıp başka birini gönderene kadar muhtemelen birkaç günümüz var. Şimdiye kadar zekasıyla beni etkilemedi, bu yüzden işi bitirmek için yeterli adam gönderebilir veya göndermeyebilir. Ama daha önce sadece yalnız bir kadının peşindeydi. Şimdi ise karşısında biz varız."

"Evet. Hepimiz," diye hırladı Garrett. "Kimse Kelly'lere bulaşamaz."

Sam sırttı ve sonra gülümsemesinin solmasına izin verdi. "İyi olduklarından emin olmak için annemle babama gitmemiz, Steele ve Rio'nun bizimle orada buluşmasını sağlamamız ve bir sonraki hamlemizi belirlememiz gerekiyor. "Annemle babamın iyi olduğundan emin olmak için

CIA'in ne yaptığı umurumda değil. Bu sefer o piçin işini bitireceğiz."

Donovan başıyla onayladı. "Git Sophie'yi getir. Garrett ve ben kamyonu hazırlayacağız."

SOPHIE, en az yüz yıllık şirin bir ahşap evin garaj yoluna giren cipin penceresinden dışarı baktı. Televizyonda banliyöleri tanıtan programlarda gördüğünüz evlerden biriydi. Mükemmel bir sundurma, mükemmel bir çevre düzenlemesi. Muhtemelen en az altı yatak odası olan bir üst kat ve birkaç dönümlük bir arka bahçe.

Sanki bir ruhu varmış ve sadece başkalarını dışarıda tutmak için inşa edilmiş soğuk bir konut değilmiş gibi ev gibi ve misafirperver görünüyordu. Hayır, bu ev insanları sıcaklığına davet ediyordu. Aileler burada toplanırdı.

Bu, hayatı boyunca istediği her şeydi ve Sam'le birlikte bu yere girip öyle değilmiş gibi davranmak zorunda kalacak olması onu incitiyordu.

Lastikler çakılların üzerinde gıcırdadı ve Garrett kamyonu bir ilçe şerifinin polis arabasının arkasında durdu. Sophie suçlayıcı bir ifadeyle Sam'e bakmak için başını çevirdi.

Sam kısaca, "Sean ailemi korumak için burada," dedi. "Arkandan iş çevirip seni polise ihbar etmedim."

Biraz rahatladı ama eve baktıkça boğazındaki düğüm daha da büyüdü.

Burası ailesinin eviydi ve normal bir ailenin yanında nasıl davranması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama torunlarını taşıyordu ve hiç değilse bu ona bir şey kazandırmıştı. Öyle değil mi?

Donovan onun için kapıyı açtı ve otomatik olarak çenesi yukarı kalktı. Sam etrafından dolaştı ve ona yardım etmek için uzandı. Sam onu yanına yatırırken eşofman altının belini tutarak yukarıda kalmasını sağladı. En azından adam

bir dünya mesafe koymaya çalışıyordu. Onun tüm ailesiyle tek başına yüzleşemezdi.

Garrett ve Donovan aceleyle ilerlediler ve o ve Sam oraya varana kadar kapıyı açtılar. İçeri adımını atar atmaz onu ılık bir hava ve bir koku karşıladı - tanımlanabilir bir koku bile değildi. Ev yapımı yiyecekler, çiçekler, temizleyiciler ve yılların getirdiği eski küf kokusunun bir karışımıydı.

Şimdiye kadar karşılaştığı en güzel kokuydu. Derin derin içine çekti, her zerresinin tadını çıkarmak istiyordu. "Sam, Garrett, Donovan? Siz misiniz?"

Kadın sesi yaklaştı ve bir an sonra küçük bir kadın tekerlekler üzerindeymiş gibi köşeyi döndü. Garrett'a çarptı, sekti ve hemen ardından kendisinden çok daha iri olan adamın üzerine atladı.

"Garrett!"

Onu kollarının arasına aldı ve Sophie, Garrett'ın gözlerinin önünde geçirdiği dönüşümü hayranlıkla izledi. Asık suratlı, çatık kaşlı bir maymundan, nazik bir ana kuzusuna dönüşmüştü. Bu akıl almaz bir şeydi.

Onu kollarının arasına aldı, ancak sarılmanın çoğunu o yapıyor görünüyordu.

"Biz iyiyiz anne. Beni bu kadar sıkmayı bırak yoksa nefes ."

Her iki yanağını da öptü, birini okşadı ve sonra dikkatini eğlenen bir gülümsemeyle onu izleyen Donovan'a çevirdi.

"Tanrım, anne, bizi hiç görmedin sanırsın."

Ona kaşlarını çatmıştı ve Sophie, Garrett'ın bunu nereden anladığını görebiliyordu. Anneleri kışkırtıldığında oldukça vahşi olabiliyordu.

Donovan'a şiddetle sarıldı, rastgele şekillerde okşadı ve sıkı.

"Çok endişelendim. Sean güvenlik ve bela hakkında mırıldanarak geldi ve sonra babanın ya da benim evden çıkmamıza izin vermedi. Onu dizlerimin üzerine yatırmak istedim."

Sam başını sallayarak öne doğru itti. "Sean tam olarak yapması gerekeni yaptı anne. Ona herhangi bir

sorun."

Bayan Kelly Sam'e döndü ve yüzü yumuşadı. Aynı anda Sam'in yanında duran Sophie'yi gördü ve ifadesi dondu.

Donovan'a baktı, sonra hızla Sam'e döndü ve tekrar Sophie'ye odaklandı.

"Bu da ne böyle?"

Sophie'ye doğru ilerlemeye başladı ve Sophie'nin tek yapabildiği arkasını dönüp kaçmamaktı.

Bayan Kelly'nin elleri Sophie'nin kollarını desteklemek için kalktı, ama Sam bir tanesini Sophie'nin yarasından uzaklaştırmak için oradaydı.

"Dikkatli ol anne. Yaralandı."

Sam'in sesi yumuşak ve boğuktu, neredeyse şefkatliydi. Sophie'nin dizleri titremeye başladı çünkü buna dayanamıyordu. Bu çok fazlaydı. Aklını kaçırarak kadar korkmuştu ve isteyeceği son şey reddedilmekte.

"Aman ," diye Bayan Kelly.

Sophie dehşete kapılmak için daha fazla zaman harcamadan, kadın onu bir çocuğa sarılır gibi dikkatle kucakladı. Ve aynı anda aniden geri çekildi ve Sam'e vahşi bir bakış fırlattı.

"Sam Kelly, bunun anlamı ne? Bu zavallı kız göle girmiş gibi görünüyor."

Uzanıp Sophie'nin dağınık saçlarına dokundu ve kaşlarını çattı. Sonra aşağıya doğru baktı.

"Ayakkabısı bile yok!"

Sam ellerini kaldırdı ama annesi onu görmezden geldi.

Bakışları Sophie'nin karnında sabitlendi ve Sophie tamamen hareketsiz kaldı. Korku içinde öylece durdu, çenesi yukarıda, dizleri öyle kilitlenmişti ki, henüz bayılmamış olması bir mucizeydi.

"O hamile! Aman Tanrım. Sam ne düşünüyordun?"

Sam'in kaşları havaya kalktı ve annesinin neyi kastettiğinden emin değilmiş geri çekildi.

"Anne, beni dinle, tamam mı? Bilmen gereken bazı şeyler var."

"Çabuk ol," diye tersledi.

Sam tekrar Sophie'nin yanına gitti ve annesinin fark edemeyeceği bir hareketle onu kendine doğru çekti. Gerçekten de Bayan Kelly'nin kaşları kalktı ve belirgin bir merakla Sam ile Sophie'nin arasına baktı.

"Sophie ve ben beş ay önce Meksika'da bir görevdeyken tanıştık. Birbirimize . . ilişkimiz vardı. Şu anda başı dertte ve yardımımıza ihtiyacı var. Tüm ailenin başı belada olabilir, bu yüzden Sean'ı seninle ve babamla kalması için gönderdik. Ekiplerim birkaç saat içinde burada olacak-"

Söyleyebileceği başka ne varsa annesinin nefesinde kayboldu.

"Sam Kelly, annesiyle birlikte soğuktan titreyen ve yalınayak mutfağımda durmasına izin verdiğin bu benim torunum mu?"

Sam iç çekti. "Evet, hanımefendi."

"Tanrı aşkına, bir de Joe'nun sağduyudan yoksun bir oğul olduğunu düşünürdüm."

Sam'i görmezden gelerek Sophie'ye döndü. "Sophie, ben Marlene Kelly ve lütfen bana Marlene de. Seni Frank'le tanıştıracam ama önce aptal oğlumun seni sıcak bir banyo ve yeni kıyafetler için yukarı çıkarması gerekiyor."

Sophie gülümsedi ya da gülümsemeye çalıştı ama dudakları titriyordu ve dizlerinin titremesini kontrol etmeye çalıştı. Sıcak bir banyo fikri o kadar harikaydı ki, neredeyse olduğu yere yığılacaktı. Öyle de olacaktı ama Marlene bir kolunu beline doladı ve onu tuttu.

"Haydi Sam, zavallı şey düşmeden önce git. Sen sorumluluklarınla ilgilenirken Garrett ve Donovan bana her şeyi anlatabilir."

Sam'i öyle bir bakışla süzdü ki muhtemelen bütün oğulları tir tir titredi.

Sam elini Sophie'ninkinden geçirdi ve onu annesinden uzaklaştırdı. O banyoyu istiyordu. Gerçekten istiyordu ama bunu nasıl başaracağını hayal bile edemiyordu.

"Belki de onun yerine duş almalıyım. Küvete girdikten sonra çıkabileceğimden emin değilim."

Yüzü gerildi ve kimsenin onu duymadığından emin olmak için etrafına bakındı.

Sam gözlerinin etrafındaki çizgileri hafifleterek gülümsedi.

"Bunun için endişelenme. Girip çıkmaya yardım edeceğim." Gözleri genişledi. "Oh."

Tek kaşını ona doğru kaldırdı. "Seni çıplak gördüm Sophie."

Cesurca boynundan yukarıya doğru süzülen ateşi kontrol etmeye çalıştı.

Tekrar gülümsedi sonra kızın yanına gidip onu kollarının arasına aldı.

"Yürüyebilirim."

"Biliyorum. Ama seni taşırsam yaralarına daha az baskı yaparsın."

Bununla birlikte, sanki orada değillermiş gibi ailesinin yanından geçerek merdivenlere yöneldi. Hiçbiriyle göz teması kurmayı reddetti. Onları yargılamak gibi bir arzusu yoktu.

Banyoya vardıklarında, ışığı yaktı ve bacakları kenardan sarkacak şekilde onu dikkatlice tezgâhın üzerine oturttu. Sonra büyük bahçe küvetindeki suyu açmak için uzandı.

Çok geçmeden buhar yükseldi ve salyaları akmaya başladı. Sıcak suyla dolu küveti o kadar çok istiyordu ki canı yanıyordu. Sabırsızlıkla seğiriyor, seviyenin yavaşça yükselmesini izliyordu.

"Soyunmana yardım , sonra seni küvete sokacağım. Seni ıslanmak istediğin sürece bırakacağım ve çıkmak istediğinde beni çağır, tamam mı?"

Başını salladı, dudaklarından kelimeler dökülemeyecek kadar dili tutulmuştu. Adam haklıydı. Onu çıplak görmüştü. Onu ahlaksız görmüştü. Onu bir erkeğin bir kadını görebileceği kadar çıplak görmüştü.

Vücutunda keşfetmediği bir santim bile yoktu ve tam tersi de geçerliydi. Peki şimdi neden bu kadar bakir davranıyordu? Tanrı aşkına, onun çocuğuna hamileydi.

Ama o zaman yalanlar açığa çıkmamıştı.

Sırları açığa çıkmamıştı. Onlar sadece iki sevgiliydiler.

Birbirlerinin içine öyle bir girmişlerdi ki dış dünya araya girememişti.

"Soph?" diye seslendi usulca.

Gözlerini kırıştırdı ve yeniden odaklandı. Parmakları çok büyük gelen eşofmanının bel bandındaydı. Onun için sorun olmadığından emin olmaya çalışıyordu ve nedense bu onun kalbini yumuşattı.

"Hadi şu bitirelim. O küvete girmeyi o kadar istiyorum ki, giyinik halde sürünerek bile girebilirim."

Kıkırdadı ve pantolonu ayak bileklerinin etrafında toplanana kadar aşağı kaydırды. Nazik bir çekişle pantolonu çıkardı ve yere bıraktı.

"Seni yere yatıracağım ve sonra tişörtünü çıkaracağız."

Ayakları yere değdiğinde inleyerek itiraz etti. Ayakta duracak gücü yoktu. Yorgunluk acıya en az onda bir oranında üstün gelmişti. Acının, uyuma arzusu üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Bir yıl boyunca. Hamilelik yeterince yorucuydu. Buna bir de kros , gölde defalarca yüzmek ve bıçaklı, silahlı heriflerden kaçmak eklenince?

"Tuttum seni. Kıpırdamadan dur. Kolunu çok fazla hareket ettirmemeye çalışacağım."

gömleği vücudundan sıyrırken gözlerini dikip önüne baktı ve bir anda karşısında çıtırçıplak kalakaldı. Kendisini bu kadar savunmasız ve çıplak hissetmekten nefret ediyordu.

Salak, çıplaksın.

Neyse ki hiç vakit kaybetmedi. Giysilerinden kurtulur kurtulmaz, küvete girmesine yardım etmek için döndü. Bir bacağına küvete soktu ve sıcak su teninde kayarken inledi.

"Oh Tanrım."

"O kadar iyi ha?"

"Tanrım, evet. Hayatımda hiç bu kadar iyi bir şey yaşamamıştım."

Adamın elini tutarak yavaşça yere çöktü. Vücudu protesto çığlıkları atıyordu ama umurunda değildi.

Su çenesine vurdu ve başını arkaya doğru eğerek gözlerini kapattı. Oh tatlı cennet.

Sam eğildi ve gözlerini tekrar açana kadar hafifçe vurdu.
"Bana ihtiyacın olursa ara, tamam mı?"
Sıcaklık damarlarında sarhoş edici bir şekilde dolaşırken uykulu bir şekilde başını salladı.
Adam gitmek için döndü ve kadın birden ondan ne isteyeceğini hatırladı.
"Sam?"
Kapının kenarına tutunarak döndü. "Evet?"
Rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve daha fazla su aradı. "İç çamaşırı alabilmemin bir yolu var mı? I
Sormaktan nefret ediyorum ama hamileyken sütyensiz gezmek berbat bir şey. Yani göğüslerim artık kocaman ve hassaslar-"
ürperdiğini görebiliyordu. İç çamaşırı ve sütyenden bahsedildiğinde gözleri neredeyse seğiriyordu.
"Senin için getireceğim. Merak etme."
Gülümsedi, banyo suyuyla hiçbir ilgisi olmayan sıcaklık hissetti. "Teşekkür ederim."

SAM banyodan çıktı ve ensesini ovuşturdu. Azizlik. Azizliği hak etmişti. Banyoda çok güzel, çok çıplak bir kadınla durmakla kalmamış, gözünü bile kırpmadan ona sütyen ve iç çamaşırı gibi şeyler almayı sakince tartışmıştı.
Ona bombalar, bombaları, kan, bağırsak ve vahşet verin, ama sütyenler?
Tanrım.
Şimdi, ona nereden sütyen bulacaktı? "Hey, onu yerleştirdin mi?"
Sam başını kaldırdığında Garrett ve Donovan'ın merdivenlerden gördü. Yüzünü buruşturdu. "Uh evet. Bir bakıma."
Garrett ona bir bakış attı.

"Sütyene ihtiyacı var. Hamilelik ve büyük göğüslerle ilgili bir şeyler söyledi ve ben de ondan sonra kendimi kapattım."

Donovan'ın göğsü sessiz bir kahkahayla inip kalktı. Piç kurusu. "Öyleyse ona bir tane al," dedi Garrett.

Garrett neredeyse o kasvetli, kıcını kaldırmış bakışı takınacaktı. Evet, çok iyiydi ama Sam onun gözlerinde bir eğlence parıltısı gördü.

"Bu evde sürekli olarak üç kadın var.

Elbette bir sutyen bulabiliriz," diye mırıldandı Sam.

"Rusty ve Rachel daha küçükler," dedi Donovan çekinerek.

"Sophie büyük falan değil ama o daha göğüslü."

Sam'le aynı anda kardeşlerinin de kafasına dank . Yüzleri buruştu ve Garrett'ın ağzı açılıp kapandı.

"Tanrım. Geriye annem kalıyor," dedi Sam.

Garrett ellerini kaldırarak geri başladı. "Oh hayır. Kesinlikle hayır.

Annemden sutyenlerinden birini istemeyeceğim. Bu çok yanlış."

Donovan bir böcek yutmuş gibi baktı ve sonra hem o hem de Garrett gözlerini Sam'e diktiler.

"Senin kadının. Sen yap."

Sam boğazını temizledi. "Taş, kâğıt, makas?"

"Siktir et," diye homurdandı Donovan.

"Sizi korkaklar."

"Sen git. Terapinin parasını sonra öderiz," dedi Garrett. Sam tiksintiyle arkasını döndü ve hızla uzaklaştı.

Donovan arkasından, "Annemin şu anda senden pek memnun olmadığını bilmelisin," diye seslendi.

Sam döndü. "Bu da ne demek oluyor?"

"Garrett ve ben onu bilgilendirdik. Hikayeyi biliyorsun. Sophie'yi nasıl bıraktığını, eve nasıl geldiğini ve sonra onu gölden nasıl çıkardığını."

Sam nefesini ve yüzünü tavana doğru çevirdi. "Evet, bahse girerim bunları ona söylemekten gerçekten nefret etmişsindir, değil mi?"

Garrett omuz silkti. "Bize daha sonra teşekkür edebilirsin, dostum."

Sam orta parmağını kaldırdı ve annesiyle yüzleşmek için aceleyle merdivenlerden indi.

BÖLÜM 11

SAM banyo kapısının yanında durdu ve saatini kontrol etti. Kız seslenmemişti ve seslendiğinde onu duyamayacağından korktuğu için geri dönmeye devam etti. İçeri girip onu kontrol etmek mi yoksa beklemek mi gerektiğine karar veremiyordu.

Kadının kapıdan süzülen yumuşak sesini duyunca kararından vazgeçti.

"Sam?"

Annesinin ona verdiği eşyaları aceleyle tezgâhın üzerine fırlatarak içeri girdi. Annesine döndüğünde, onun uyuklu gözlerle kendisini izlediğini gördü. Yüzü banyodan çıkan buharla kızarmıştı ve saçları nemli bir şekilde yanaklarına dökülüyordu.

"İyi misin?"

Yavaşça başını salladı. "Çıkmaya çalıştım ama canım acıdı. Düşmekten korktum."

Kaşlarını çattı ve ilerledi. "Sana yardım edeceğimi söylemiştim.

Artık çıkmaya hazır mısınız?"

Yine başını salladı ve adam kollarını suyun içine doğru kaydırarak aşağı uzandı. Eli kızın yemyeşil poposunda gezindi ve sonra dizlerinin altındaki yumuşak ete gitti. Elini kaldırdı ve su ipek gibi kızın teninin üzerinden aktı. Adam onun şişmiş, gür vücudunu görünce perçinlendi.

Etrafına bir havlu saracak kadar uzun süre onu ayakta tuttu. Utangaç bir şekilde ona baktı, mavi gözleri tatlıydı. Tıpkı onu ilk gördüğü zamanki gibi.

Onu o batakhane çalışırken görmekten nefret ederdi. Oraya sık sık gelen pisliklere maruz için çok genç ve çok masumdu. Şimdi kendini aptal gibi hissediyordu, çünkü babasıyla birlikte yaşadıktan sonra bardaki adamlar ona izci gibi görünmüş olmalıydı.

Boğazını temizledikten sonra "Kendim kurulayabilirim," dedi.

Tezgâha döndü ve sütyeni tek parmağıyla nazikçe kaldırdı. "Bunun ideal olmadığını biliyorum ama sana uyacağını düşündüğümüz en yakın şey buydu. İç çamaşırı, düşmediği sürece. Onu göbeğinizin üzerine çekebilirsiniz."

Gözlerinde eğlence parıldıyordu ama sanki adam ona elmas vermiş gibi gülümsedi.

"Teşekkür . Bu mükemmel olacak."

İleri doğru adım atmaya çalıştığında biraz sendeledi ve adam onu kaldırıp tezgâhın üzerine koydu.

"Bütün o sıcak su yüzünden," diye açıkladı. "Başını döndürür, özellikle de hamileysen. Muhtemelen içeride bu kadar uzun süre kalmamalıydın."

Altın rengi kaşlarından birini ona doğru kaldırdı. "Hamile kadınlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

Rahatsız edici bir karıncalanma boynuna saldırdı. "Bir yerde okumuş olmalıyım."

Önce sağa sonra sola döndü ve kızın hâlâ havlusunun içinde sıkışıp kaldığını ve giyinmesi gerektiğini fark etti.

Kapı kısa bir süre ve dönerken kaşlarını çattı. Dışarıda her kim varsa içeriye görmesin diye kapıyı hafifçe araladı. Donovan elinde bir pantolon ve bir tişörtle orada duruyordu. Onları Sam'e doğru itti.

"Sadece annemin sütyeni ve iç çamaşırlarıyla dolaşmazsa daha iyi düşündüm."

Donovan'ın dudaklarında belli belirsiz bir sırıtış vardı ve Sam onun kafasında kocaman bir delik açarak baktı.

"Teşekkürler," diye

mırıldandı. "Her zaman."

Tekrar sırtıttı ve sonra süzülerek uzaklaştı.

Sam ona birkaç kelime söyledi ve banyoya çekildi; Sophie hâlâ tezgâhın üzerine tünemiş, havluyu çenesine sıkıca kavramıştı.

Havlu tam göbeğinden ayrılmıştı ve adam çocuğunu koruyan yumuşak tümseği bir an için görebildi. Sanki daha önce birkaç kez görmemiş gibi. Bu

havlunun koruyucu sınırlarından sadece bir ipucunun görünmesiydi.

Onu ürkütmemeye dikkat ederek ellerini yavaşça o küçük kısma daldırdı ve havluyu kenara iterek karnının daha fazla görünmesini sağladı.

"Sam?"

Adı nefes nefese söylenmişti. Biraz tereddütlü. Biraz gergin. Ama sesinde hiç korku yoktu.

"Onu görmeme izin ver, Soph. Kızımı görmek istiyorum. Sadece ikimizin olduğu bir an. Dikkat dağıtacak bir şey yok. Tehlike yok. Sadece sen, ben ve çocuğumuz."

Eli havlunun köşesindeki tutuşunu gevşetti ve sonunda havluyu tamamen bıraktı. Kumaş düşerek göğüslerini ve karnını ortaya çıkardı. Yumuşak, gümüşü sarı saç tutamlarıyla bacaklarının narin, kadınsı V kısmı bile görünüyordu.

Hayatında gördüğü en güzel manzaraydı. Sophie bu tezgâhın üzerinde yara bere içindeydi, saçları ıslaktı ve yorgunluk gözlerine vuruyordu. Yemyeşil hamile bir kadından daha güzel bir manzara var mıydı?

Ona dokunmaktan kendini alamadı. Parmaklarının uçları uyluklarının üst kısımlarında, kalçalarında ve son olarak da karnının gerginliğinde gezindi. Parmaklar kadının merkezinde toplandığında, kadının karnı dalgalandı ve sarsıldı.

Şaşırmış bir halde çekildi. "Bu !"

Sophie'nin yüzü milyonlarca mum gibi aydınlandı. "Evet. Bu o." Kendi eli karnını kucaklamak için geldi ve sanki bir sandalyede oturmuş bebeğini sakinleştiriyormuş gibi ileri geri sallandı.

Anlamadığı bir güç tarafından çekilen Sam, dudakları o küçük pıtırıdan sadece bir nefes olana kadar başını santim santim indirdi. Sophie'yi yerinde tutmak için karnının iki yanını avuçlarken bile ağzını en nazik öpücüklere bastırdı.

Dudaklarına attığı minik tekme onu büyük bir zevkle gülümsetti.

"Merhaba diyor," dedi kısık sesle.

Sophie'ye baktığında, gözlerindeki katıksız hüznü onu şaşkına çevirmişti. Gözyaşları olduğuna yemin edebilirdi ama Sophie gözlerini kırıştırdı ve gözyaşları kayboldu. Onu üzen ne olabilirdi ki?

Alnını kırıştırdı ve bir elini kızın yanağına dokundurdu. "Her şey yolunda mı Soph?"

Ona titrek görünse de gülümsedi. "Ben iyiyim. Banyo harikalar yarattı. Kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum."

Kadının karşısında çıplak oturduğunu unutmak neredeyse çok kolaydı -eğer erkek kardeşleriyle koridorda derinlemesine tartıştıkları göğüsler dikkatini dağıtmasaydı.

En sevdiği şeylerden biri olan meme uçları, eskiden olduğu gibi pembenin nefis tonu yerine şimdi daha koyuydu. Daha kahverengi, neredeyse yakut gibi görünüyorlardı. Onu bir kez daha tatmak için her şeyini verebilirdi. Dilini büzülmüş tepe noktasında gezdirmek ve onun kollarında parçalandığını hissetmek için.

Vücudu acıyla kasıldı ve tezgâhın kenarına çarparak neredeyse insansız kalıyordu. Orosu çocuğu bu acıttı!

"Sana bir sutyen aldım. İşte burada. Donovan sana pantolon ve tişört getirdi. Giyindiğinde ayakkabılarını da alırsın. Her şeyi giymene yardım edeyim, sonra neyle çalışacağımıza bakarız."

Sutyen karşısında burnunu kırıştırdı. "Tanrım, şu işkence aletlerinden biri. Otuz altı saatlik işlerden biri ya da her ne deniyorsa."

Sam güldü. O bile on sekiz saatlik sutyenler olduğunu bilecek kadar televizyon reklamı dinlemişti. Ama kim böyle barbarca bir aletin içinde on sekiz saat kalmak isterdi ki? O şeyler hanım evlatları için değildi.

"Giymeme yardım etmen gerekecek. Geriye doğru çeviremem. Kolumu öldürür. Ben fincanları takacağım, sen de arkasını bağlayacaksın."

"Lanet olsun," diye homurdandı. "Kadınları sutyenlerinden çıkarma konusunda çok deneyimim oldu ama daha önce bir kadına yardım ettiğimi söyleyemem."

bir kadın."

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "O zaman yeni ve faydalı bir şeyler öğrenirsin."

Sütyeni yerleştirdi, askıları omuzlarından geçirdi ve adam sarkan kopçaya baktı. Ne kadar sert olabilirdi ki?

Klipsleri bağladı ve bunu nereden aldığını ya da en son kimin giydiğini hatırlamamak için çok uğraştı, çünkü beyninin kaldırabileceği çok fazla şey vardı.

"Sen iç çamaşırını tut. Ben içeri gireceğim," diye yönlendirdi.

Eğildi ve büyükanne külotu gibi görünen şeyi dışarıda tutup açarken, destek için bileklerine tutundu ve her seferinde bir bacağını dikkatlice deliklere geçirdi. Birkaç saniye sonra iç çamaşırı göbeğine kadar inmişti ve kahkahalara boğuldu.

"Aptal gibi görünüyorum," dedi hala gülerek.

"Kıyafetler bunu örtecektir." Tanrı'ya şükür. Hatta Annesinin kız kıyafetleri ne kadar itici olsa da, Sophie onların içinde hâlâ sansasyonel görünmeyi başarıyordu. Etrafına bir çöp çuvalı bile yine de odayı aydınlatırdı.

Pantolon zor değildi ama gömlek daha garipti. Sadece kol deliklerini, akrobasi numaraları yaptırmadan kollarını sığdırabileceği kadar uzattı.

"Saçını kurutmamı ister misin?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Yapar ? Bunu tek elle yapmak çok zor olurdu."

Fön makinesine uzandı. "Bu kadar uzun süre ayakta durabilir misin yoksa klozete oturmayı mı tercih edersin?"

Elini onun göğsüne koydu ve kapalı tuvalete doğru ilerledi.

Kurutma makinesini çalıştırdı ve üfleyiciyi aşağı yukarı hareket ettirirken elini saç tellerinin arasından geçirdi. Birkaç dakika sonra, tezgâhtan bir fırça aldı ve fırçayı saçlarının arasından nazikçe geçirdi.

Gözlerini kapattı ve uzun bir kıştan sonra güneşin ilk ışıklarını görüyormuş gibi yüzünü biraz yukarı kaldırdı. Onu memnun etmeye devam etmek isteyen adam

altın gibi parlayıncaya kadar üflledi.

"Çocukluğumdan beri kimse benim için saçımı taramamıştı," diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Bu harika bir his."

"Daha önce hiç bir kadının saçını taramamıştım," diye pişmanlıkla itiraf etti.

Gözlerini açtı ve aynanın arkasından ona gülümsedi.

"Kadınların kıyafetlerini çıkarma ve saçlarını dağıtma konusunda uzman olduğunuzu düşünüyorum, ama belki de daha sonra gelen şeylerde o kadar değil."

"O kadar çok kadın yok," diye mırıldandı.

Kadın başını eğdi ve adam onun dudaklarında beliren soruyu görebiliyordu.

Bir kez daha kapı çalınarak bölündü. Sam rahatlayarak nefesini verdi, kurutucuyu kapattı ve bir kenara koydu.

"Kapı açık," diye .

Donovan kafasını içeri uzattı. "Sophie'nin dikişlerine bakmamı istersen annemin ilaç seti bende. Doktoru aramak için ısrar ediyor ama ne istediğini görmek için onu beklettim."

Sam, "Evet, tamam, onu yatak odasına götüreyim de sana yer , " diye cevap verdi. "Anneme olmasını söyle. Ona içinde bulunduğumuz durumu açıklamadın mı? Stewart County'deki herkesi buraya gelmesi için çağıramayız."

"Evet ama annemi bilirsin," dedi Donovan gülerek.

Donovan banyodan çıkarken Sam Sophie'nin omzuna dokundu. "Gelebilecek misin?"

Çekingen bir şekilde ayağa kalktı ve sonra gülümsedi. "Sıcak bir banyo ve temiz giysiler insana neler yaptırıyor, hayret."

Yine de elini tuttu ve onu banyodan çıkarıp ailesinin yatak odasına götürürken parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Donovan yatağın ucunu işaret ederken, "Oturmasını sağla," dedi. "Bir dakikadan fazla sürmez."

Sam, Donovan'ın dikişli yarayı inceleyebilmek için Sophie'nin tişörtünü dikkatle omzundan aşağı indirmesini izledi.

Sam sabırsızlıkla bir adım öne çıktı. "görünüyor mu?"

Donovan kardeşine döndü. "Evet, öyle. Gerçekten iyi görünüyor. Biraz daha antibiyotik merhem ve yeni bandajlar koyacağım ve o da hazır olacak."

Sam, Sophie'nin artık parlak ve temiz olan saçlarına dokundu. Sophie yüzünü ona doğru çevirdi ve Sam ona daha fazla dokunmak istedi.

"Ağrın var mı? Van size biraz daha ağrı kesici ilaç getirebilir."

"Sadece ibuprofen."

"Annem ziyafet veriyor. Siz ikiniz aşağı gelip yemelisiniz. Böylece Sophie ilaçlarını tok karnına alabilir," dedi Donovan.

Sam, Sophie'nin gözlerindeki özlemi gördü ve Donovan'a başıyla onay verdi. "Biz aşağı iniyoruz. Annem bir tepsi hazırlasın da Sophie kanepede rahat bir yere oturabilsin."

BÖLÜM 12

Temiz ve sıcak. Şimdi önünde duran ve yiyebileceğinden çok daha fazla yemek içeren tepsiye bakıyordu ama lanet olsun ki elinden gelenin en iyisini yapmayacaktı.

Bir kase tavuk ve köfte, ızgara peynirli sandviç, patates salatası ve patates püresi ve soslu bir tabak rosto vardı.

Marlene şakayla karışık ona buzdolabını boşalttığını söylemişti ve Sophie'nin nelerden hoşlandığını bilmediği için ona her şeyden biraz yapmıştı.

Ağzı sulanan Sophie, önce tavuk ve köftelere daldı. Etrafında olup bitenleri görmezden geldi ve her bir lokmanın tadını çıkararak yemeklerin her birine daldı.

Kanepe yanına doğru eğildiğinde, Sophie başını kaldırdığında genç bir kızın merakla kendisine baktığını gördü. Kelly ailesinin geri kalanının kalıplarına uymuyordu ve belki de bu kasıtlıydı.

Kestane rengi saçlarında yeşilin ilginç bir tonu, burnunda bir piercing ve sol kulağında bir sıra küpe vardı. Kız çoğu lisede göze çarpmazken, burada, görünüşte muhafazakâr, dar görüşlü bu evde, turuncu neon ışıltısı gibi göze çarpıyordu.

Kız ona bakmaya devam edince Sophie de ona baktı ve çocukça bir tavırla gencin bakışları altında geri adım atmayı reddetti.

Kız burnunu çekti ve sonra Sam'e doğru sırtarak döndü. "Görünüşe göre Marlene'in güvenli seks konusunda benim yerime başka birine ders vermesi gerekiyor."

Frank Kelly, "Rusty, Tanrı aşkına," diye bağırdı.

Sophie yerinden sıçradı ve iri yarı yaşlı adama dikkatle baktı. Havlaması ısırmasından daha kötü görünüyordu ama bu kadar kısa bir tanışıklıktan sonra emin olamazdı.

Frank, "Eğer dilini tutamıyorsan, yukarı çıkabilirsin," dedi. Sonra Sophie'ye döndü. "Yanında oturan ukala genç bayan Rusty. Ona aldırmayın. Oğullarımı iğnelemeyi seviyor."

Sophie lokmasını yuttu ve bariz olanı sormadı. Bu onu . Zaten Rusty'nin kim olduğunu da bilmek istemiyordu.

Rusty komplocu bir tavırla eğildi. "Ben . Marlene beni evlat edindi. O grupta aynı genden geldiğimi düşünmeniz mümkün değil." Başparmağını omzunun üzerinden Sam, Garrett ve Donovan'a doğru salladı.

"Kes , Rusty," diye tersledi Sean. "Bugün ihtiyacımız olan son şey senin ağzın."

Sophie şaşkınlıkla odanın karşısında duran genç şerif yardımcısına baktı.

Rusty dudağını Sean'a kıvırdı. "Sana cevap , aynasız. Git bir çörek falan ye."

Rusty Sophie'ye döndü ve gözlerini devirdi. "Marlene'in bir başka başıboş. Gerçi şahsen ben onun hoş karşılanmadığını düşünüyorum."

"Rusty," dedi Frank çakıllı sesiyle. "Bu kadar yeter, genç bayan."

Sophie'yi şaşırtan bir şekilde Rusty susmuş ve yerde doğrulmuştu. Sophie, Kelly'nin aile reisine bakan genç kızın gözlerinde gerçek bir saygı ve sevgi olduğuna yemin edebilirdi.

Sophie, Frank'ten o kadar emin değildi. Frank onu izliyordu. Sam onu kanepeye yatırdığından beri onu izliyordu. Bakışlarında suçlayıcı bir şey yoktu ama yine de onu dikkatle inceliyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.

Yapılan varsayımları sadece hayal edebiliyordu. Birkaç tanesini sayabilirdi ama kendine işkence etmenin bir faydası yoktu. Varsayımlar haklıydı ve hiçbirini düzeltecek zihinsel enerjisi ya da isteği yoktu.

"Bitirdin mi tatlım?"

Sophie gözlerini kırptırdı ve başını kaldırdığında Marlene'in önünde durduğunu, ellerini tepsiyi almak için uzattığını gördü.

"Evet, teşekkür ederim Bayan Kelly. Yemek için minnettarım. Harikaydı."

Marlene sıcak bir şekilde gülümsedi. "Ne kadar kibar bir genç kadın. Ama lütfen bana Marlene deyin. Telemarketçiler dışında kimse bana Bayan Kelly demez. Çoğu kişi bana Marlene ya da anne der."

Tepsiyi aldı ve Sophie artık başını dik tutamadığı için yana doğru yattı. Sam arkasına ve yanına birkaç yastık koymuştu ve Sophie sıcak yorganın altına sokuldu. Şu anda kimse ona fazla ilgi göstermiyor gibiydi, bu yüzden etrafında olup bitenleri zar zor dinleyerek sürüklendi.

SAM, Sophie'nin başının, yanağı yastığa yaslanana kadar gittikçe alçalmasını izledi. Annesi de onu izliyordu ve Sophie'nin gözleri kapanır kapanmaz, gözleri kısılmış ve ona sabitlenmiş bir şekilde odanın içinde yürüdü.

"Bana burada neler döndüğünü anlatacaksın," dedi alçak ve kararlı bir sesle. "Ve hepsini istiyorum, kardeşlerinin bana verdiği sulandırılmış versiyonunu değil."

Sam nefesini uzun bir iç çekişle dışarı verdi. Elini yorgun bir şekilde saçlarının arasında gezdirdi ve başını kaldırdığında babasının da annesinin bakışlarındaki aynı yoğunlukla kendisine baktığını gördü.

Cehennem.

Frank, "O benim torunumu taşıyor," dedi.

Babamın doğrudan konuya gireceğine güvenin. O asla korkak biri olmadı.

Sam dikkatle, "Büyük olasılıkla benim çocuğumu taşıyor," dedi.

Marlene kaşlarını çatı. "Bilmen gerekmiyor mu?" Sophie'ye dönüp baktı, kaşları daha da çatılmıştı.

"Hemen sonuca varma anne. Sophie hakkında kötü düşünme. Henüz değil. Bilmediğim çok şey var. Ben burada neler döndüğünü öğrenene kadar Sophie'ye şüpheyile yaklaşmayı hak ediyor."

Eğer bu onu alev alev yanan bir ikiyüzlü yapmadıysa, neyin yaptığını bilmiyordu. Kimsenin ona saygısızlık etmesini ya da kötü bir fikir geliştirmesini istemiyordu ama bu onu ona karşı şüpheli ve temkinli olmaktan alıkoymuyordu.

Kendisi söz konusu olduğunda kadının çok fazla güce sahip olduğunu erkenden fark etmişti ve bu ona hiç de iyi gelmiyordu.

"O zaman bana bildiklerini anlat," dedi Marlene şiddetle.

Ailesinin iyi görünmeyeceğini bildiği halde, onlara Meksika'daki görevi ve Sophie'yle ilişkisi hakkındaki yalın gerçeği anlattı. Suikastçıyı öldürme kısmını atlamıştı ama babasının yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da bu kadarını anlamıştı. Annesini gereğinden fazla korkutmaya gerek yoktu.

"Şimdi beni dinle anne," dedi Sam. "Bu ciddi bir mesele. Tüm ailemiz tehlikede olabilir. ve babamın söylediklerimi harfiyen yerine getirmenizi istiyorum. Tartışmak yok." Babasına dikkatle . "Güvende olmadığınızdan endişe edersem işimi yapamam."

Frank kolunu Marlene'e doladı ve onu kendi tarafına çekti. "Ne yapmamızı istiyorsun?"

Hemen yan tarafta duran Sean, konuşmaya dahil olabilmek için öne doğru yürüdü.

"Ekiplerim kısa süre içinde gelecek. Bir tanesi sadece sizi güvende tutmak için görevlendirilecek. Hepinizi. Adamlarımın izni olmadan kimse hareket etmeyecek, buna Rusty de dahil."

Sean kaşlarını çattı. "O küçük budalayı hizada tutacağım." Marlene kaşlarını çatarak, "Sean," diye uyardı. Sean'ın yüz ifadesi değişmedi.

"Bu mesele çözülene kadar herkes bir kenarda oturmak zorunda kalacak." Frank Sophie'ye bir bakış attı. "Peki ya sen ve

Sophie mi? Ne ?" "Sam, bir sorunumuz var."

Sam döndüğünde Donovan'ın arkasında durduğunu ve elinde KGI güvenli telefonunu tuttuğunu gördü.

"Ne ?"

"Resnick az önce beni aradı ve Mouton'un suikastçısıyla ilgili dosyalarına neden eriştiğimizi sordu."

Sam'in kaşları çatıldı. "Ne için? Sanki biz her zaman onların veri tabanlarını karıştırmıyoruz. Gizli bir şeye girmediniz, değil mi?"

Donovan çatlağa yanıt bile vermedi. "Seninle en kısa zamanda konuşmak istiyor."

Endişe boynundan aşağı sızdı. İhtiyaç duydukları son şey Resnick'in bu işe burnunu sokmasıydı.

Annesine, babasına ve Sean'a özür dilercesine bakan Sam, Donovan'ın peşinden mutfağa doğru yürüdü. Garrett göçü görmüş olmalıydı çünkü birkaç saniye arkalarında belirdi.

Sam telefonu Donovan'dan aldı ve kulağına götürdü.

"Resnick."

"Sam, orada neler oluyor? Mouton'un suikastçısının sizin ormanda ne işi var?"

"Bana söyleyebileceğinizi umuyordum."

Resnick homurdandı. "Benimle bu oyunu oynama. Mouton'un kızı kayboldu. Seninle olma ihtimali var mı?"

Sam kaşlarını çattı ve kardeşlerine bakabilmek için döndü. "CIA neden Mouton'un kızıyla ilgilensin ki?"

"Buraya sorulara cevap vermeye gelmedim Sam. Onları sormak için buradayım."

Sam'in kanında öfke köpürdü ve telefonu daha sıkı kavradı. "Beni dinle. Burada oyun oynamıyorum. O piç ailemin peşinde. Şu anda CIA umurumda değil, mı? Bu senin tek uyarın olacak. Bana yakın kimseye dokunmaması için ne gerekiyorsa yapacağım. Yapabileceğin en iyi şey yolumdan çekilmek."

Uzun bir sessizlik oldu. "Sam, onunla konuşmam gerek. Bu çok önemli. Eğer seninleyse, onu sorgulamamız gerek. Mouton da kayıp. KGI, Mouton'u aldığından beri görülmedi.

Beş ay önce silah sevkiyatını durdurdu. Plütonyumla çalıştığını ve bir kaynağı olduğunu . Bilim adamları plütonyum istikrarlı bir ortamda daha uzun süre saklamanın bir yolu üzerinde çalışıyorlardı."

"Kahretsin. Neden onun bu konuda bir şey bildiğini düşünüyorsun ki?"

"Bilmiyorum. Ama o kaybolduğu zaman kız da kayboldu ve kardeşi kızı aramak için çok fazla kaynak harcadı ve aniden kapınıza bir suikastçı mı geldi? Onu geri istemesinin bir sebebi var. Belki de kızda onların istediği bir şey ya da ortaya çıkmasını istemedikleri bir bilgi vardır diye düşünüyorum."

Sam, "O zaman onu bulmakta iyi şanslar," dedi.

Resnick uzun ve şiddetli bir şekilde küfretti. "Lanet olsun Sam. Burada benimle çalış. Bana aptalmışım gibi davranma. Benim için bir toplantı ayarla. Yeri sen seç. Yalnız geleceğim. Söz veriyorum. Bu çok önemli. Eğer Mouton plütonyum ele geçirirse, pek çok insan ölecek."

Sam avucunu yüzüne sürdü ve kafatasının dibinde bir baş ağrısı zonklamaya başladığında gözlerini kapattı. Sophie hâlâ ondan bir şeyler mi saklıyordu? Herhangi bir konuda dürüst davranmış mıydı?

Kardeşlerine baktığında her ikisinin de gözlerinde sorularla kendisine baktığını gördü. Onların bakışlarını tutarak sonunda telefona cevap verdi.

"Sadece sen, Resnick. Sözünü tutmazsan, KGI'dan bir daha hiçbir şey alamazsın. mı? Yer ve zaman için seni arayacağım."

Resnick cevap veremedi Sam bağlantıyı kesti ve telefonu tezgâhın üzerine bıraktı.

"Bu da böyle?" Garrett sordu. "Resnick Sophie'yi sorgulamak istiyor."

"Ne hakkında?" Donovan sordu.

"Görünüşe göre Mouton yeraltına inmiş. İşleri kardeşi yürütüyor gibi görünüyor, bu da neden Mouton'un değil de onun özel korumasının geldiğini açıklıyor. Sophie'nin kaçışıyla aynı gün ortadan kayboldu. CIA'in elinde

Sophie'ye karşı sertler. Onun kendilerine bilgi verebileceğini düşünüyorlar."

Garrett, "Ve sen de buluşmayı kabul ediyorsun," dedi.

Sam başını salladı. "Evet, öyle. Resnick'i kızdırmanın bir anlamı yok. Ben de bilgi istiyorum. Eğer bizden bir şey saklıyorsa, bunu bilmemiz gerek. O piçlerle ve ailemizle işimi şansa bırakmayacağım."

Hem Garrett hem de Donovan başlarıyla onayladılar.

Sam saatini kontrol etti. "Ekipler birazdan burada olur. Annem ve babam istediğimizi yapmayı kabul ettiler. Ayrılacağız, Rio ve adamlarını koruma için onlarla bırakacağız, Steele ve ekibi de Resnick'le görüşmemizin güvenliğini sağlayacak."

"Birimiz Rio'yla kalmalı," dedi Donovan. "Birimiz burada annem ve babamla kalırsa kendimi daha iyi hissederim."

"İkiniz de kalabilirsiniz," dedi Sam. "Seni kendi pisliğime sürüklemek istemiyorum."

Garrett ona sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım. Van annem ve babamla kalabilir. Ben seninle ve Sophie'yle gidiyorum."

"Tamam o zaman. Resnick'le buluşma ve selamlaşmayı nerede ayarlayacağımıza karar verelim."

BÖLÜM 13

Sophie uyandığında oturma odası, hepsi de siyah tişörtler ve kamuflaj pantolonlar giymiş yabancı adamlarla doluydu. Sert görünüyorlardı, sadece kaslı değil, aynı zamanda çok şey görmüş ve katlanmış gibi sert görünüyorlardı.

Bunlar askerdi. Disiplinliydi. Motivasyonlarını paradan daha fazlası yönlendiriyordu. Sadakatleri, babasının kendisine sadık olanları satın aldığı gibi satın alınamazdı.

Düşünceleri hayal ürünüydü. Bunların hiçbirini kesin bilmiyordu. Belki babasından daha iyi değillerdi ama bir şeye inanması gerekiyordu ve şu anda Sam'e ve onunla birlikte ve onun için çalışan adamlara inanmayı seçmişti.

Gruptaki yalnız kadından -ona P.J. diyorlardı- etkilenen Sophie, battaniyelerinin ve yastık yığınının güvenliğinden etkileşimini izledi. Kimse onun uyanık olduğunu fark etmemiştir ve sessizce gözlemlemekten oldukça mutluydu.

P.J. ufak tefekti ve şaşırtıcı derecede kadınsı görünüyor ya da belki de etrafı çok daha iri yarı, sert erkeklerle çevrili olduğu için böyleydi. Abartısız bir şekilde oldukça güzeldi. Açık havada geçirdiği zamana tanıklık eden bir bronzluğu vardı. Saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı, tıpkı görüldüğü gibi sade ve anlamsızdı. Gözleri ise yeşilin berrak bir tonuydu ve Sophie'nin kendini bu büyüleyici kadına utanmadan bakarken bulmasına neden olacak kadar güzeldi.

O da siyah bir tişört ve kamuflaj pantolon giymişti. Büyük bir bıçak kemerine takılıydı ve kolunun altına sıkıştırılmış bir tabanca ile bir omuz kılıfı takıyordu.

Sophie bir kıskançlık duygusuna kapıldı. Burada tamamen kendi kendine yeten bir kadın vardı. Etrafını saran erkeklere ihtiyacı yoktu. Belli ki eşitti ve kendi başının çaresine bakabilirdi. Bu adamlar ona sadece kendini değil, ekibi de kollaması için güveniyorlardı.

P.J., Sophie'nin yaptığı gibi korkup kaçmazdı. Tomas'ın katilinden kaçmak için böyle acınası bir girişimde de bulunmazdı.

Ellerine baktı ve neredeyse gülecekti. Kendisini bir kadın paralı askerle kıyaslamak oldukça anlamsızdı. Yine de P.J.'nin hikâyesini merak ediyordu. Seçenekleri olması, her şeyi yapabilmesi ve her şey olabilmesi ne kadar da muhteşemdi. Kendi kaderinin kontrolü ondaydı.

Gezegendeki yaklaşık bir milyar insan da öyleydi ve artık Sophie de öyle olacaktı. Artık başka bir insan tarafından kontrol edilmeyecekti. Bu, sık sık tekrarladığı bir yemindi.

Bakışları Marlene ve Frank'in odanın köşesinde oturdukları yere kaydı. Marlene Frank'in kucağındaydı ve Frank'in sıkı bir kolu Marlene'in etrafındaydı. Alçak sesle konuşuyorlardı ve Frank'in onu teselli ettiği belliydi. bir Marlene'in endişeli bakışları oğullarını arıyordu ama aynı zamanda şiddetli bir gurur da yansıyordu. Ve sevgi.

Sophie'nin göğsünü ağrıtmıştı. Bu geniş evde böyle bir sevgi, böyle bir aile duygusu görmek canını yakıyordu. Resimler ve anılar duvarları ve şöminenin üstünü kaplamıştı. Sehpaların yüzeyinde ve televizyonun üzerinde her boş alanı işgal etmişlerdi.

İsteddiği ve asla sahip olamadığı her şeydi.

Bebek tekmeledi, sanki uykusunda daha iyi bir pozisyona dönüyormuş gibi hafifçe dürttü. Gözyaşları Sophie'nin göz kapaklarını yaktı. Kızını şimdiden çok seviyordu ve çocuğunun bir şekilde, bir şekilde, Sophie'nin asla sahip olamadığı sevgi ve güvenle büyüyeceğine dair her şeyiyle yemin etmişti.

Hiç deneyimi yoktu. Ama hayalleri vardı. Normal ailelerin nasıl yaşadığını ve sevdiğini binlerce kez hayal etmişti. Kızı için de bunu istiyordu.

Bunu kendisi için istiyordu.

"İyi misin?"

Başını kaldırdığında uzun boylu, siyah saçlı bir adamın - Rio'nun- karşısında durduğunu gördü. Onu incelerken donup kaldı. Adam

sert görünüyordu ama ona bakarken gözlerinde yumuşak bir şey vardı.

"Üzgün görünüyordun."

Gergin bir şekilde boğazını temizledi. Ne söyleyeceğinden ya da bir şey söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. Bu Sam'in adamlarından biri ama bu ona otomatik olarak bir geçiş hakkı vermiyordu.

Sonra gülümsedi ve beyaz dişleri parladı. "Bana küçük kız kardeşimi hatırlatıyorsun. Adı Magdalena'ydı."

"Öyle miydi?"

Bu bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı ve adamın kara gözlerinde acı parladığında, bu ayrımı yaptığına pişman oldu.

"Birkaç yıl önce vefat etti. O da senin gibi hamileydi. Ve bir o kadar da güzeldi. Hamilelik bir kadına bunu yapar."

Sophie ne söyleyeceğini ya da nasıl karşılık vereceğini bilemediği için hiçbir şey söylemedi. Rio, ona bir bardak buzlu çay uzattı ve dikkatle eline tutuşturdu.

Bu jestten etkilenen kadın ona içten bir gülümsemeyle karşılık verdi ve bardağı dudaklarına götürdü. "Teşekkür ederim. Bütün bu insanlar kim?" diye sordu, onun ötesinde diğerlerine bakarak.

O bakarken o da . "Sam'in sağında duran adam Steele, diğer takım lideri. Bu arada ben Rio. Benim takımım yan tarafta duruyor. Tüm bu birliktelik bize göre değil."

Onun yönlendirmesini takip ederek, yüzlerinde hiçbir ifade olmadan sessizce duran beş kişilik bir gruba gitti. Sadece gözlemliyorlardı. Kadın ürperdi. Tehlikeli görünüyorlardı.

"Bunlar Cole ve P.J. ile Donovan. Onlar iki keskin nişancı. İkisi de Steele'e ait. Diğer tarafta Baker, Renshaw ve Dolphin var."

Rio'ya bakmak için başını kaldırdı. "Yunus mu?"

Rio sırtıttı. "Çünkü yunus gibi yüzüyor."

"Neden bana iyi davranıyorsun?" diye sordu açık açık.

Adamın kaşları havaya kalktı ve bir onu inceledi.

"Neden olmayayım ki?"

Omuz silkti. "Beni tanıımıyorsun."

"Belki de insanların size pek iyi davranmamasına alışmışsınızdır. Belki de beklentilerini değiştirmenin zamanı gelmiştir, ha?"

Bir gülümseme sundu, sonra adamlarının durduğu yere döndü.

Bir ayağını arkasına atarak duvara yaslandı ve yüzünde sıkılmış bir ifadeyle Sam ve Steele'e baktı.

Arada bir ona dönüp bakıyor ve gülümsüyordu. Tanımadığı ya da güvenmediği insanlarla dolu bir odada bu küçük jestin onun için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Bu ona tutunacak bir dal veriyordu. Ondandır hoşlanmıyor ya da ona güvenmiyor olabilirdi, ikisinden de şüpheliydi ama ona karşı nazikti ve öyle olmak zorunda da değildi. Birinin ona herhangi bir nezaket göstermesi karşısında bu kadar zayıf bir enayi olması ne kadar aptalcaydı ama şaşırtıcı değildi.

Zaten Marlene Kelly'nin büyüğü altındaydı ve bildiği tek şey, Sam ona hikâyeyi anlattığı anda kadının onun hakkındaki fikrini değiştirmiş olduğuydu.

Güvenli evlerden ve ayrılmaktan söz edilmesi Sophie'yi Sam'e yöneltti. Steele'le konuşuyordu ve Rio, Sam'in etrafını saran küçük adam çemberine yaklaşmıştı. Garrett ve Donovan, Sam'in iki yanında duruyordu ve yüzlerindeki sert ifade Sophie'yi .

Duyabilmek için öne doğru eğilmeye çabaladı ve Marlene ile Sam aynı anda onu gördü. Sam ona doğru döndü ve bakışları Sophie'nin üzerinde gezinirken sessizleşti. Marlene kocasının kollarını bıraktı ve Sophie'nin yanındaki kanepeye kaydı.

"Nasıl hissediyorsun canım?" Marlene, Sophie'nin koluna bir el koyarken sordu.

Kabalık etmek istemediği için bakışlarını Sam'den çekip Marlene'e çevirdi.

"Daha iyi. Banyo ve yemek harikalar yarattı."

"Canın acıyor mu? Biraz daha acı ister misin? ilaç?"

Sophie omzunu hiç düşünmediğini fark ederek durakladı. Şiddetli bir ağrıya uyanmamıştı.

Kolunu belli bir açıyla kaldırarak hareketini geçici olarak test etti.

Yüzünü buruşturdu ve hemen elindekini yanına bıraktı.

Marlene'e cevap veremedi Sam geldi, gözleri onaylamaz bir ifadeyle parlıyordu.

"Kolunu gereğinden fazla hareket ettirme. Dikişlerin açılmasını istemezsin." Donovan'a baktı. "Van, yola çıkmadan önce bir kez daha bakmak ister misin?"

Sophie şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve sonra Sam ile annesinin arasına baktı.

"Ben iyiyim Sam. Sadece baktı ve ben de bir saniye öncesine kadar hiç hareket ettirmedim. Ben yapana kadar acımıyordu bile."

"O zaman kırıdatma," dedi hışımla.

"musun?" diye sordu. Onun gitme fikri omurgasında paniğe yol açtı.

Gözleri kısıldı ve sonra kırıştırdı. "Seni terk edeceğimi mi sandın? Benimle geliyorsun Sophie."

Dudakları "O" şeklinde yuvarlaklaştı. "Nereye gidiyoruz?"

O kadar rahatlamıştı ki başı hafifçe döndü. "Yolda bunu tartışmak için bolca vaktimiz olacak. Otur Ben adamlarımla tüm detayları hallederken annemle burada kalın."

Ayağa kalkarken kısa bir süre eline dokundu ama sıcaklık tüm vücudunu dolaştı. Adamlarına dönmeden önce ona bir kez daha baktı.

"Size getirebileceğim bir şey var mı?" Marlene sordu.

Sophie başını salladı ve Sam'e odaklandı. Onun söyleyeceklerini duymak ve planının ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Uykuya ihtiyacı vardı ama şimdi dezavantajlıydı. Uyurken çok şey kaçırmıştı.

"Rio, annem, babam ve Rusty ile birlikte kaçmanı istiyorum. Donovan seninle kalıyor. Benden haber alana kadar dikkat çekmeyin. Steele, Cole, P.J. ve Dolphin ile Eagle One'da keşif yapacaksın. Bana izin verdiğinde Sophie'yi . Baker ve Renshaw'ın Hawaii'ye giden ilk uçakta Ethan ve Rachel'a göz kulak olmalarını istiyorum. Garrett'i da

Resnick ve onu içeri getirin. Her zaman çevreyi koruyacaksınız. İşimi şansa bırakmayacağım."

Steele, "Ben bakarım," dedi.

Steele'in bir şey söylediğini ilk kez duyuyordu. Çoğunlukla durup etrafını izliyor, yoğun mavi gözleriyle her şeyi inceliyordu. Soğuk ve korkutucu görünüyordu.

İçgüdüsel olarak Rio'yu buldu ve Rio ona hızlı bir sırtış fırlattı.

Sözünü kesip nereye gittiklerini sormak istedi ama sessiz kaldı. Herkesin dikkatinin kendi üzerinde olmasını istemiyordu. Sam onu ve çocuklarını koruyacağına söz vermişti ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

BÖLÜM 14

Marlene endişeli bir sesle, "SAM, bence Sophie gitmeden önce bir doktor tarafından muayene edilmeli," dedi.

Sam elini koluna koymuş olan annesine baktı. "Van onu kontrol etti anne. Yarasını dikti ve antibiyotik verdi."

"Ama Donovan sizinle gelmiyor. O bizimle kalıyor. Garrett doktor değil, sen de değilsin. Ayrıca, Donovan hamilelik hakkında ne bilir ki?"

Sam kaşlarını çatı.

Marlene, "Bu senin çocuğun, Sam," diye ısrar etti. "Bu kadın cehennemi yaşadı. Bebekle ilgili her şeyin yolunda emin olmalısın."

Sam ensesini avuçladı ve başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Yorgunluk ve gerginlik onu sıkıca kavramıştı. "Onların güvenliğini sağlamak zorundayım anne. Bunu sen de biliyorsun. Onlara bir şey olmasına izin veremem. Farklı bir kimlikle de olsa bir kliniğe giremeyiz. Babası peşimize düşer. Eminim etrafımızda yüzlerce mil genişliğinde bir ağ vardır."

"Ona bakması için doktoru buraya çağırabilirim. Birden fazla bebek doğurttu. En azından kalp atışlarını dinleyebilir. Ve ona biraz vitamin verir. Vitamin alması gerekiyor."

gözlerindeki gerçek endişeyi görünce kaşları çatıldı. Eğildi ve ona sıkıca sarıldı.

"Ona vitamin alacağım. İyi beslenmesini sağlayacağım. Ona çok iyi bakacağım. Ve mümkün olan en kısa sürede onu bir doktora . Söz veriyorum. Ama bunu şimdi yapamam. Risk alıp burada daha fazla kalamam."

Marlene içini çekti ve uzanıp onun yanağını okşadı. Bu jest karşısında gülümsedi. Bu ona her zaman kendini yeniden bir çocuk gibi hissettirirdi.

"Sen benim en büyüğümsün ve seni çok seviyorum ama söylemek zorundayım, bu sefer fena çuvalladın."

Kız başını sallayıp çekilince adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sonra da güldü. Yapacak başka bir şey yoktu. Ailesinin arabasının arka koltuğunda seks yaparken yakalanan bir genç gibi cezalandırılıyordu. En azından o zaman prezervatif takmıştı.

Yorgun bir nefes üfleyerek diğerlerine döndü. "Herkes yola çıkmaya hazır mı?" Babasına bir göz attı.

"Sen, annem ve Rusty hazırlandınız mı?"

Babası mutfağa doğru yürüdü. "Evi ve alarmı kurmama izin ver."

Sam başını salladı, babasına içeri girmek isterlerse kilitlerin ve alarmın Mouton'un adamlarını durduramayacağını cesareti yoktu.

Annesi herkesi kucakladı, buna adamlarının arasında dolaşmak da dahildi. Marlene Kelly'nin üzerlerine titremesinden duydukları rahatsızlığı izlemek eğlenceliydi ama onu reddedecek değillerdi ya. Reddedilecek bir tip değildi.

Sophie kanepeden onu izliyordu ve Sam onun gözlerinin derinliklerinde yaralarıyla ilgisi olmayan bir acı görebiliyordu. Ona doğru ilerledi ve elini uzattı. Perili bakışları onunkilerle buluştu ve yüzüne yansıdığını gördüğü karanlığı biraz olsun aydınlatmak umuduyla parmaklarını sıktı.

"Sıkı otur," diye mırıldandı. "Rahat edebilmen için SUV'a birkaç yastık ve battaniye götüreceğim.

Arabayı Garrett kullanacak, ben de seninle arkada oturacağım."

Emirler verildiğine göre herkes ayrılıp kendi yoluna gitti. İki Kelly jetinden biri Baker ve Renshaw'ı Hawaii'ye uçururken, diğeri Steele, Dolphin, P.J. ve Cole'u Batı Virginia'ya götürecekti ve orada KGI güvenli evlerinden biri olan Eagle One'ı Sam ve Sophie'nin gelişi için hazırlayacaklardı.

Garrett sürücü koltuğuna kaydı ve omzunun üzerinden, Sophie için arka tarafı yastıklarla dolduran Sam'e baktı.

"Yani ona neler anlatacak mısınız?" Sam durakladı, sonra Garrett'in bakışlarıyla karşılaştı. "Hayır."

Garrett kaşlarını kaldırdı. "Bunu bir tuzak olarak görmeyeceğini düşünüyorsun?"

"Muhtemelen."

"Çok kızacak, dostum."

Sam gözlerini kardeşine dikti. "Onu kızdırmakla ilgileniyor gibi görünmüyorsun."

"Ben de onunla yatmıyorum. Ve o benim çocuğumu taşıyor."

Sam yastıklardan birini yumrukladı, sonra arkadan çekilip kapının yanında durdu ve eliyle pencerenin üstünü kavradı.

"Resnick'e karşı hazırlıklı olmasını istemiyorum. Gafil avlanırsa daha fazlasını öğrenebiliriz. Kendini tutuyor. Ne, emin değilim ama bize her şeyi anlatmadı."

"Bu konuda hemfikiriz."

Sam, ailesini güvenli bir yere taşıyan araçların garaj yolundan çıkışını izledi ve sonra eve geri döndü. Sophie'yi oturma odasında çoraplarıyla ayakta dururken buldu. Gergin ve kaybolmuş görünüyordu.

Bir an için kendinden iğrenmesi onu hareketsiz bıraktı. Onu kurtlara yem ediyordu. Resnick'in onun üzerinde çalışmasına izin vereceğinden değil, ama Sophie'yi hiçbir uyarıda bulunmadan bir duruma sokuyordu. Evet, bu şekilde daha iyi olacaktı ama kendini aptal gibi hissediyordu.

Koruması gereken bir ailesi vardı ve tüm bilgiler olmadan bunu yapamazdı. Sophie'nin elinde olduğundan emin olduğu bilgiler. Resnick, Sophie'nin CIA'in sorgulamak istediği biri olduğundan bu kadar eminse, bir şeyler biliyor mantıklı geliyordu.

"Sophie."

Ona doğru baktı ve yüzündeki gerginliği görebiliyordu. Gözlerindeki derin hüznü onu derinden etkiledi. Ona dokunmak isteyerek bir adım öne çıktı. Parmakları onun kolunda gezindi, ta ki parmaklarını kendi parmaklarının arasında yakalayana kadar.

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" diye sordu.

Gülümsemeye çalışırken dudakları titredi. kaçırdı ve odanın etrafına baktı.

"Ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun?"

Onun söylemesini beklediği şey hiç de bu değildi.

"Neden böyle söylüyorsun?"

Kadın eliyle hafifçe çekiştirdi ama adam elini daha da sıktı ve kadının kendisinden uzaklaşmasına izin vermedi.

"Bunların hepsi sende var." Serbest eliyle odayı çevreleyen bir işaret yaptı. "Sende büyü var."

Yine mavi gözleri ona baktı ve oradaki duygu selinden etkilendi. Dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyorlardı ve içi sıkıştı.

"Senin bir ailen var. Bir geçmişiniz var. Burada sevgi olduğu çok açık. Bu evde büyümek harika bir şey olmalı."

Onu dikkatlice kollarının arasına aldı ve başını çenesinin altına sıkıştırdı. Ona hak vermekten başka ne diyeceğini bilmiyordu. Alex Mouton gibi birinin yanında büyürken nasıl bir çocukluk geçirmişti? Peki annesi neredeydi? Annesi hakkında pek bir şey söylememişti ve aldığı istihbaratın hiçbirinde bir kadından ya da kızından bahsedilmemişti.

Resnickin cevaplama gereken çok şey vardı. KGI'ı önemli bilgiler olmadan göndermişti. Mouton'un bir kızı olduğu gerçeği gibi. Sam bu küçük gerçeği bilseydi kesinlikle Sophie' ilişkiye girmezdi. Geriye dönüp baktığında, bunun çok uygun olduğunu fark etti.

Ama şimdi, burada, Sophie kollarındayken ve çocuklarının tekmesini hissederken, bu işe karışmayacağını söylemek kolaydı ama pişmanlık duymayı da kendine yediremiyordu. Sophie babasının işlerine sıkı sıkıya karışmış olsa bile. Hiç çocuğu, annesinin ya da büyükbabasının seçimlerinin yaşamayacaktı.

Sophie onu şaşırtarak göğsüne döndü ve ona şiddetle sarıldı. Adamın kolları yavaşça Sophie'nin etrafına dolandı ve Sophie yüzünü onun omzuna gömerken onu orada tuttu.

Ondan ne istediğinden hiç emin değildi. Tahmin edebiliyordu ama sunabileceği tek şey korumaydı. Kendisinin geri kalanını kilit altında tutmaya kararlıydı - en azından ... neye kadar? Kendini buna layık görene kadar mı?

Bu düşünce zihninde kök salmaya başladığında bile onu rahatsız etti.

Yaptığı şeyi şekerle kaplamanın bir yolu yoktu. Ona tamamen güvenmemekten nefret ediyordu ama inancını körü körüne sunmak aptallık olurdu. Çok fazla insan ona bağlıydı.

Resnick'le ne kadar çabuk buluşurlarsa, Mouton'u sonsuza dek ortadan kaldırma işine o kadar çabuk başlayabilirdi. Belki o zaman Sophie ile aralarındaki aşılmaz gibi görünen engeller üzerinde çalışabilirlerdi.

"Gel," diye mırıldandı saçlarına. "Ayakkabılarını alalım. Garrett bekliyor. Yola çıkmamız gerekiyor."

Nereye sormadı. Adamın elini tuttu ve kendisini oturma odasından ön kapıya doğru götürmesine izin verdi.

Kadının güveni onu alçalttı ve midesindeki hastalık daha da büyümesine neden oldu.

Tüm bunlar erdiğinde, ona layık olduğunu kanıtlayamayacağından çok korkuyordu.

BÖLÜM 15

Garrett, Nashville trafiğinde havaalanına doğru ilerlerken, "Seni ve Sophie'yi yalnız bırakma fikri hoşuma gitmiyor," dedi.

Sam kapıya yaslanmıştı, Sophie kollarındaydı, alt bedeni koltuğa yayılmıştı. Dover'dan otuz mil uzakta uyuyakalmıştı ve yumuşak, eşit nefes alışları aracın arkasını dolduruyordu.

Garrett'in dikiz aynasındaki yansımasına bakarken dalgınca parmaklarını yanağında duran sarı saç tellerinde gezdirdi.

"Resnick'e yerimizi vermek istemiyorum. Sophie'yi öğrenmeye çok hevesliydi. Birazcık şansı olsa, bir ekip getirip onu kaçırırdı. Eğer gidip onu getirirsen, bunun olması konusunda endişelenmeme gerek kalmaz."

Garrett başını salladı. "Takip edilmediğimizden emin olacağım. Eğer herifi uyuşturup gözlerini bağlamak zorunda kalırsam, onu nereye götürdüğüm hakkında en ufak bir fikri bile olmaz."

Garrett uzun süreli park yerine sürdü ve motoru durdurdu. Sam, Sophie'nin yanağına hafifçe dokundu.

"Sophie, . Havaalanındayız."

Göz kapakları çırpındı ve sonra açıldı. Ayağa kalkmaya çalıştı, hareketleri ona karşı garipti. Adam onun oturmasına yardım etti ve kadın gözlerini kocaman açarak etrafına bakındı.

"Sam, belgelerimin hiçbiri yanımda değil. Pasaportum."

"Hiçbir yere uçmuyoruz. Garrett öyle. Ama kimsenin Bunu biliyorsun. Terminale doğru bir yolculuk yapacağız ve sonra sen ve ben dışarı çıkıp araç değiştireceğiz."

Kaşlarını çattı. "Garrett nereye gidiyor?"

Garrett önce Sam'e, sonra da Sophie'ye baktı. "Sadece küçük bir bilgi toplama görevi. İkinizle Kartal Bir'de buluşacağım."

Sam, cipin arkasından inmesine yardım ederken Sophie örümcek ağlarını temizlercesine başını salladı.

"Eagle One nedir? Herkes oradan bahsedip duruyor."

"Güvenli evlerimizden biri," dedi Sam.

Dirseğini avucunun içine aldı ve onu asansöre doğru yönlendirdi.

"Doğal davran, Sophie. Gülümse. Gereksiz yere dikkat çekmek ."

Yirmi dakika sonra Sam ve Sophie yolcu minibüsünden inip bir taksiye bindiler. Şoförü şehir merkezinin hemen dışında bir yere yönlendirdi ve sonra arkasına yaslanıp Sophie'yi yanına çekti.

"Canın acıyor mu?"

Başını adamın kolunun kıvrımına doğru salladı. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Yine acıktım ama bugünlerde hep aç kalıyorum."

Gülümsedi ve otomatik olarak yan tarafına bastırılmış olan karnına baktı.

"Tekrar yola çıkar çıkmaz sana yiyecek bir şeyler getireceğim."

Onu daha fazla sorgulamadı. Nereye gittiklerini ya da ne kadar süreceğini sormadı. Sadece ona yaslandı ve dinlendi.

Taksiden indiler ve Sam Sophie'yi siyah Ford Expedition'ın ön koltuğuna oturttu. Sonra arka tarafın kilidini açtı ve orada saklanan küçük cephaneliği incelemek için döşemeyi yukarı çekti.

Bir Glock'u kılıfına soktu, şarjörü saldırı tüfeklerinden birine taktı, ardından uydu telefonunu ve küçük bir GPS ünitesini çıkardı. Döşemeyi tekrar yerine koydu ve sürücü koltuğuna oturmak için geri döndü.

Tüfeği görünce Sophie'nin gözleri kısa süreliğine açıldı ama adam namluyu koltuklarının arasına bırakırken tek kelime etmedi.

"Bugün fazla uzağa ," dedi ona motoru çalıştırırken. "Steele ve ekibini keşif için önden gönderdim. Biz

O bana izin verene kadar onların arkasında kal. Sıcak yemek, sıcak bir banyo ve rahat bir yatak istersiniz diye düşündüm."

Elleri kucağında titriyordu ve ona baktı, gözleri donuk ve boştu.

"Bu kesinlikle harika olurdu."

Otoyola çıkarken elini uzattı ve parmaklarını onunkilere doladı. Bir an için eli onunkinde gevşekçe durdu, sonunda parmaklarını onunkilere geçirip tutunana kadar.

Birkaç saat sonra yol kenarında bir motele girdiler. Ritz değildi ama batakhane de değildi. Sophie şu anda, üzerine bir şey sürünmediği, akan suyu ve düzgün bir yatağı olduğu sürece umursamıyordu. Aslında yatağın düzgün olmasına bile gerek yoktu.

Şaşırtıcı bir şekilde ağrısızdı ve yarasını tahriş etmeden kolunu çeşitli derecelerde hareket ettirebiliyordu. Hâlâ tepeden tırnağa ağrıyordu ama artık daha gevşekti ve bir sıcak banyo daha yapabilirse, metanetini yeniden kazanması için uzun bir yol kat etmiş olacaktı.

Sam anahtarlarla döndü ve en uçtaki bir odaya doğru yürüdüler. Motelin sahip olduğu tek süitti, ama jakuzili küvet reklamı yapılıyordu, bu yüzden her şey onun içindi.

"Sana bir banyo hazırlayacağım ve ben yemek sipariş ederken sen de ıslanabilirsin. Bir tercihin var mı?" Sam sordu.

"Ben kamyonun çantaları getireyim, böylece temiz giysiler ."

Kaşları çatıldı. "Çanta mı? Hiç çanta getirmedi."

Gülümsedi. "Halledildi."

Ağzı bir karışık açık kaldı. "Ama nasıl?"

"Hazırlıklı olmak her zaman işe yarar."

Başını iki yana salladı. Adam ona saçma sapan şeyler anlatıyordu.

Birisi kamyonu onlar için hazırlamış olmalı. Muhtemelen ekip üyelerinden biri.

"Gel . Küvete girmene yardım edeyim ve sonra seni bırakayım," dedi onu banyoya doğru yönlendirirken.

Durdu ve bir elini onun koluna koydu. "Yapabilirim. Ben iyiyim."

Bir süre ona baktı, sonra başını salladı. "Tamam o zaman. Çantaları ve yiyecekleri ben hallederim."

Küvette Sam'in anne ve babasının evinde geçirdiği kadar çok zaman geçirmiyordu. Banyonun dışında onu duyabiliyordu ve ona geri dönmek için huzursuz bir aceleyle doluydu.

Sertlik ve biraz ağrı dışında yarası, vurulduğu düşünüldüğünde, onu düşündüğü kadar rahatsız etmiyordu. Dikişin sırtını parmaklarıyla kontrol etti ve aynada inceledi. Hafifçe büzülmüştü, dikişlerin etrafı biraz şişmişti ama enfeksiyona işaret eden kızarıklık yoktu. Donovan'ın verdiği antibiyotik iğneler işe yaramıştı.

Saçlarını havluyla kuruladıktan sonra Sam'in kendisi için kıyafet getirmediğini fark etti. Bol pantolonu ve tişörtü yerde duruyordu ve duştan damlayan suyu .

İç çekerek etrafına bir havlu sardı ve banyonun kapısını araladı. Sam'i göremedi, bu yüzden kapı aralığından etrafı görebilmek için boynunu bükerek odaya doğru ilerledi.

Sam'in başını kaldırıp onu gördüğü anda o da Sam'i gördü. Sam'in gözlerinde bir kıvılcım belirdi ve hızla başını çevirdi ama sonra dayanamamış gibi bakışlarını bir kez daha kaldırdı.

"Hiç kıyafetim yok," diye mırıldandı.

Yatağa doğru ilerledi ve bir kot pantolon, iç çamaşırı ve bir gömlek çıkarmadan önce çantalardan birini karıştırdı. Yatağın ucunda bir daire çizdi ve kararlı adımlarla ona doğru yürüdü.

Neredeyse geri . Kendini küçük ve savunmasız hissediyordu ve adam ona tıpkı başka bir otelde geçirdikleri onca gece boyunca baktığı gibi bakıyordu.

Kadının bir adım önünde durdu, o kadar yakındı ki sıcaklığı uzandı ve nemli bir havlu gibi onu çevreledi.

göğsüne çok yakın takıyordu.

Giysiler adamın elindeydi ama adam giysileri ona vermek için hareket etmedi, kadın da giysilere uzanmadı.

Bakışları çok yoğundu. Çok nüfuz ediciydi. Kendini çıplak hissetti.

Çok kaşıntılı ve canlı. Yutkundu ama ne yaptıysa boğazındaki düğümden kurtulamadı. Onun gibi .

Giysiler sessizce yere düştü. Adamın elleri kadının çıplak omuzlarını kavradı. Parmakları tenini okşadı.

Yavaşça ve sonsuz bir şefkatle ağzını onunkinin üzerine indirdi. Nefesi teninde dans etti ve sonra dudaklarını uzun, sıcak bir öpücükle yakaladı. Zaman bir yaz günündeki buz gibi eriyip gitti. Her gece bardan çıktıktan sonra buluştukları otel odasındaki kollarına geri döndü.

Her zaman onu bekler, kapıdan içeri girer girmez kollarına atılırdı. Giysileri uçuştı ve aralarında var olan tutkuya umutsuzca tepki verdiler.

Onun kollarında geçirdiği o değerli gecelere geri dönmek için her şeyini verebilirdi. Ama sonsuza kadar sahip olamayacağını hep biliyordu.

Yine de şimdi, onun dudaklarının sıcaklığı altında, ona sarıldı, onu o kadar çok istiyordu ki, bu acı yaralarının acıktan aşmıştı.

Sarsıldı ve bir adım geri çekilerek elini telaşla saçlarında gezdirdi. "Lanet olsun Sophie. Bana yaptığın şey."

Dudakları büzüştü ve bakışlarının gücü altında büzüşmesini umarak ona baktı.

"Beni öpmeni ben istemedim. Benim seni istediğim kadar sen de beni istedin. Bahane üretme. Kapa çeneni ve sorumluluğu al."

Tek kaşını kaldırdı ve sonra bakışları alev alev yandı. Adam öne doğru bir adım attı ve kadın içgüdüsel olarak geri çekildi.

Elleri kadının omuzlarını düzeltti, sargılı kolunun üzerinden dikkatlice yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Kesinlikle haklısın," diye mırıldandı. "Şu anda seninle sevişmeyi başka her şeyden daha çok istediğimi kabul ediyorum. Bu çok aptalca. Hatta delice, ama işte böyle. Şimdilik seni tekrar öpeceğim gerçeğinin sorumluluğunu üstleneceğim."

Adamın dudakları tekrar aşağı indiğinde boğazındaki yumruyu yuttu. Onun kollarında eridi ve kendini tamamen onun kucağına bıraktı.

Boğazından kısık bir inilti yükseldi ve adamın ağzına doğru koşmadan önce acıyla şişti. Ona dokunmak, ona sarılmak, onun kollarındayken başına asla kötü bir şey gelmeyeceğini bilmek istiyordu.

"Bana sevişemeyeceğimizi söyle Soph," diye mırıldandı dudaklarına karşı. Onun üstündeyken, içindeyken, yanındayken ya da ona pek çok kez kullandığı bu evcil hayvan ismi kulaklarına çok tatlı geliyordu. Onun için açlık çekiyordu. "Aramızda çözülmemiş çok şey var. Sevişmemeliyiz, sevişemeyiz."

Mutsuzca iç çekti ve başparmakları ağzının kenarlarını okşarken ona baktı. Yüzü hâlâ şefkatle onun ellerindeydi ve bu bağı herhangi bir nedenle koparmak istemiyordu.

"Neden yapamıyoruz?" diye fısıldadı. "Seni çok özledim Sam. Bana tekrar sarılman, beni öpmen ve daha önce yaptığın gibi benimle sevişmen için geceler boyu uyuyamadım."

Gözlerini kapadı ve alnı onunkine değene kadar .
"Yaralanmışsın. Bu çılgınlık."

Dudaklarını Sam'in dudaklarına değdirebilecek kadar geriye eğildi. "Ben iyiyim Sam. Sana ihtiyacım var. Lütfen bir kez bile olsa beni düşündüğünü söyle."

"Kahretsin, Sophie."

Sesi kızgın geliyordu. Yüzü bir şekilde geri çekildi. "Seni düşündüm. Seni bir kereden çok daha fazla düşündüm. Keşke düşünmeseydim. Ama lanet olsun, ortadan kayboldun. Senin için geri geldim ama gitmiştin."

Bıçaktan daha beter bir acı göğsünü kesti. Geri döndüğünde orada olsaydı her şey farklı olur muydu? Bu mümkün bile değildi. Seçimler yapmıştı - zor seçimler değil - ama onları yapmıştı ve şimdi sonuçlarıyla yaşamak zorundaydı.

"Ben de seni düşündüm," diye fısıldadı. "Her zaman."

Çaresizlik üzerine çökerken döndü ve gözlerini kapattı. Pişmanlık boğazını sıkı bir kanal halinde düğümledi. Acı, özümseyebildiği tek şey olana kadar havayı acı verici bir şekilde sıkı.

Otelin kapısı çalındı. Sam onun omzuna dokundu ve yere düşen giysilerini almak için eğildi.

"Banyoya git ve giyin. Ben yemeği getireyim."

Ona bakmadan giysilere uzandı. Sonra banyoya çekildi ve kapıyı kapattı. Eski ahşaba yaslandı, yanaklarından süzülen sessiz gözyaşları için kendinden nefret ediyordu.

Gerisi dönemezdi. Dönebilse bile dönmezdi. Olan olmuştu ve ödediği bedel çok yüksekti. Belki de çok yüksekti.

Kolunun tersiyle yüzünü silerek havluyu bıraktı ve Sam'in ona verdiği bohçayı karıştırdı. Doğru bedende bir külot ve bir sutyen vardı. Bu kez sutyenin klipslerini kopardı ve geldiğinde başının üzerine çekti.

Birkaç dakika sonra temizlenmiş ve üzerine daha iyi oturan giysiler giymiş olarak derin bir nefes aldı ve odaya geri döndü.

Burnuna yemek kokusu geldi ve ağzı sulandı. Yatağın üzerine yayılmış bir dizi yiyecek vardı. Dumanı tüten bir pizza, iki salata, bir tepsi söğüş et ve kutu kutu Çin yemeği.

Yatağın kenarında durdu, ilk olarak nereden başlayacağını bilmiyordu.

"," dedi Sam.

Yatağın kenarına oturdu ve biberli pizzadan bir dilim aldı. "Yarisını ben alırım," dedi aceleyle, pizzayı göstererek. Adam kıkırdadı ve ona uzatmak için bir kâğıt tabak aldı. "Bak ne diyeceğim. Sen istediğini al. Temizlik görevini ben alacağım."

Tabağı aldı ve üzerine yiyecekleri yığarak hızla aşıağıya indi. Daha fazla yer kalmadığında duraksadı ve yerine ne koyabileceğini bulmaya çalıştı.

Sam yine güldü ve ona bir tabak daha uzattı. "Hiçbir yere gitmiyor Sophie. Otur ve yemeğini ye."

Kendini aptal gibi hissederek yatağa doğru ilerledi ve minisandviç tepsisini kenara itti.

Önce pizzaya saldırdı çünkü pizza sıcacıktı ve ılık pizza iyi olsa da peyniri erimişken daha iyiydi.

"Tanrım, bu çok iyi," dedi inleyerek.

Merakla ona baktı. "Adam gibi yemek yemeyeli ne kadar oldu?"

Yanakları alev alev yanıyordu. "Birkaç gün. Yemek için durmaya cesaret edemedim. Beni kovalayan insanların önüne geçmeye çalışmakla meşguldüm. Ama zaten açlıktan ölüyordum. Ben o narin, narin hamile tiplerden değilim. Sanırım her öğünde kilolarca yiyebilirim. Doğurana kadar deniz aygırı olurum."

Bakışları kızın vücudunda gezindi ve kız kendini kızarıırken buldu.

"Kesinlikle birkaç kilo almaya ihtiyacın var. Göbeğin voleybol topu gibi dışarı çıkmış. Senden başka bir şey yok."

"Memeler," diye mırıldandı ikinci bir dilim pizzanın etrafında. "Göğüsler artık kocaman. Bundan nefret ediyorum. Uzaylıları kuluçkaya yatırıyormuşum ve yumurtadan çıkmaya hazırlarmış gibi hissediyorum."

Bir süre şaşkınlıkla ona baktıktan sonra başını geriye atarak güldü.

"Bence uzaylılar mükemmel."

"Sen yapardın," diye mırıldandı.

Karnının patlayacağından korkana kadar yedi. Karnı o kadar sıkışmıştı ki hareket etmek için tek yapabildiği buydu.

Yatağa uzandı ve gözlerini kapatarak içinin rahatlamasına izin verdi.

Sonra gülmek zorunda kaldı çünkü memnuniyet açısından bakıldığında bu pek de ideal bir durum değildi. Hamile vücudundaki tüm kızlık hormonlarıyla arzuladığı bir adamla birlikte bir motelde kaçak durumdaydı. Çocuğunu taşıdığı bir adamla. Ona güvenmeyen ve ondan hoşlanıp hoşlanmadığı konusunda kendisiyle kavga ediyor gibi görünen bir adam.

Bir de amcasının adamlarının ensesinde olduğu, babasını öldürdüğü ve onun tüm servetini çaldığı gerçeği vardı.

, bütün gücüyle gitti.

"Ne yapıyoruz Sam?" diye sordu usulca. "Nereye gidiyoruz?"

"Sana söylemiştim. Bir KGI güvenli evi."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Peki o zaman ne olacak? Bana bir planın olmadığını söyleyemezsin. Ben bunun neresindeyim?"

"Seni ve çocuğumuzu koruyacağımı söylemiştim," dedi eşit bir tonda. Herhangi birine karşı kullanılabilecek bir ton. Ona hiçbir şeyi ele vermediğini söyleyen bir ton.

Yuvarlandı ve beceriksizce yataktan kalktı. Pencereye gitti çünkü gidecek başka bir yer yoktu. Parmakları ve açıldı, tırnakları derisine battığında avuç içi çukurlaştı.

"Neden bana hiçbir şey söylemiyorsun?"

Kendi sesinin yalvaran tonundan nefret ediyordu. Kulağa muhtaç ve acınası geliyordu. Babasının cinayetini ve kendisinin kaçışını soğukkanlılıkla planlayan kadın neredeydi?

Başını eğdi ve babasının yere düştüğü, kanının cilalı zeminde aktığı görüntüsünü canlandırdığı için pişmanlık .

O piçten nefret ediyor olabilirdi ama tetiği bu kadar kolay çekmiş olması fikri onu korkutuyordu. Düşündüğünden daha mı çok benziyordu ona?

"Yatağa gel, Soph."

Sam'in alçak sesi boynunda dalgalanıyordu, çok yumuşak ve yalvarırcasına. Titredi ve kollarını göğsünün üzerinde koruyucu bir şekilde kavradı.

Elleri kadının omuzlarına kaydı ve onu kendine doğru çekti. Sonra dudakları kulağının hemen altına fısıldadı. Aralarındaki ağır pişmanlığı kelimelerden daha iyi ifade eden basit, narin bir öpücük.

"Yatağa gel," dedi yine.

Onun kendisini pencereden uzaklaştırmasına izin verdi. Yemek gitmişti ve örtüler geri çekilmişti. Bakışlarını aşağıda tuttu ama onu bir çocuk gibi yatırmadan önce dikkatlice yatağa yatırdı.

Soyunmadan yatağın ayak ucundan dolaşıp diğer tarafa geçti ve onun yanına kaydı. Adam ona doğru itilmeden önce bile sıcaklığı onu sarmıştı.

Bir an için direndi ve adam onu bedenine yaslarken sertçe uzandı, ama sonra karşı koyamayarak gevşedi adamın kucağına kolayca sokuldu.

Şu anda onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi. Şu an için güvendeydi, bu sadece bir yanılsama olsa bile. Çocukları aralarında yuvarlandı ve çarpıştı ve boğazı, olduğu kişi olmasaydı ve o da olduğu kişi olmasaydı nasıl olabileceği hayaliyle sıkıştı.

Bir çocuğun dünyaya gelişini ve ebeveynliğe ilk adımlarını kutlayan sıradan insanlar olabilirlerdi. Hamilelik kitapları okuyabilir ve çocuğun düzgün beslenip beslenmediği konusunda durmadan endişelenebilirdi.

Her tekme ve yanında olur, gece geç saatlere kadar isimler hakkında konuşur ve gelecek için dileklerde bulunurlardı.

"Sam?"

Onun adı dudaklarından döküldü. Açıklaması gereken çok şey vardı. Nereden başlayacağını bile bilmiyordu ama aralarındaki gerilime daha fazla dayanamadı.

"Şşşt. Şimdi olmaz Soph," dedi sakın bir sesle. "Bırak öyle kalsın. Şimdi uyu. Çocuğumuzun senin gücüne ihtiyacı var."

Teslim olmuş bir iç çekişle gözlerini kapattı.

BÖLÜM 16

SOPHIE sıcak, şehvetli dudakların boynunun yukarı kaymasıyla uyandı. Sam'in dili kulağının kabuğunda gezinip, dişleriyle ısırmasına yetecek kadar uzun süre kulak memesinde oyalanınca ürperdi.

Yorganı bir kenara atmıştı ve avucu kadının bacağına gezindi, büyük boy gömleği kalçasının üzerinden iterek belinde topladı.

Nefesini içine çekti. Gece boyunca pantolonunu çıkarmış mıydı? Üzerinde sadece külotu ve gömleğiyle yatıyordu ve Sam'in elleri hızla gömleğin üzerinde .

Belki de o kadar iyiydi.

olsa, çoktan onun üzerinde, içinde olur, sikinin onu gerdiğini ve sinir uçlarını ateşe verdiğini hissederek onu uyandırırıldı. Ama bu sabah kararsızdı. İzin mi istiyordu? Onun rızasını mı?

Vücudu zonkluyordu. Kasıklarında bir nabız atıyordu ve şimdiden onun için şişmiş ve ıslanmıştı. Onun dokunuşunu seviyordu. En nazik halinde bile güçlü ve ustaydı. Dünyadaki diğer her şeyden korkmak için bir nedeni varken onun gücüne çekilmişti.

Ona korunduğunu ve üstünde tutulduğunu hissettirdi. Ama şimdi?

Nerede çözmeye çalışırken beyni acıdı. Tabii bir yerde duruyorlarsa. Sahip oldukları şeye dönüp bakamıyordu bile çünkü sahip oldukları şey gerçek değildi. Yalanlar ve yarı gerçekler üzerine kuruluydu.

Eli kadının karnında gezindi ve sanki sahip oldukları tek şeyi eve getiriyormuş gibi çocuklarını kavradı. Çok değerli bir hayat yaratmışlardı. O çok gerçektir.

Onu tekrar öptü, boynundaki nabza sadece bir dokunuş yaptı. Adamın vücudu kadının arkasındaki kıvrıma bastırdı. Onun

Ereksiyon sıcak ve , tenine doğru nabız gibi atıyordu. Soğuk yumrular kalçasında belirdi ve hızla bacaklarından aşağıya yayıldı.

"Yapamayacağımızı söylemiştin," dedi ikna olmadan.

Elini göğsüne götürdü ve nazıkçe yoğurarak meme ucunu parmaklarının arasında gezdirdi.

"Şimdi burada daha mı duyarlısın?" diye fısıldadı.

Başını salladı, boğazındaki sıkışma yüzünden konuşamıyordu.

"O zaman daha dikkatli olacağım."

Meme uçları sert tepeler haline gelene, dikleşene ve acıtacak kadar sertleşene kadar sırayla dokundu ve okşadı. En basit fırça darbesi bile kadının karnında bir arzu akımı yaratıyordu.

"Tişörtünü çıkaracağım. Kıpırdamadan yat. İşi yapmama izin ver. Kolunu incitmeni istemiyorum."

Onun sesindeki çığ şehvet karşısında ürperdi.

Alçak sesli, boğuk, biraz da törpülü. Seviştiklerinde hep alçak ve çakıllı olurdu.

Tanrım, sevişeceklerdi.

Gömleği, boynunun etrafında toplanana kadar daha da yukarı kaldırdı. Kol deliğini dirseğinin etrafından geçirene kadar gerdi. Gömleğin geri yukarı ve kolunun üzerine doğru çekerken sadece bir sancı oldu.

"Bir saniyeliğine başını kaldır, tatlım."

Bir an sonra kumaştan kurtuldu ve iç çamaşırına kadar indi.

Adam dirseğinin üzerinde ayağa kalktı ve onu görebilmek için başını çevirdi. Adam sadece onu izledi, bakışları tembel hareketlerle vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi.

"İnanılmaz derecede güzelsin," dedi boğuk bir sesle.

Yutkundu. Bu anı mahvetmek istemiyordu ama neyin değiştiğini bilmek zorundaydı. Neden şimdi onunla sevişmek ?

"Yapamayacağımızı söylemiştin," diye tekrarladı.

"Evet," diye kabul etti. "Ama şu anda neden yapamayacağımıza dair tek bir neden bile düşünemiyorum. Seni istiyorum Sophie. Seni özledim. I

Sana dokunmadan burada yatamam. Tekrar benim olanı istiyorum. Senin olanı sana vermek istiyorum."

Göğsü çırpındı, sonra sıkılaştı. Midesi altüst oldu ve titremeye başladı.

Vücudunun kıvrımlarını okşarken, "Şşşt, bebeğim," dedi. "Sadece seni sevmeme izin ver. Her şeyi çözeceğiz Sophie. Yemin ederim."

"Benden nefret etmiyor musun?"

Gözleri yumuşadı ve eğilip kalçasını külotunun bandının hemen üstünden öptü.

"Sana karşı pek çok şey hissediyorum Sophie. Ama nefret bunlardan biri değil."

Başparmağı iç çamaşırına takıldı ve dikkatlice aşağı kaydırarak onu çıplak, dokunuşuna ve görüşüne karşı savunmasız bıraktı.

Elleri karnının üzerinde çırpındı ve yüzünü yastığa çevirdi, artık onun incelemesine dayanamıyordu.

"Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Sesinde, kızın ona dönüp bakmasını sağlayan bir huşu ve saygı vardı. Gözlerini ona dikmiş bakarken gözlerinde de bu vardı.

Eğilip kalçasını tekrar öptü ve sonra bacağından ayak bileğine kadar bir dizi öpücük yağdırdı. Ayağını kaldırdı ve gıdıklanma hissiyle seğirene kadar her bir parmağını öptü.

Ayağını indirdi ve tekrar arkasına geçti. Uzandı, ağzını onun boynuna yaklaştırdı ve kaşıkla ona sarıldı. Kalçaları adamın ereksiyonunu kavradı ve kadın beklentiyle inledi.

Onu hareket ettirmedi. Onu ters çevirmedi. Sadece kızın bacağına kaldırdı ve kız açık ve çıplak kalana kadar kendi bacağının üzerinden geriye doğru itti. Aleti bacaklarının arasındaydı ama onun sıcaklığını bulan parmaklarıydı.

"Sam..." diye fısıldadı adam yumuşak kıvrımları

okşarken. Onları ayırdı ve bir parmağını içine daldırdı.

"Sıcaksın, ıslaksın ve çok ," dedi neredeyse inleyerek.

Bir parmak daha içine girdi ve çaresizce kasıldı. . Vücudu acı verici bir şekilde onun farkındaydı. Her nefesinde onu istiyordu. Başını çevirdi ve yanağı adamın dudaklarıyla buluştu. Adam onu öptü. O tek öpücüğün tatlılığı hislerini eritti ve kalbine titreyen bir uyanış gönderdi.

Bu kadar emin olmadığı birini nasıl sevebilirdi? Ani gözyaşları gözlerini doldurdu. Öfkeyle gözlerini kırıştırdı, Böyle savunmasız bir anda bu kadar zayıf olmasına kızdı.

"Benimle seviş," diye . "Lütfen Sam. Sana ihtiyacım var."

Bir an durakladı ve alçak bir ürperti vücudunu sararak ona doğru bastırdı. Onun enerjisini ve yumuşak yalvarışına verdiği tepkiyi hissedebiliyordu.

Parmakları sikini kavramak için onu terk etti. Kendini onun girişine yerleştirdi ve sonra dudaklarıyla kulağını buldu. Bir öpücük. İki. Sonra alçak sesle ve tatlı tatlı mırıldandı.

"Sadece rahatla, bebeğim. Seni bu tarafa götürmeme izin ver, böylece hareket etmek zorunda kalmazsın. Bırak seninle ben ilgileneyim."

İleriye doğru itti, kalçaları onun kalçalarına baskı sıcaklığının sıkı kısılacını ihlal etti. Nefesini içine çekti, sonra adamın sığ hamlesi amcığından zevk dalgaları gönderdiğinde gözlerini kapattı.

İleri geri. Yavaş ve ölçülü bir şekilde ona doğru sallandı, hiçbir hamlesi çok derine gitmiyordu. Pozisyonunu aldıktan sonra elini sikinden ayırdı ve sahiplenici bir şekilde kalçasının üzerine koydu. Parmakları onun içine doğru kıvrıldı, şimdi daha hızlı hareket ederken onu tutuyordu ama yine de eskisi kadar dikkatliydi.

Adam onu çıldırtıyordu. Onun hareketlerine karşılık vermek için esnedi ve geri itti, ama adam kalçasını kavradı onu yerinde tuttu.

"Bırak beni," diye tekrar fısıldadı.

Bacağını onunkinin üzerine koydu ve ayağını onun bacaklarının arasına sokarak çıplak tenindeki kılların törpülenmesinin tadını çıkardı. Bacakları kaslı, zayıf ve çok güçlüydü. Her ileri itişte esniyor ve seğiriyorlardı.

Sonra eli kalçasından çıkıp bacağına altına girdi ve ona yer açmak için bacağına yukarı doğru itti. Ön koluyla uyluğunu destekledi ve parmakları klitorisini bulana kadar yukarı uzandı.

Başparmağı, sikinin ileri geri sürtündüğü girişi okşarken, parmakları yukarıdaki yumuşak eti ayırdı ve merkezindeki sert, hassas sinir demetini şefkatle okşadı.

Artık kıpırdamadan duramıyordu, kasıldı ve adama doğru geri çekildi.

İticileri daha da güçlendi ve kalçaları karnına yaslanana kadar daha derine battı.

"Hazır mısın, tatlım? Benimle gel. Şimdi benimle gel."

"Sadece bir saniye daha," diye nefes aldı.

Gözlerini kapadı ve ona karşı sallandı. Parmakları daha iddialı hale geldi ve başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirerek karşılık vermesini istedi.

"Evet. Aman Tanrım, evet. Aynen böyle, Sam. Durma lütfen. Durma."

Yalvarıyordu. Sesi boğuk ve muhtaçtı ve her talebi kısa bir hava patlamasıyla çıkıyordu.

Geri çekildi ve başparmağı sıkı bir daire çizerken derine pompaladı.

Haykırdı ve gerildi. Parmakları top gibi kıvrıldı, öyle sıkı yumruklar haline geldi ki elleri gerginlikten titredi. Renk çağlayanları parladı, gözlerini kapattığında bile görüşünde süzülen küçük ve büyük noktalar.

Sam şimdi kendi kurtuluşunu ararken sert ve hızlı bir şekilde itiyordu. Adamın boğuk çığlıkları kadının acı dolu seslerine karışıyordu. Sanki çok acı çekiyormuş gibi geliyordu ama zevk, ah zevk, o kadar yoğun, o kadar güzeldi ki bitmesini istemiyordu.

Duygu dayanılamayacak kadar yoğunlaştığında elini tutmak için aşağı uzandı. Başparmağını geri çekti ama hafif bir sallanma hareketine devam ederek sikinin serbest bırakılmasıyla kayganlaşan dokular arasında kaymasını sağladı.

Sonunda durdu, kadının derinliklerine yerleşti. Onu yerinden oynatmaktan korktuğu için hareket etmedi ve orada öylece uzanarak bu adama bu kadar yakından bağlı olma hissinin tadını çıkardı.

Onu tekrar öptü, başparmağını omzunun etrafında daireler çizerek ovuşturdu ve sonra onu tekrar öptü, düzensiz nefesleri tüylerini diken diken etti.

"Sana ihtiyaım var."

Sesi sessiz ve pişmanlık doluydu, sanki bu itiraftan hiç hoşlanmamış ve bunu dile getirmekten daha da nefret etmiş gibiydi. Neden dürüst davrandığını merak etti; belki o da aralarındaki tüm aldatmacalardan .

"Bunu aıklayamam. İstediğimden de emin değilim ama kahretsin, sana ihtiyaım var Sophie. Bu sadece fiziksel değil. Olamaz da. Daha önce de fiziksel bir şey yaşadım."

Adam hafifçe kıpırdandı ve bir an için adamın içinden çıkacağından korktu, ama adam ona daha da yaklaşırken vücutları birbirine kenetlendi.

Elini kadının beline doğru kaydırđı ve parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi. Kavrayışı sahiplenici ve şefkatliydi ve ona kendisinin olanı talep ettiğini kelimelerden daha fazla anlattı.

Karnını okşamaya devam etti, dokunuşu hafif ve yatıştırıcıydı. Ağzını onun omzuna dayadı ve ikisi de konuşmadı. Kadın uyku ile uyanıklık arasında bir bulutun üzerinde süzülüyor, lezzetli bir uyusukluk hali içinde varlığını sürdürüyordu. Sonunda uyuyakaldı ve ancak adamın sıcak bir sıvı akıntısıyla çekildiğini hissettiğinde uyandı.

"Hemen dneeğim," dedi.

Sıcak bir havluyla döndü ve bacaklarının arasını nazikçe temizledi. Sonra bir kez daha yatakta onun yanına yerleşti ve onu kendine doğru çekti.

"Gitmemiz gerekmiyor mu?" diye mırıldandı.

"Hayır, henüz değil. Güvenli olduğunda ekibim beni bilgilendirecek." Kıpırdandı ve kaşlarını çattı. "Burada güvende miyiz, sadece biz mi?" Adamın boynuna doğru gülümsediğini hissetti.

"Evet Soph, güvendeyiz. Seni ya da bebeğimizi riske atamam. Biri kapımıza 10 adım yaklaşırsa haberim olur."

"Nasıl?" diye sordu uykulu bir şekilde.

Kıkırdadı. "Güvenlik. Sen banyo yaparken ben çok şey yaptım. Şimdi uyu ve hiçbir şey için endişelenme."

Seks sonrası coşkusu biraz azalınca iç çekti. Bu kadar belirsizlikle karşı karşıyayken endişelenmemek zordu. Ona hâlâ her şeyi anlatmamıştı ve öğrendiğinde onunla hiçbir şey yapmak istemeyebilirdi.

Babasından nefret ediyordu ve eğer elma ağaçtan çok uzağa düşmediyse, Sam'in onunla vakit geçirmekten, onu sevmekten ya da çocuğunun bir canavar tarafından yetiştirilmesine izin vermekten çok memnun olacağını düşünemiyordu.

Midesindeki korku, bulantıyı bastırmak için burnundan derin nefesler çekene kadar çalkalandı. Yapamazdı, çocuğunu ondan alamazdı.

Gözlerini kapattı. Aptalca davranıyordu. Böyle bir şey olmayacaktı. Sadece dikkatli olması, doğru zamanı seçmesi ve amcasının asla yaklaşmadığından emin olması gerekiyordu.

Ve sonuncusunu Sam olmadan yapamazdı.

BÖLÜM 17

SAM, sıcak, tatlı bir bedenin üzerine yayılması ve minik bir pıtırtının yan tarafına çarpmasıyla uyandı. Kendisini tekmeleyenin çocuğu olduğunu anlaması bir anını aldı.

Gülümsedi ve elini Sophie'nin omurgasından aşağı tombul küçük poposunu avuçladı.

Kadını, gevşek ve doygun, ona gülünç bir tatmin duygusu veren sahiplenici bir tavırla üzerine ve çocuğu, karnına minik bir ayakla onu uyandırıyor.

Eğer küçük şeytan da annesine benziyorsa, onu çok zorlu bir yolculuk bekliyordu.

Adam kadının arkasını okşamaya devam ederken, kadın kıpırdandı ve adamın kollarına daha da gömülmeden önce boynuna karşı bir şeyler mırıldandı.

"Neydi o?" diye sordu kulağına karşı. "Duş," diye mırıldandı. "Bir tanesine ihtiyacım var. Ama Tanrım, ben istiyorum." "O zaman kalkma."

Ona sarılışını sıkılaştırdı, kalmaktan memnundu. Saatini kontrol etmek için elini onun kalçasından kaldırdı ve sonra parmaklarını tembelce onun kışının yarığına kadar takip etti.

Sırtında ürpertiler belirdi ve adam avucuyla onları yatıştırdı. Uzun bir süre orada öylece yattı, tek ses boynuna vuran yumuşak nefesiydi.

Evet, hoşuna gitmişti. Beş ay önce de hoşuna gitmişti, şimdi de hoşuna gidiyor.

Sonunda kendini yukarı itti ve sarı saçları adamın çenesine döküldü. Şaşkınlıkla eğildi ve onu öptü.

Bu geçici bir fırçalama değil, vücuduna elektrik dalgası gönderen sıcak, ağzı açık bir öpücüktü.

Uzaklaştı ve göz bebekleri, siyahın etrafında sadece ince bir mavi halka kalana kadar genişledi. Avucunu adamın çenesinin üzerine koydu ve başparmağının dudaklarında gezinmesine izin verdi.

"Neden beni daha önce bağladın?" Gözlerini kırptırdı.

"Ha?"

"Oteldeki o zaman. Beni ."

Kahkahası kaçarken göğsü titredi. "Bilmiyorum. O anda yapılacak bir şey gibi geldi. Belki de sapık bir piçimdir. Hoşuna gitti mi?"

Başını yana eğerken bu konu hakkında düşünüyor gibiydi.

"Belki."

Eğildi ve onu dudaklarından çabucak öptü. "O zaman belki bir ara tekrar yaparım."

Gözleri büyüdü ve daha da karardı. Adam gülümsedi. Evet, hoşuna gitmişti. Mesele şu ki, bunu neden yaptığını gerçekten bilmiyordu. O zamanlar onu tamamen kendi merhametine istemişti ve yatağına bağlı olması fikri onu çok tahrik etmişti. Onun yanında fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacı olduğundan değil.

"Tamam, şimdi gerçekten duş alacağım," dedi.

Kadın itmeye çalıştı, ama adam onu kendine çekti ve sonra üzerine çıkıp geniş mavi girdaplara bakana kadar onunla birlikte yuvarlandı.

Aleti orospu çocuğu gibi ağrıyordu ve kadın kıvrandığında ucu şişmiş, nemli kıvrımlara sürtündü. İnledi ve itti, sıkı, sıvı ısıya doğru yolunu zorladı. Nefes nefese kaldı ve yukarı doğru kalktı.

"Siktir," diye fısıldadı. "Bu çok hızlı olacak."

İtti ve derisinin soyulduğunu, onu çiğ ve açıkta bıraktığını hissetti. Nazik olmaya çalıştı. Kız hâlâ uykulu ve hazırlıksızken, her zaman olduğu gibi şimdi de nazik olması gerekiyordu ama kızın kanalı ona sarılmış, sikini boğuyordu.

Tırnakları sırtını ovdu ve sonra içine gömüldü. Adam itti ve salladı ve kadın onu almak için bacaklarını daha geniş açtı.

Adını tatlı, boğuk bir kabullenişle fısıldadığında, adam kendini kaybetti. Kadın ona sarılırken adam dağıldı.

Elleri, küçük tüyler gibi, adamın sırtında aşağı yukarı fısıldadı.

Yutkundu ve soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı ama bu tek, hızlı karşılaşma yüzünden paramparça olduğunu hissetti. Neredeyse kontrolsüzce titredi ve aniden halsizleşti.

Kendini ona alçalttı ve kadın onu kucakladı. Yüzünü onun boynuna gömdü ve kadınsı kokusunu içine çekti.

"Üzgünüm, bebeğim. Üzgünüm."

Dudakları Sam'in kulağının arkasındaki deriyle buluşana kadar başını çevirdi. Sadece bir kez öptü ve usulca fısıldadı:

"Beni istediğin için üzülme Sam."

Kendini yukarı itti. "Asla öyle bir şey olmadı. Sadece böyle düşüncesiz bir pislik olduğum için özür dilerim."

Gülümsedi. "Gel benimle duş al." "Bugün küvette ıslanmak yok mu?"

Başını salladı. "Hayır, sadece hızlı bir duş ve sonra beni tekrar besleyebilirsin. Ne zaman gitmemiz gerekecek?"

Saatini kontrol etti, aynı şeyi merak ediyordu.

"Sen duşa gir. Ben arayıp kontrol , her şeyin plana uygun gittiğinden emin olacağım."

Kendini dikkatlice çekti ve sonra yataktan çıkmasına yardım etmek için elini uzattı. Onun banyoya doğru yürüyüşünü izledi, kışının nazikçe sallanışı karşısında büyülenmişti.

Çok güzel bir hamile kadındı. Her zaman hamile kadınların güzel olduğunu düşünmüştü. Onlara bakmayı, vücutlarının şişkinliğini, gözlerindeki ışıltıyı ve tenlerinin yumuşaklığını hayal etmeyi severdi. Ama hiçbir şey onu çocuğuna hamile bir kadının gerçekliğine hazırlamamıştı.

Kendini silkeleyip kendine geldi. İşin kötüsü, başa çıkmaya hazır olmadığı bir şeyle açık bir çarpışma rotasında olduğunu biliyordu ama şu anda umurunda değildi.

Tek bildiği bir şekilde, bir şekilde tüm bunları gerektiği gibi. Sadece çocuğunun gitmesine izin vermiyordu, aynı zamanda

Sophie'nin de gitmesine izin vermiyordu. En fazla bu kadarını düşünmüştü ve daha ileri gitmesine izin vermeyecekti.

SOPHIE banyodan çıplak ayaklarla çıktı, saçları duştan dolayı hâlâ nemliydi. Ayakkabılarını bulmak için etrafına bakınırken havluyla ovuşturdu.

"Bunları mı arıyorsun?" Sam onun tenis ayakkabılarını yatağın üzerine fırlatırken sordu. "Hareket etmemiz gerekiyor. Güvenli eve varmadan önce yolda birkaç saatimiz var."

Havluyu bıraktı ve Sam'in ayakkabıların yanına koyduğu bir çift çoraba uzandı.

"Kalan eşyaları banyodan çıkarayım, sonra da yola koyulalım. Diğer her şeyi aldım bile."

Başını salladı ve ayakkabılarını giyip bağcıklarını hızla bağladı. Bu güvenli ev hakkında merakla dolup taşıyordu. Sam ne kadar kalmalarını planlıyordu? Amcasının peşinden giderken onu orada mı bırakacaktı?

Ona hiçbir şey söylememişti ama o aptal değildi. Onun yerinde olsa, o da aynı şeyi yapardı. Babasının ağının geri kalanının çökertildiğini görmek onu üzmezdi. Tomas, Sophie'nin çaldığı anahtara sahip olmadığı için sakat kalmıştı. Kaynakları tükenecek ve giderek daha da çaresiz hale gelecekti.

"Ben hazırım," dedi yeniden tam boyuna geldiğinde.

Sam onu otelden çıkarırken bakışları etraflarındaki geceyi tarıyordu. Onu cipe bindirirken vücudu gergin ve tetikteydi. Şoför tarafına geçmeden önce kızın kemerini bile bağlamıştı. Kadın gülümsedi ve başını salladı. Adam vicdanlıydı. Ona bu kadarını verebilirdi. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyordu.

Sevdiği insanlara son derece sadıktı. Ailesine.

Arkadaşlarına. Bu sadakatin yarısını bile çocuklarına verse, çocuk çok şanslı bir kız olarak büyürdü. Ama Sophie, Sam'in her şeyini vereceğini biliyordu. Onun için çocuğundan daha önemli kimse olamazdı.

Göğsü hüznle ağırıyordu. Böyle bir sevgi ve sadakate sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Tek umudu kendisine hiç verilmemiş olanı verebilmektir. Nasıl yapacağını bildiğini umuyordu.

Doğanın mı yetiştirmeye üstün geldiği yoksa tam tersi mi olduğu gerçekten önemli değildi. Her iki şekilde de boku yemişti.

"Yakında hava aydınlanacak," dedi. "Belki bir saat. Kuşluk vakti . Kahvaltı için tam zamanında. Aç olduğunu söylediğini biliyorum ama sence birkaç saat bekleyebilir misin?"

"Sana takılıyordum," dedi sırtarak. "Daha önce o kadar çok yedim ki bir hafta boyunca aç kalacağımı sanmıyorum."

Karnına bir göz attı. "Uh-huh. Hamile bir kadın bir daha asla acıkmayacağını söylediğinde ona inanmanın akıllıca olmadığını ."

Güldü ve kendini bu kadar hafif hissetmenin tadını çıkardı. Buraya nasıl ve bu duruma ne kadar zayıf bir şekilde tutunduğu düşünüldüğünde bu çok saçma ve uyumsuzdu. Bir şeyden keyif almanın onun ölümü ya da ortadan kaldırılması anlamına geleceğinden endişelenmek zorunda olmadığı çalıntı bir anın tadını çıkaracak kadar güvende hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Gözlerini kaçırdı, burada neyin söz konusu olduğunu bu kadar kolay untabildiği gerçeğinden utanmıştı. Sanki bu hissi bir şekilde edecekmiş gibi boğazını temizledi.

Gökyüzü lavantaya dönmüştü ve sadece bir yıldız inatla gökyüzünde asılı duruyordu, kadife üzerindeki bir elmas gibi parlaktı. Bakışları yıldıza sabitlenmişti ve gözlerini ayıramıyordu. Yıldızlar onu her zaman büyülemişti. Çocukken onlara bakarak sayısız saatler geçirmişti.

Dilemenin boşuna bir egzersiz olduğunu ve tek yararlı özelliğın kendine güvenmek olduğunu genç yaşta öğrenmişti. Yıllarını içindeki hüznü küçük kızı yok etmeye çalışarak geçirmişti. İlk başta onu korumaya kararlıydı ve sonra onu acımasızca varoluşundan uzaklaştırmaya çalıştı.

Babasını vuran ve hiç pişmanlık duymayan kadın, sadece sevgi ve bir aile -gerçek bir aile- dileyen çocuktan çok uzaktaydı.

"Orada ne düşünüyorsun? Alt dudağını çiğneyip koparmak üzeresin."

Hemen ağzını gevşetti ve belli belirsiz bir gülümsemeyi başardı. "Önemli bir şey değil. Bana KGI'dan bahset. Nasıl başladınız ve yaptığınız işi neden yapıyorsunuz? Garip bir kariyer seçimi gibi görünüyor."

Ona yan gözle baktı ve omuz silkti. "İyi para kazandırıyor."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu mı? Parası iyi mi?"

"Sanırım kanımda var diyebilirsiniz. Tüm ailem asker. Hiçbir zaman olmadık. Benim babam, onun babası, onun babasının babası. Amcalar, kuzenler, aklınıza ne gelirse, hepimiz hizmet ettik."

"Ama sen hâlâ asker değilsin, değil ? Yani KGI erdir."

Gözlerinde sadece kısa bir titreşim vardı ve eğer dikkat etmemiş olsaydı ellerinin direksiyon simidinde biraz sıkıldığını fark etmeyecekti.

"Baban sana bizden bahsetmedi mi? Ne olduğumuzu bildiğini söylemiştin."

Dudakları inceldi. "Babam bana sadece sana yakınlaşmam için bilmem gerektiğini düşündüğü şeyleri söyledi. Bana hayat hikayeni ya da başka bir şey anlatmadı."

Tekrar yola doğru baktı. "Hayır, askere alınmadım. Ben bir . Garrett ve Donovan deniz piyadelerine katıldı. Ayrıca tanışmadığınız Ethan, Nathan ve Joe da var. Ethan bir deniz komandosuydu."

"Öyle miydi? Yani hiçbiriniz hâlâ orduda değilsiniz?"

"Nathan ve Joe hala aktif görevdeler. Orduda."

"Peki Ethan seninle çalışıyor mu?"

Sam yüzünü buruşturdu. "Biraz. Muhtemelen gelecekte daha fazla olacak. O ve karısı zor zamanlar geçirdi. Şu anda odak noktası o."

"Oh. Yani bu iyi."

"Evet, zamana ihtiyaçları var. Yine de iyi olacaklar. Rachel güçlüdür. O bir savaşçı."

Sophie merakla ona baktı. Baldızından bahsederken gözlerine sıcak bir parıltı girmişti ve bu

Sophie bu esrarengiz kelimelerin ardında yatan hikâyeyi merak ediyordu.

"Demek ordudan ayrıldıktan sonra KGI'yi kurdunuz? Bu çok ürkütücü bir girişim gibi görünüyor. Hayal bile edemiyorum."

Sam gülümsedi. "O kadar da değil. Bir sürü iyi bağlantım vardı. ABD elçiliklerinden birinde yaşanan bir olay sırasında üst düzey bir CIA ajanının kışını kurtarmıştım. Bana, eğer bu iyiliğimi karşılıksız bırakmazsa onu aramamı söyledi. Ben de aradım. Aradım. Birçok işimizi onun aracılığıyla yapıyoruz ama özel sektörde de iş alıyoruz."

"Gibi mi?"

Normal, sıradan insanların askeri bir operasyona ihtiyaç duyduğunu hayal bile edemiyordu. Babası evet, ama o da normalden olabildiğince uzak biriydi.

"Rehine kurtarma görevlerimizin çoğu hükümetler aracılığıyla yapılıyor ve her zaman kendi görevimiz olmuyor. Daha gelişmiş bir ulusun askeri gücüne sahip olmayan daha küçük ülkeler tarafından kiralandık."

"Özel sektörde kaçırılan kurbanları kurtarmak için işler aldık ve kaçakları kurtarma çalışmaları da yaptık."

Gözleri büyüdü. "Hapishane firarileri gibi mi yani?"

Gülümsedi. "Hayır, pek sayılmaz. Daha çok henüz yakalanmamış ya da işledikleri suçlardan dolayı yargılanmadan kaçan suçlular gibi. Bu iş pek çok şeye benziyor ama tahmin edilebilir ve sıkıcı değil."

"Kulağa çok tehlikeli geliyor," diye mırıldandı.

"Olabilir ama biz yaptığımız işte iyiyiz. En iyileri işe alıyor ve eğitiyoruz."

Arsızca sırıttı. "Şimdi de reklam filmi gibi konuştun."

Uzandı ve onu çenesinden yakaladı. "Kimse ukalaları sevmez."

Elini tuttu ve bir parmağının ucunu öptü. Gözleri eridi ve bir an için dikkatini yoldan ayırdı.

"Sen bir tehditsin," diye mırıldandı.

Gözleri masumca açıldı. "Ne?"

Başını salladı ve kıkırdadı ama yola baktı ve iki elini direksiyona götürdü.

BÖLÜM 18

"Yerimi aldım," dedi P.J. doğru.

Alışkanlık gereği, dürbünüyle soldan sağa doğru geniş ve yavaş bir tarama yaptı ve olası sorunlu alanları tespit etti.

"Evin batısında zayıf bir alan var. Üç büyük ağaç o kadar sık bir hanımeli kütlesiyle birbirine bağlanmış ki içini göremezsiniz. Birisi orada saklanabilir ve hiç görünmeyebilir."

"Zincirli testereyi çıkarayım mı?" Cole çizdi.

P.J. gözlerini devirdi. "Muhtemelen o kadar gücü kaldıramazsın."

"Size gücümü göstereceğim," diye mırıldandı.

"Çocuklar," diye azarladı Dolphin.

P.J. sırtıttı ve zihninden üçe kadar saydı. Evet, Steele o kuru, mizah duygusundan yoksun sesiyle araya girdi.

"Kesin şunu, siz ikiniz. Burada yapmamız gereken bir iş var. Ben senin sorunlu bölgeye bir göz atacağım, P.J.," dedi Steele. "Sen ve Cole yerinizde kalın. Sam birazdan gelir."

P.J. dürbününü kaldırdı ve Steele'i gerçekten görüp göremeyeceğini merak izlemeye başladı. Göremeyeceğini biliyordu ama bu hiç bıkmadığı bir oyundu. Adam her zaman bu kadar iyi olamazdı, değil mi?

Birkaç uzun dakikadan sonra Cole onun kulağına kıkırdadı. "Onu bulamayacaksın, P.J."

Kaşlarını çattı. "Ne yaptığımı nereden biliyorsun? Beni göremediğini çok iyi biliyorum."

"Seninle dalga geçebilirdim ama sen tahmin edilebilir birisin. Arayacağını biliyordum."

Onu bir ya da iki basamak aşağı indirmesi için iğnelemesiyle harekete geçerek tüfeğini kaldırdı ve adamın pozisyon aldığı alanı titizlikle taradı. Kıçını bulup duvara çivileyecekti. O zaman bu kadar kendini beğenmiş olmazdı.

Birkaç tarama ve yoğun konsantrasyon gerektirdi, uymayan herhangi bir desen ararken gözleri neredeyse keşişiyordu. Gözlerini kırpıştırsa kaçıracaktı ama işte . Bir ayakkabı bağı. Sadece iki yaprağın arasındaki uç.

"Yakaladım seni," diye fısıldadı.

"Şimdi kimi vuruyorsun?" Cole eğlenerek sordu. "Seni. Seni yeni buldum."

Dolphin'in kahkahası araya girdi. Cole sert bir sesle, "Saçmalık," dedi.

Ama bir duraklama oldu, sonra ayakkabı bağı kayboldu ve etrafını saran yapraklar sanki bir esintiyle savrulmuş gibi hafifçe sallandı.

Güldü. "Güzel hareket, ama ben seni çoktan çivilemişim. O kocaman ayaklarına dikkat etmelisin Cole."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Cole.

"Büyük ayaklı erkekler hakkında söylenenler doğru mu?" "Buraya gel, öğrenmene izin vereyim."

Homurdandı. "Büyük hayaller kuruyorsun."

Steele, "İkinizi ne kadar eğlenceli da, telsiz sessizliği istiyorum ve bunu hemen istiyorum," diye emretti.

P.J. emre itaat etti ve sessizliğe gömüldü. Ama gözetleme işine devam ederken hâlâ gülümsüyordu.

Güvenli ev, Appalachian Dağları'nın eteklerine gömülmüş, ağaçlardan bir duvarın içine yerleştirilmiş büyük bir kulübeydi. Etrafındaki alan geniş ve hafif eğimliydi. Koruma açısından cazibesini görebiliyordu. Burada kimsenin size gizlice yaklaşmasına imkan yoktu.

Sophie yine de endişeyle araziye inceledi ve güvenli olup olmayacağını merak etti. Amcası onu burada bulacak ve bulursa, Sam ve ekibi onu korumak için yeterli olacak mıydı?

Sam onun eline dokundu ve o da dönüp ona baktı. Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı ve güven verici bir şekilde sıkıldı.

"Burada iyi olacaksın Soph."

Gülümsedi ve bunun gerçek görünmesini umdu. "Burada ne kadar kalmamız gerekiyor? Amcamın peşinden gittiklerinde sen de diğerleriyle birlikte gidecek misin? . . babamın peşine düştüklerinde?"

Sorusu karşısında irkilmiş görünüyordu. "Yaptığım şeyin bu olduğundan o kadar eminsin ki."

Omuz silkti. "Ben olsam böyle yapardım. O aileniz için bir tehdit."

"O sana ve çocuğumuza karşı bir tehdit." "Evet."

"Onun bir tehdit olarak kalmasına izin vermeye niyetim yok." Titreyen elini alnına götürdü.

"İyi misin? Başın ağrıyor mu? Kolun nasıl?"

"Ben iyiyim."

Kaşlarını çattı ama ısrar etmedi. Cip durdu ve Sam motoru durdurup Steele'in onları karşılamak için avluda adım attığı yere baktı.

Sam kapıyı açıp bir bacağını dışarı uzatırken, "Ben seni almaya gelene kadar olduğun yerde kal," dedi.

Kadın başını salladı ve adam inip kapıyı kapatarak onu sessizlik içinde bıraktı.

O ve Steele konuştular ve Steele birkaç el hareketi yaptı. Korku karnını düğümledi. Güvenliği için duyduğu korku değil. Babasının malikânesinden kaçtığından beri ilk kez kendini rahat hissediyordu. Bu farklı bir korkuydu.

Sam'e her şeyi anlatmak zorundaydı. Çok yakında.

Sam kamyonun ön tarafına doğru yürüdü ve kadının kapısını açtı. Aşağı inmesine yardım etmek için uzandı ve sonra onu kulübeye doğru aceleyle götürdü.

Serin ve nemli hava tenini okşarken titredi. Güneş hâlâ sisi dağıtmamıştı ve yer hafif bir sisle örtülüydü. Derin bir nefes aldı ve nemi kuru boğazına çekti.

Verandaya çıktıklarında ahşap basamaklar ayaklarının altında gıcırdadı. Sam kapıyı açtı ve yüzüne sıcak bir hava çarptı.

İçerisi seyrek bir şekilde dekore edilmişti; oturma odasında sadece bir kanep ve yıpranmış bir koltuk vardı. Arka duvarda büyük bir taş şömine vardı ama ocak boştu ve ateş yanmıyordu.

Süslü püslü değildi, temel ihtiyaçların ötesinde bir mobilyası da yoktu ama kendini güvende hissediyordu. Bunun gerçek bir sezgi mi yoksa sadece hüsnükuruntusunun bir ürünü mü olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama bir kez olsun kendi iyiliği için kendisinden başka birine güvenmek güzeldi.

Kaçmaktan, her zaman içinde bulunduğu günün son günü olmasından korkmaktan yorulmuştu, hem de çok yorulmuştu.

Sam elini kızın sırtında ve omzunda gezdirdikten sonra onu hafifçe sıktı.

"İyi misin?"

Dönüp ona gülümsedi ve gerçekten gülümsemenin ne kadar güzel bir his olduğuna hayret etti. Bu kadar sıkıntının ortasında bile gülümsüyormuş gibi hissetmek.

"Ben iyiyim. İyiden de öte. Sadece güvende hissetmenin ve kendimden başka birine güvenebileceğimi hissetmenin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum."

Sam'in yüzünde beliren ani rahatsızlığı şaşkınlıkla karşılayan kadın başını yana eğdi.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

Çabucak toparlandı ve başını salladı. "Hayır, tabii ki hayır. Kendini güvende hissetmene sevindim. Kendini güvende hissetmeni istiyorum."

boş kulübeye baktı ve ellerini kaldırdı. "Peki ne yapacağız? Kart mı oynayacağız? Monopoly mi?"

Bu bir şaka olsa da, Sam'in çocukken muhtemelen milyonlarca kez oynadığı çocukluk oyunlarını oynamak gibi basit bir şey yapma fikri onu . Daha önce hiç böyle sıradan şeyler yapmamıştı. Hiç bu kadar şakacı, akılsızca eğlendiği anlar olmamıştı.

Kıkırdadı. "Steele'e dönüp çevrenin güvenli olduğundan emin olmalıyım, endişesi varsa ne olduğunu görmeliyim. Korkarım yanıma kâğıt ya da Monopoly almadım ama her zaman doğruluk mu cesaret mi oynayabiliriz."

Kaşlarını imalı bir şekilde salladı ve sırtıttı. Yüzünü ciddi bir sert adamdan hafif ve

Oynak. Kalbi çırpındı. Adam gerçekten de olağanüstü yakışıklıydı.

"Hiç doğruluk mu cesaret mi oynamadım ama kulağa ilginç geliyor."

Gözleri sahte bir dehşetle açıldı. "Hiç mi? Eğitimin fena halde ihmal edilmiş. Şişe çevirmeye ne dersin?"

Ciddiyetle başını salladı.

"Size her iki oyunun da kısaltılmış versiyonunu verebilirim. Kendini bir dolabın içinde, elim gömleğinin içindeyken beni öperken bulursun."

Kıkırdamasını bastırmak için bir elini ağzına götürdü. "Bunun beni gerekiyorsa, korkarım ki işe yaramadı."

Mavi gözleri erimişti ve kasıla kasıla ona yaklaştı. Parmak eklemiyle çenesini yukarı doğru itti ve ardından uzun, sıcak bir öpücükle dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

Daha da yaklaştı, dizlerinin bağı çözüldü. Onun tadını seviyordu. Çenesinin üzerindeki hafif kirli sakal kıllarını sevdi. Adamın kokusunu seviyordu -adını koyamıyordu ama bariz erkeklik ve rahatlığın baş döndürücü bir karışımıydı bu. Eğer bunu şişeleseydi, bir servet kazanabilirdi.

Parmağının ucuyla şişmiş dudaklarına dokunacak kadar uzun süre uzaklaştı.

"Bu düşünceni unutma," diye mırıldandı. "Geri döneceğim ve yerden devam edebiliriz. Hatta dolabı yatak odasıyla değiştirim."

Dudaklarını ayırdı ve parmağını ısırdı, sonra da içine doğru emdi. Adam sertleşti ve göz bebekleri büyüdü. Kadının ağzını sikinin etrafında hayal etmesine izin verdi. Bu ona düşünecek bir şey verirdi.

Arsız bir sırtısla parmağının düşmesine izin verdi ve yatak odasına doğru ilerlemeye başladı.

"Bekliyor olacağım," diye karşılık verdi. "Dolapta."

Küçük yatak odasına adım attığında kahkaha onu takip etti.

Arabayla geldiklerinde kimseyi görmemişti ama kulübenin yan tarafına park etmiş başka bir araç vardı.

Burada -bir yerlerde- olduklarını biliyordu ama kendisi ve Sam için mahremiyet yanılısamasına tutunmaktan mutluydu.

Sam kendi işini yapabilir, ekibini kontrol edebilirdi. Onların güvenliğini sağlayacağını biliyordu. Ona güveniyordu, ki bu garip bir şeydi.

-Ve onun için yeni bir duyguydu. Güven daha önce düşündüğü bir kelime bile değildi. Ama hoşuna gittiğine karar verdi. Hem de çok hoşuna gitmişti.

SAM yatak odasına girdiğinde orayı boş buldu. Akan suyun sesi kulaklarına ulaştı ve yataktan banyoya kadar yerdeki giysi izlerini takip etti. Banyoya girdiğinde duşun cam kapısının arkasında Sophie'nin silüetini görünce gülümsedi.

Dışarı çıkıp telsizini ve uydu telefonunu kolay erişilebilecek şekilde küçük şifonyerin üzerine yerleştirdikten sonra banyoya geri döndü. Suyun kapandığını duyunca askılıktan bir havlu aldı ve Sophie'nin duş kapısını açmasını bekledi.

Kapı açıldığında karnına bir yumruk çarptı ve onu orada dururken gördü, suyla kayganlaşmış vücudu ışıқта parlıyordu. Başını kaldırdı ve iri, ürkmüş gözleri onun bakışlarıyla buluştu.

Tanrım ama çok güzeldi. Damlacıklar boynundan aşağıya, göğüslerinin kabarıklığına ve sonra da karnının şişmiş tümseğine doğru kayıyordu. Onu seyretmeye doyamıyordu.

Mekanik bir hareketle öne doğru ilerledi ve kızın içine girmesi için havluyu açtı. Titreyen kız onun kollarında eridi ve adam havluyu onun etrafına sardı ve sonra onu kurulamak için hızlıca ovdu.

Havlu yere düştü ve elleri kızın sıcak, yumuşak teninde gezindi.

"Sadece sana dokunmak istiyorum," dedi. "Nasıl hissettiğine doyamıyorum."

İnledi ve isteyen bir kedi gibi adamın ellerine doğru eğildi. Göğüslerinin uçları adamın gömleğine değiyordu,

ve birden onun kadar çıplak olmak istedi.

Ellerini göğüslerinin altına yerleştirdi ve sonra avuçlarını yukarı çevirerek kabarıklıkları kavradı. Bu hareket onları dolgunlaştırdı ve meme uçları büzüşüp sertleşti. Onları tatmak, ağızının içine almak istiyordu. Onları emmek ve tatlı tadının dilinde patlamasına izin vermek istiyordu.

Sabırsızlıkla onu kollarına aldı, etrafında döndü ve lavabonun yanındaki tezgâha koymaya başladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

Onu yere bıraktı, havluyu aldı ve hızla serin fayansın üzerine . Sonra onu tekrar kaldırdı ve havlunun üzerine yatırdı.

"Mükemmel."

Başını pembe uçlu bir göğse doğru indirdi. Üzerine hafifçe üfledi ve tekrar büzülmesini hayranlıkla izledi. Kadın tepki olarak titredi ve ona daha iyi erişim sağlamak için arkasına yaslandı.

Dilini tepenin üzerinde gezdirdi. Kadifemsi. Ağızında hissettiklerine bayıldı, dokunuşuyla gerilmesine ve dans etmesine bayıldı. Tepkisinde çok dürüsttü ve hiç çekinmiyordu. Ona her şeyini verdi.

Baştan çıkarıcı küçük tomurcuğı ağızına almak için daha da eğildi ve kasıkları tezgâhın kenarına bastırınca irkildi. Tanrım, ama sertleşmişti ve onun içine girmek için ölüyordu.

"Bacaklarını aç," diye fısıldadı. "Seni görmeme izin ver."

Çekingen bir tavırla dizlerini yukarı çekti ve sonra kalçalarını ayırdı. Sarı bukleler yumuşak, pembe teni koruyordu. Başparmağını dikişin üzerinden geçirdi ve sonra içeri bastırarak nemli merkezini buldu.

"Seni tatmalıyım."

Önünde dizlerinin üzerine çökerken bile onun hızlı nefes alışını duydu.

"Ayaklarını omuzlarıma koy," dedi. "Ve rahatla."

Kadının ayak topları adamın omuzlarına saplandı. İki parmağını kullanarak amının narin kıvrımlarını ayırdı. Ağız tehlikeli bir şekilde yaklaştı ve onun kokusunu içine çekti.

açıklığı öptü. Ağzını ona sıkıca bastırarak dilini içeri doğru itti ve sıcak, ipeksi özün tadını çıkardı.

İnledi ve ürperdi ve bir an için ayakları adamın omuzlarından ayrıldı. Parmakları adamın kafa derisini kuvvetle itti ve adam geri çekilince onu tekrar yönlendirdi.

"Lütfen. Sam, dokun bana."

Yavaşça yaladı, ona aldığı zevk vermek istiyordu. Klitorisine kadar öptü ve sonra ağzına daha da sokmak için dikkatlice emmeden önce dilledi.

Kadın titremeye başladı. Kadının heyecanı onunkini de kamçılıdı. Aleti kabarmış ve kot pantolonuna doğru gerilmişti ve eğer kısa süre içinde onun içine girmezse, ne olursa olsun boşalacağını biliyordu.

Aniden ayağa kalktı ve fermuarını karıştırdı. İlk kıızıyla birlikte olan bir genç kadar beceriksiz ve cilasızdı ama onun tatlı ateşini bulmak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Aleti serbest kalıp öne doğru çıkınca rahatlayarak inledi. Bir eli aletin etrafını sararken, diğeri kot pantolonunu kalçalarının üzerinden aşağı itti.

Kendini açıklığına yerleştirdi, sonra sikinin ucunu yukarı aşağı ve nihayet içeri sürttü. Açıklık başın etrafında alevlendi ve gözlerini kapattı, dişlerini sıktı ve kontrolünü sıkı bir şekilde sürdürebilmeyi umdu.

Kalçalarını ileri doğru pompaladı ve sert bir hamleyle kabzasına kadar . Kadın nefes nefese kaldı. Adamın nefesi kesildi. Çenesini kilitledi ve kıpırdamadan durdu, aletini çevreleyen bu kadar sıkı, ıslak etin hissini özümsemi.

Elleri omuzlarına dolandı ve parmakları derine indi. Gözlerini açtı ve onu incittiğine, çok hızlı gittiğine dair bir işaret var mı diye bakışlarını aradı.

Duygusuz hissetti. Birinci sınıf bir göt. Ama onun hissinde kaybolmuştu ve sürmekten başka bir şey yapmak için çaresizdi. Geri çekildi ve itti. Daha derine inmek için ayaklarının ucuna gerindi.

"Seni incitirsem ," diye homurdandı.

Bunu söylerken bile olmamasını umuyordu, çünkü duracak gücü olduğundan emin değildi.

Parmakları adamın tenini kesiyor ve nefesleri dudaklarını yumuşak küçük patlamalar halinde terk ediyordu.

"Hayır. Durma."

Göğüsleri her hamlede titriyordu ve adamın elleri tezgâhın kenarından ayrılıp esnek tümsekleri kavradı. Başparmakları kalçalarının hareketini taklit etmek için hızlı vuruşlarla uçlarını okşadı.

Ateş kasıklarında yoğunlaştı, acı verici bir düğüm haline geldi ve sonra bağırsaklarına ve taşaklarına doğru patladı. Serbest bırakılması gizlenmişti, gücüyle tehditkârdı ve o anı uzatmak isteyerek durdu.

Ona yaslandı, kesesi kıkına bastırdı, aleti tamamen onun sıcaklığıyla kaplandı. Kadın onun etrafında seğiriyor ve nabız gibi atıyordu ve huzursuzca kıvranarak ona daha fazlasına ihtiyacı olduğunu sözsüz olarak söylüyordu.

"Bana tutun, bebeğim. Daha fazla bekleyemem. Çok iyi hissediyorsun."

Adam geri çekildi ve kız, adamın boyu boyunca dalgalandıkça acısı daha da arttı. Tekrar ileri doğru itti, zihni onu olabildiğince sert ve sert bir şekilde alması için çığlık atsa bile dikkat etti.

Bu dürtüyü dizginledi ve derinlere daldı, sonra eylemi tekrarlamadan önce hareketsiz durdu. Serbest bırakılması taşaklarını yukarı çekti, o kadar sıkıydı ki acıttı ve tekrar derinlere daldığında, sikinden yukarı fırladı. Kalçaları ona karşı spazmodik olarak sarsılırken bile sıcak ve sıvı döktü.

Elini vücudundan aşağı indirdi, karnının sıkı topunun üzerinden kaydırarak ve sonra kıvrımlarının arasındaki küçük et yumrusunu bulana kadar yumuşak buklelerin arasından aralarına daldı.

Nefes aldı, yukarı kalktı ve adam bastırdı, sikinin etrafında çırpındığını hissedene kadar sıkı bir daire içinde döndü. Son bir kez daha itti ve kadın haykırdı. Elleri adamın omuzlarından düştü ve parmak eklemleri beyazlaşarak tezgâhın kenarını kavradı.

Başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirdi ve kadın onun etrafında sıvılaştı. İleri geri kaymaya devam etti, ta ki sonunda onun vücudunun sıcak kavrayışından sıyrılana kadar. Ayağa kalktı, işkence gören ciğerlerine hava çekmeye çalıştı. Dizleri titriyordu ve hayatında hiç bu kadar gevşek, hiç bu kadar tatmin olmuş hissetmemişti.

Öne doğru eğildi, onu kollarının arasına aldı ve ikisi de nefes almak için çırpınırken alnını onunkine yasladı.

Yumuşak mavi bakışları onunkileri buldu ve gülümsedi, hareketi ayak parmaklarına kadar hissetti.

"Neredeyse bir dolaptı."

Güldü ve onu öptü ve ilk kez onu bırakmaya nasıl dayanabileceğini merak etmedi.

BÖLÜM 19

Rusty can sıkıntısı içinde televizyona bakarken, "Bu berbat," diye yakındı.

Marlene Kelly ona, Rusty'nin değerlendirmesini takdir etmediğini gösteren o kalıcı anne bakışlarından birini attı.

Frank oturduğu koltuktan homurdanarak kalktı ve bir elini göğsüne götürdü. "Düzgün bir tavır takınırsanız bunu çok daha kolay hale getirirsiniz, genç bayan."

Rusty neredeyse inliyordu. Genç bayan nefret ediyordu. Frank bunu sadece onu bir şey hakkında aşağıya çağırırken çıkarıyordu ve bu ona kendini yaklaşık iki santim uzun hissettiriyordu.

Sesini hiç yükseltmeden bunu nasıl yapabildiği şaşırtıcı.

O ve "ebeveynleri" güvenlik adına Dover'dan birkaç mil ötede küçük bir eve tıkılmışlardı ve Sam ve arkadaşları dünyayı ya da en azından Sam'in hamile bırakacak kadar aptal olduğu hatunu kurtarmaya giderken onlar burada aptal gibi parmaklarını oynatıyorlardı.

Donovan dışarıda Rio ve arkadaşlarıyla süper kahramancılık oynuyordu. Belki de kötü adamları uzak tutmak için patlayıcı yerleştirmek gibi havalı bir şey yaparlardı.

"Okulu kaçırmısaydım, bu iki çıkardı," diye mırıldandı. "En azından göz zevki fena değil."

Frank gözlerini devirdi ve Marlene'e baktı. "Görüyorsun ya, işte bu yüzden kızlarımız olmadı. Hepsi hormonal olarak dengesiz."

Rusty sırttı. "Ben sadece gördüğümü ."

Frank dalgınca göğsünü ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu. Oturduğu yerde kıpırdandı ama avucunu hiç oynatmadı.

"Frank, bir sorun mu var?" Marlene endişeli bir ses tonuyla sordu.

"Hayır, sadece bir hazımsızlık vakası. Acaba buralarda hiç antiasit var mıdır? Burası yeterince iyi stoklanmış görünüyor."

Rusty homurdandı ama koltuktan kalktı ve mutfağa doğru yöneldi. İyi stoklanmış mı? İyi stoklanmış olmak, bu Allah'ın belası yerde yapacak bir şeylere sahip olmak demekti. Kablolu televizyonları bile yoktu, bu yüzden iki büyük kanalı izlemek zorunda kalmışlardı ve o durum komedilerinden nefret ederdi.

Dolapları karıştırdı ama antiaside benzeyen bir şey bulamadı. Biraz ibuprofen buldu, bu yüzden birkaç hapi salladı ve buzdolabından bir bardak süt doldurdu.

Oturma odasına döndü ve Frank'e bir bardak süt uzattı.

"Antiasit yok, ama sütün yardımcı olması gerekmiyor mu? Sana biraz ağrı kesici aldım. Belki işe yarar."

Frank gülümsedi ve kadının uzattığı avuçtan ilacı aldı. "Teşekkür ederim, Rusty. Eminim bu işe yarayacaktır."

Omuz silkti ve Marlene'in yanına oturmak için kanepeye geri döndü.

Aile sitcomları en kötüsüydü. Mutlu görünürken komik olmaya çalışan işlevsiz insanları izlemek, boyanın kurummasını izlemekten daha kötüydü. İşlev bozukluğu hakkında her şeyi biliyordu ve bunun mutlulukla ya da komiklikle el ele gitmediğini biliyordu.

İçini çekti ve stüdyodaki seyircilerin kahkahalarını duymazdan gelerek dünyayı kurtarmanın ne kadar sürdüğünü merak etti. Birkaç gün mü? Haftalar mı? Marlene'e ne kadar süreceğini soracaktı ama bu ona sadece bir kez daha o annelik bakışlarından birini kazandıracaktı.

Frank'in hareket ettiğini duyunca döndü. Kolunu tutarak sandalyesinde öne doğru oturdu. Solgun ve gergin görünüyordu ve nefes almak için ofladı.

Endişeyle Marlene'e baktı ve onun da Frank'e gördü.

"Frank," dedi Marlene sertçe. "Sorun nedir?"

"Bir şey yok, Marlene. Sadece kalkıp hareket etmem gerekiyor. Sanki göğsümde bir fil oturuyormuş gibi hissediyorum."

Ayağa kalkmaya çalıştı ve sallanmadan önce bir an hareketsiz durdu. Bir iniltiyle öne doğru eğildi ve bir gümbürtüyle yere çarptı.

Panik Rusty'ye bir ton tuğla gibi çarptı. Ayağa fırladı ve avazı çıktığı kadar Rio ve Donovan için bağırdı.

Marlene kendini Frank'in yanına yere attı, aynı anda Rusty de sehpanın üzerinden atlayarak Frank'in yanına diz çöktü.

"Nefes alıyor mu?" Rusty korkuyla sordu. "Aman Tanrım, öldü mü?"

Marlene cevap veremeden Rusty kulağını onun göğsüne dayadı ve herhangi bir hareket olup olmadığını kontrol etti. Bir elini boynuna doğru uzattı. Nabzını hissetmen gerekiyordu, değil mi?

Hareket etmiyordu. Tanrım, nefes almıyordu. Göğsünün hiç hareket etmediğini düşünüyordu. Nabız hissedemiyordu ama elleri o kadar kötü titriyordu ki zaten hissedebileceğinden de şüpheliydi.

Rio ve Donovan odaya daldı, diğer adamlardan biri de onları takip ediyordu. Hepsi silahlarını kaldırmıştı ama Frank'i yerde, iki kadını da onun etrafında görünce silahları bir kenara atıp koşarak yanına gittiler.

Donovan Rusty'yi iterek yolundan çekti ve hemen nefes alıp almadığını ve nabzını kontrol etti. Rio onun yanına eğildi ve Frank'in gömleğini göğsünden yırtarak açtı.

"Nefes almıyor," dedi Rusty.

Rio'nun bakışları bir an için onunkileri buldu ve orada kararlı bir güvence gördü. Sonra ellerini iki yana Frank'in kalbinin üzerine koydu. Donovan Frank'in boynunu geriye doğru eğdi, sonra eğildi ve ağız ağıza öpüşmeye başladı.

Marlene dizlerinin üzerindeydi, yüzü Rusty'yi korkutacak kadar beyazdı. Şok geçiriyor gibiydi ve daha da kötüsü, gözlerinde öyle bir korku vardı ki, Rusty'nin karnına bir yumruk gibi indi.

"Marlene. Marlene!" Rio sonuncuyu daha güçlü bir şekilde ekledi. Marlene kendine geldi ve Rio'ya baktı.

"911'i ara. Onu hastaneye götürmeliyiz."

Rusty titremeye başladı. Vücudunda şiddetle titremeyen tek bir parça bile yoktu. Tanrım, Frank olmasın. Hayır, , hayır. Gözlerinden yaşlar süzüldü ve kontrolünü sağlamak için iki kolunu da kendine sardı.

O ve Donovan kalp masajına devam ederken Rio'nun yüz ifadesi asıktı. Donovan ne ona ne de Marlene'e bakıyordu. Sabit bir şekilde babasının ciğerlerine hava girip çıkmasına odaklanmıştı. Marlene telefona koştu ve Rusty onun durumu merkeze aktardığını belli belirsiz duyabiliyordu.

Birkaç saniye sonra Marlene geri döndü ve endişeyle adamların başında dikildi. "Bir ambulansın on dakika içinde burada olacağını söylediler."

Donovan onu tanımadı. Nefes almaya devam etti.

Bekleyiş, Rusty'nin hayatı boyunca katlandığı en kötü bekleyişti.

Tekrar oynatılan kötü bir video gibiydi. Gerçek gibi görünmüyordu. Gerçek olamazdı. Bu gerçek . Frank'i kaybedemezdi. Ona inanıyordu. Başka kimse ona inanmıyordu.

Sağlık görevlileri nihayet geldiğinde Donovan'ı zorla zorunda kaldılar. Her şey bulanıktı. Bir tüp ve iğneler vardı. Çizgiler ve bir makine. Kalp masajına ritim kontrolü ara verdiklerinde ve monitörde ince, kırmızı, düz bir çizgi belirdiğinde Rusty kendini kaybetti.

"Hayır!"

Kendini öne attı ve sağlık görevlisini iterek yolundan . Frank'e sarıldı, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, kalbi parçalanıyordu.

"Hayır," diye histerik bir şekilde bağırdı. "Beni bırakamazsın. Lütfen beni bırakma. Ölemezsin."

Rio onu tutup kaldırdı ve Marlene, Rio iki koluyla onu sarıp hareketsiz tutana kadar ona tekme atıp mücadele etti. Sağlık görevlileri Frank'i hızla odadan çıkarıp bekleyen ambulansa götürdüler ve Marlene Donovan'ı takip etmek üzereyken Rio'nun adamı onu nazikçe dizginledi.

"Beni dinle Rusty," dedi Rio kulağının dibinde alçak bir sesle. "O gitmedi. Henüz değil. Onu kurtarabilirler. Kurtarmak zorundasın."

Buna inan. Ondan vazgeçemezsin. O ."

Gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Hayatında hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemişti. Aptal annesi onu terk ettiğinde değil. Pislik üvey babası hayatını çekilmez hale getirdiğinde değil. Hayatından bir çıkış yolu bulmak için numaralar çevirmeye çalıştığında da.

"Rio, neden ben de onunla gidemiyorum?" Marlene bir sesle sordu. "Onu nereye götürüyorlar? Onunla birlikte olmalıyım. Donovan'la birlikte olmalıyım."

Rio Rusty'yi nazikçe kanepeye bıraktı ve onun yanına oturdu. Gözyaşları elinin arkasına sıçrarken bile onun yanağını okşadı. Marlene'e bir göz attı.

"Benim işim sizi güvende tutmak. Hepinizi. Sizi hastaneye götüreceğim. Ama bunu doğru yapacağız. Benimle geleceksin. Bensiz hiçbir yere gitmeyin. Anlaşıldı mı?"

Marlene uyuşmuş bir halde başını salladı, gözleri korku ve kederle parlıyordu. Sonra odayı geçti ve Rusty'nin yanına oturarak onu kollarının arasına aldı.

Rusty şiddetle sarıldı ve yüzünü göğsüne gömdü. Tüm annelerin Marlene gibi kokmaya ihtiyacı vardı. Sıcak ve rahatlatıcı. Rusty'nin anne kokusuyla ilgili tek deneyimi alkol ve bayat sigara dumanıydı.

Marlene, Rusty'yi ileri geri sallarken, "Şşşt," dedi. "O bir savaşçı, Rusty. Bütün Kelly'ler . Frank'i yere sermek için kalp krizinden gerekecek. Daha kötülerini atlattı."

Rusty bir hıçkırığı daha bastırdı ve umutsuzca bu sözlerle sarıldı. Marlene'in kendisi için cesur bir tavır sergilediğini biliyordu ve bunu takdir ediyordu -bunu yaptığı için Marlene'i seviyordu- ama Marlene'in ihanet eden titremesini ve bu teselli sözlerine karışan korkuyu hissetti.

Rio bir elini Rusty'nin sırtına koydu ve sonra omzunu sıkmak için yukarı kaydırıldı. "Siz ikiniz benimle gelerseniz, sizi hastaneye götüreceğiz."

BÖLÜM 20

SOPHIE boş bir yatağa ve panjurdaki bir aralıktan sızan güneşe uyandı. Göz kamaştırıcı ışığa doğru döndü, Sam'in yastığına uzandı ve kokusunu içine çekerek ona sarıldı.

Sevişmelerinden dolayı çok yorgun ve ağrılıydı ve ilk kez Sam'e her şeyi anlatmaktan korkmuyordu. Anahtar konusunda ona güvenecek ve bu bilgiyle doğru şeyi yapacağına inanacaktı. İyi bir adamdı ve güvenine ihanet edeceğini bir an bile düşünmemişti.

Gülümseyerek yataktan kalktı ve kendisini bekleyen elastik belli kot pantolonlardan birini çekti. Kendisine uygun bir sütyen ve iç çamaşırı da dahil olmak üzere tüm aksesuarlarla birlikte kendi bedeninde gerçek hamile kıyafetleri olması onu gülünç bir şekilde etkilemişti.

Memnun bir iç çekişle Sam'i aramaya koyuldu. Kaçınılmaz olanı daha fazla ertelemek istemiyordu. Ona söyleyecek, bu işi bitirecek ve sonra da umarız geçmişşi geride bırakabilecekti.

Koridorda ilerlerken oturma odasından gelen seslerin mırıltısı daha da yükseldi. Köşeyi döndüğünde Sam ve Garrett'in yanında duran birini görünce şaşırdı. Garrett'in bugün geleceğini biliyordu ama Sam ne yaptığını söylememişti.

Üç adam da onu duyunca döndüler ve şimdi onların incelemelerine maruz kaldığında, keşke yatakta kalsaydım diye düşündü.

"Eğer bölüyorsam, geri dönebilirim..."

Dönmeye başladı ama Sam yüzündeki ifadeden bir şey anlaşılmayan adımlarla yaklaştı. Sam onun elini tuttu ama Sam'den gerginlik yayılıyordu ve kadın endişeyle tekrar yeni adama baktı.

"Sophie, Adam Resnick'le tanışmanı istiyorum. Kendisi seninle konuşmak için burada."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve bakışları hızla bir adamdan diğerine geçti. Garrett her zamanki gibi yüzünde bir taş kırılabilirmiş gibi duruyordu. Resnick daha iyi bir kelime bulamadığı için hevesli görünüyordu Sam endişeli görünüyordu.

"Bana mı?"

Kalbi daha sert çarpıyordu. Ter içinde kaldı ve boğazındaki düğümden dolayı boş yere yutkundu. Bu adam -her kimse- onun hakkında nasıl bir şey biliyordu? Neden onunla konuşmak istesin ki?

Resnick öne çıktı. "Sophie. Sana Sophie diyebilir miyim?"

Sertçe başını salladı ve her saniye korkusu artarak bekledi.

"Ben ... ile birlikteyim. Diyelim ki Birleşik Devletler hükümetinin çıkarlarını temsil ediyorum ve sizinle babanız hakkında konuşmak istiyorum."

Nefesini içine çekti ve şok olmuş bakışları Sam'e yöneldi. Onu satmıştı. Gerçekten de onu satmıştı! Sam kaşlarını çattı ve ona doğru uzandı, ama o ürkerek uzaklaştı ve aralarına odanın yarısını koydu.

Uzun bir süre yumruklarını sıkmış, odadakilere dönmüş bir halde durdu. Döndüğünde Sam'e bakmayı reddetti. Bakışlarını Resnick'e yöneltti ve soğuk bir sesle, "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

Resnick ona doğru ilerledi ve o da hızlı bir adımla geri çekildi. Çenesi yukarı kalktı ve hissetmediği sakinliği zorladı.

"O şimdi nerede?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe.

"Tamam, nerede olması muhtemel? Bize sahip olduğu mülkler hakkında bilgi vererseniz, bunları onun hakkında bildiklerimizle eşleştirebiliriz. Belki bir şeyleri gözden geçiriyoruzdur."

"Bilmiyorum."

Resnick hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Bize ne anlatabilirsin Sophie? Eğer tam bir işbirliği yaparsan, sana izin vereceğiz."

Omurgasından aşağı bir ürperti indi.

"Resnick," diye homurdandı Sam.

Sophie, Sam'i görmezden geldi ve gözlerini Resnick'e dikti. "Ödenek mi? Ne tür bir ödenek beklemeliyim? Beni neyle tehdit ediyorsun?"

Resnick ellerini kaldırdı. "Sizi tehdit etmiyorum. Sadece bizimle işbirliği size daha fazla yardım edebileceğimizi söylüyorum."

"Oh ne güzel," dedi acı acı. "Yani FBI, CIA ya da kimsen, onlarla iyi geçinmezsem tek başıma kalacağımı söylüyorsun. Ne var biliyor musun? Ben böyle iyiyim. Zaten kendimden başka kimseye güvenmemeliydim."

"Sophie," araya girdi Sam, sesi Sophie'nin bakışlarını kendisine yöneltecek kadar sertti. "O benim adıma konuşmuyor."

"Yanılıyorsun Sam." Titremelerini önlemek için ellerini bacaklarının yanlarına bastırdı. Hükmünü verirken gözünü kırpmadan ona baktı. "Onu buraya getirdiğin anda senin adına konuştu."

"Sophie, lanet ."

Tekrar gözlerini kaçırdı, öfkesi boğazında titreşiyordu. Onunla başkalarının önünde ya da hiçbir zaman bu konuya girmeyecekti.

"Sizden bana yardım etmenizi istiyorum," dedi Resnick. "O pek çok insana zarar verdi. Kızı olarak bunu biliyorsunuz. Nükleer silah yapmak için teknolojiyi bir araya getirmeye çalıştığını ve bunu en yüksek teklifi verene açık artırmayla sattığını düşünüyoruz. Durdurulması gerekiyor."

"Bana asla güvenmez -yani güvenmez-. Onun iş anlaşmalarının ayrıntılarını bilmiyorum," dedi sert bir şekilde.

"Tamam, evet, bunu anlıyorum," dedi yatıştırıcı bir tonda. "Ama bize onun hakkında söyleyebileceğin şeyler var, yardımcı olacağını düşünmeyebileceğin küçük ayrıntılar."

"gereken kişi Tomas."

Resnick şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve sonra sanki bu ifadeye verecekleri tepkiyi ölçmek istercesine diğerlerine baktı.

"Nedenmiş o? Tomas'ın hiçbir gücü olmadığına inandırıldık."

Soğukkanlılıkla ona baktı, elleri hâlâ iki yanında sımsıkı duruyordu. "Sen , ben de söyledim. Ölmemi istiyor ama belki de bu senin umurunda değildir."

Resnick dikkatle ona baktı. "O öldü mü Sophie? Tomas, gücü ele geçirmek için Alex'i öldürdü mü? Bu yüzden mi şimdi senin peşinde, Alex'in varisi olduğun için mi? Yoksa sende onun istediği bir şey mi var?"

Kan Sophie'nin yüzünü terk etti. Kendini toparlamak için irade gösterdi. Midesi bulandı ve şimdi teni sıcak ve nemli hissediyordu.

"İzin verirseniz, tuvalete gitmem gerekiyor."

Sam'in iyi olup olmadığına dair endişeli sorusunu duymazdan gelerek kaçtı. İyi mi? Hayatının en büyük aptallığına uğramışken nasıl iyi olabilirdi ki?

Tanrım, ne zaman bu kadar güvenmeyi bırakacaktı?

Arkasından gelen ayak seslerini banyo kapısını arkasından çarparak kilitledi. İhtiyacı olan son şey Sam'in tepesinde dolaşmasıydı.

"Sophie," diye seslendi kapıdan. "Sophie, kapıyı aç da iyi olup olmadığını görebileyim."

Lavabonun üzerine eğildi ve kusma dürtüsüyle savaşırken burun deliklerinden hava emerek derin derin nefes aldı. Sam'in varlığını birkaç saniye daha hissetti ve sonunda onun geri çekilip koridorda yürüdüğünü duydu.

Yüzüne su sıçrattı ve parçalanmak üzere gibi görünmediğinden emin olana kadar aynadaki yansımasına baktı. Elleri baktı ve onları önünde kaldırarak titremenin durmasını bekledi. Bu "sorgulama" ne kadar sürerse sürsün kendini tutabileceğinden emin olduğunda kapıyı açtı ve sessizce koridora geri döndü.

Sona geldiğinde, Resnick'in sözleri onu olduğu yerde durdurdu.

"Onu içeri almak zorundayım. Bunu biliyorsun Sam. Gitmesine izin veremeyeceğim kadar değerli. O bir şeyler biliyor. Bunu sen bile görebiliyorsun."

Korku onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu. Kani öfkeyle çarparken kulaklarında donuk bir uğultu başladı. Mouton ailesini alaşağı ederek kemerine bir çentik atmaya hevesli bir hükümet uşağının kurbanı olmak için amcasından kaçacaksa vay haline.

Bir hapishaneden kaçıp başka bir hapishaneye girmedi. Çocuğu kendisinden daha iyi bir hayata sahip olacaktı ve bunu sağlamak için her şeyi yapardı. Zaten yapmıştı.

Döndü, zihni bir kaçış yolu bulmak için çılgınca çalışıyordu. Yatak odalarında pencereler vardı ama açılıp açılmadıklarını kontrol etmemişti. Şimdi yeterince iyi bir zaman gibi görünüyordu.

"Sen aklını kaçırmışsın," diye hırladı Sam. "Sophie benimle kalacak ve bu pazarlık konusu bile olamaz."

Resnick nefesini üfledi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Bak Sam, bu konuda başka seçeneğim yok. Bu bir ulusal güvenlik meselesi. Eminim bunu görebiliyorsundur. Mouton'u durdurmak için ne gerekiyorsa yapmak zorundayım, bu kızını gözaltına almak anlamına gelse bile. Ona zarar vermeyeceğim. Onunla ilgilenildiğinden emin olurum. Kendisi ve bebeği için en iyi tıbbi bakımı alacaktır."

Sam Resnick'i yakasından yakaladı ve duvara çarptı. "Benim çocuğum. Benim çocuğum. O benim bebeğim ve Sophie benim kadını. Amirlerinin ne dediği umurumda değil. O benim korumam altında kalacak."

Garrett bir kolunu Sam ile Resnick'in arasına ve Sam'i uzaklaştırdı. "Sakin ol Sam. İkinizin de gerek. Bu hiç yardımcı olmuyor."

Sam irkildi ve odanın içinde volta atarken bir elini ensesine götürdü.

Resnick, "Tanrım, Sam, burada ellerimin bağlı olduğunu bilmelisin," dedi.

Garrett ellerini havaya kaldırdı. "Bence Mouton öldü ve bence Sophie de bunu biliyor."

Sam ve Resnick sert bir ifadeyle Garrett'a baktı.

Resnick, "Bunu olası senaryolardan biri olarak görüyoruz," dedi. "Ama bunu size söyleten nedir?"

"Sophie başından beri kendini tutuyordu. Bir cırcır böceği kadar ürkekti ama birkaç kez dili sürçtü ve babasından geçmiş zamanda bahsetti. Onun peşinde olduğuna dair hiçbir şey söylemedi ama amcasından bahsetti. Ya Tomas'ın güç gösterisi yaptığı konusunda haklıysan? Alex'i öldürür, hatta belki de Sophie'yi öldürmeye çalışır. Sophie kaçar, Tomas onu yakalar, vücudunda bir kurşun deliği açar ve Sophie yardım ve koruma için Sam'e gelir."

Resnick, "Bu akla yatkın," dedi. "Bu benim düşündüğüm bir şey ama bana mantıklı gelmeyen tek şey neden Sophie'ye bu kadar vurgu yapıldığı. Alex'in imparatorluğunda kadınlar hiçbir zaman bir anlam ifade etmedi. Kullanılıp atılırlar ya da Sophie'nin olduğundan şüphelendiğim gibi sıkı bir şekilde . Eğer kaçtıysa, Tomas'ın canı sıkılabilir ama onu ABD topraklarında takip etmek için bu kadar riske gireceğini düşünemiyorum."

"Tabii kızda onun istediği bir şey yoksa," dedi Sam acımasızca. Garrett başını salladı. "Kesinlikle."

Sam banyoya doğru gitmeye başladı ama durdu. Damarlarında sabırsızlık kaynıyordu ama bunu doğru şekilde halletmesi gerekiyordu. Bunu ondan Sophie'yi incitmişti. Güvenini kaybettiği için şimdi de pek işbirliği yapmayacaktı.

Resnick'in Sophie ile görüşmesine izin verme kararını yüzüncü kez sorguladı. Onlara bu kadar çok görev veren bir adamı kızdırmak istememişti ama kabul ederek, işini çocuğunun önüne koymuştu ve bu onu büyük bir aptal yapmıştı.

Sophie'nin hiçbir şey bilmeyeceğini, Resnick'in tatmin olacağını, sonra da kendisinin gideceğini ve Sophie'nin "ulusal güvenlikle ilgili" herhangi bir şeyden kurtulacağını ummuştu. Şimdi böyle bir şey olmayacaktı ve ihanete uğramış hisseden bir kadınla mücadele etmek zorunda kalacaktı.

P.J. iki dakikalık aralıklarla bölgeyi taradı, gözleri olmaması gereken her şeye karşı tetikteydi. Çok sıkıcı bir işti ama can sıkıntısının işe karışmasına asla izin vermezdi. Tek bir hata hayatlara mal olabilirdi ve SWAT'ta çalışırken sabretmeyi zor yoldan öğrenmek zorunda kalmıştı.

Bazı dersleri kitaptan öğrendiniz. Diğerlerini ise soğuk ve sert deneyimlerle öğrendiniz. İkincisi öğrenmek için en iyi yol ama çok iyi yapıştı.

Etrafı tekrar taradı ve eve geldiğinde durdu, gördüklerine inanamadı.

"Merhaba," diye mırıldandı.

Sophie pencereden dışarı tırmanıyordu. Hamile bir kadın için etkileyici. P.J. her zaman hamileliğin bir kadını çok beceriksiz ve bir geyik kadar zarif yaptığını hayal etmişti ama Sophie pencereden hızla çıktı ve bir tavşan gibi ormana doğru koşmaya başladı.

Kahretsın.

"Steele, bir sorunumuz var. Şüpheli ormana kaçıyor. Kuzeye doğru gidiyor. Hızla."

"Bir söyle?"

Evet, o da inanmamıştı.

Bilgiyi tekrarladı ve Steele'in yumuşak küfürünü duydu.

"Dolphin, sen benimlesin. Cole, sen ve P.J. gözcülük yapın ve P.J., bunu Sam'e ilet. Ona Dolphin ve benim bu işin üzerinde olduğumuzu söyle."

"Ben ağaçların arasında sıkışıp kalırken siz ikiniz hep eğleniyorsunuz," diye yakındı. Hamile bir kadınla uğraşmak istediğinden değil. Onlar ve pitbullar arasında onun hoşuna gitmeyecek kadar çok benzerlik vardı.

Bir erkeği her zaman alt edebilirdi, çok teşekkür ederim.

Ekibiyle olan iletişiminin gizliliğinden çıkmak için düğmeye dokundu ve Sam'e bir mesaj gönderdi.

BÖLÜM 21

"O ne?" Sam talep etti.

Ahizeyi kulağından çekti ve koridordan banyoya doğru yürüdü. Orosu çocuğu. Orosu çocuğu! Banyo boştu. Yatak odası da öyle. P.J.'in anlattığı hikâyeyi sadece kırık camdan görebiliyordu.

"Lanet olsun."

" oluyor?" Garrett kapı aralığından seslendi.

Resnick Garrett'ın yanında durmuş, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"O gitti. Pencereden dışarı çıktı. P.J. onu ormana doğru koşarken görmüş. Steele ve Dolphin peşinde."

Resnick küfretti ve bu Sam'i kızdırdı. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve Resnick'i koridordaki duvara çarptı.

"Ondan uzak duracaksın. Buradan ayrılırsan onun varlığını bile unutursun, anladın mı?"

"Bunu yapamam Sam. Bunu biliyorsun." "Benim için yap."

Resnick nefesini dışarı üfledi ve sarktı. "Lanet Sam. Bir iyilik istemek için ne zaman ama."

Sam gömleğini bıraktı. "Harekete geçmeliyiz. Sophie dışarıda. Muhtemelen onu ihbar edeceğimi düşünüyordur."

Koridorda ilerlerken Sam'in cep telefonunun sesi onu durdurdu. LCD'de Rio'nun numarasını görünce telefonu kulağına götürdü.

"Sam burada."

"Sam, konuşmamız gerek. Bir var."

Kahretsin. Korku omurgasından aşağı süzüldü ve telefonu sıkıca kavradı.

"Bekleyebilir mi? Sophie . Dolphin ve Steele onun peşinden gittiler. Garrett ve benim de gitmemiz gerekiyor."

"Hayır, bekleyemez."

Sam başını kaldırıp Garrett'a baktı. "Ben onun peşinden giderim," dedi Garrett. "Yardım edebilirim," diye teklif etti Resnick.

Garrett başını salladı. "Yüzünü gösterirsen diğer yöne doğru koşmaya başlar. Biz seni buradan çıkarana kadar Sam'le burada kal."

Resnick kuru bir sesle, "Kendimi çok değerli hissediyorum," dedi.

Garrett onu görmezden geldi ve aceleyle kapıdan çıktı.

Sam arkasını döndü ve telefonu tekrar kulağına götürdü.

"Konuş benimle Rio. Çabuk ol."

"Durum kötü Sam. Baban kalp krizi geçirdi."

Sam tökezledi ve mutfak dolaplarına tutunmak zorunda kaldı. "Ne?"

"Yoğun bakımda. Onu yakından izliyorlar." Bir duraklama oldu.

"Başka? Sadece söyle," dedi Sam. Tanrım, ölmesine izin verme. Babasının ölmesine izin verme. "Annen kayboldu."

"Ne? Bu da ne demek oluyor? Ne demek kayboldu? Babamın yanından başka hiçbir yerde olamazdı."

"Biliyorum. Lanet olsun, biliyorum Sam. Özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Hala nasıl olduğunu bilmiyorum. Onunla birlikte hastaneye giden ambulansa binmesine bile izin vermedim. Ona Rusty ile bensiz hiçbir yere gitmemesini söyledim. Nokta. Onları kendim götürdüm. Adamlarım burada, aile odasında. Özel bir şey istemiştım. Yoğun bakım ünitesinin etrafında sıkı güvenlik var. Olası tüm girişlerde birileri var. Annenin birkaç saat önce onu görmesine izin verildi. O dışarı çıktı ve Donovan içeri girdi.

İyi görünüyordu. Rusty ile birkaç dakika konuştuktan sonra tuvalete gitmek için izin istedi. Yanına bir adam gönderdim. Kapının dışında durdu. Geri dönmediklerinde, onu tuvaletlerden birinde ölü buldum ve anneni de hiçbir yerde bulamadım. Şu anda hastane kayıtlarını inceliyorum ve ekibimin geri kalanı hastanenin altını üstüne getiriyor."

"Tanrım. Orospu çocuğu!"

Hayatında hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştir. Etrafındaki her şey parçalanıyordu ve bunu durdurmak için kendini çaresiz hissediyordu.

"Bu orospu çocuğunu istiyorum," diye öfkelenildi Rio. "O piç çaresiz kadınları avlıyor. Önce Sophie, şimdi de Marlene. Adamlarımdan birini öldürdü."

"Ne istediğini bilmiyorum ama kısa süre içinde umuyorum," dedi Sam. "Umarım pazarlık yapmak ister."

Midesi düğümlendi ve kusmak istedi. Eli telefonun etrafında titredi ve düşürmemek için kulağına .

"Rusty ve babamın güvende olduğundan emin ol. Ne yapman gerekiyorsa yap. Onun durumu hakkında beni bilgilendirmeni istiyorum. Ve Tanrı aşkına Donovan'ın başında dur ve aptalca bir şey yapmadığından emin ol. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Rio usulca, "Onları hayatım pahasına koruyacağım," dedi. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Sam."

Sam gözlerini kapadı ve telefonu yavaşça kulağından çekti.

"Her şey yolunda mı Sam?"

Döndüğünde Resnick'in birkaç adım ötede, ellerini ceplerine sokmuş bir şekilde durduğunu gördü.

"Annem onun elinde," dedi boğuk bir sesle. "Annem o piçin elinde. Babam kalp krizi geçirdiği için hastanede ve o orospu çocuğu annemi tuvalete gittiğinde kaçırdı."

Resnick elini başının üzerinde ileri geri gezdirdi. "Tanrım, Sam, özür dilerim."

Sam'in yumruğu sıkı yumruk haline geldi ve dolaba çarptı. Tahta parçalandı ve eline acı saplandı.

"Sophie'yi bulmalıyım. Sonra da babama gitmeliyim. O zaman ben de bu orospu çocuğunun peşinden gideceğim."

Resnick'e dik bakarak öfkesinin tüm gücüyle yüzüne yansımaya izin verdi.

"Sen yolumdan çekil. Kimsenin Mouton'a hamle yapmadığından emin olun. Sizin için istediğim son şey

Sonunda bir hamle yapmaya karar verdim ve annem çapraz ateşte kaldı."

Resnick göğüs cebinden buruşuk bir sigara paketi çıkardı ve aceleyle bir tanesini ağzına attı. Sigarayı yaktı ve derin bir nefes çekti. Sonra nefesini verdi ve ciğerlerinden düzenli bir duman akışı üfledi.

"Sana ancak bu kadar zaman kazandırabilirim Sam. Alex ister Tomas olsun, sorumlu her kimse, terörist gündemi olan bir üçüncü dünya ülkesine lanet olası bir nükleer silah satmasına izin veremeyiz."

"Onu indireceğim. Ya da denerken öleceğim."

Resnick başını salladı ve sigarasını tekrar emdi. Oturma odasında telaşla volta atıyor, sigarasından sarsıntılı nefesler çekiyor ve dumanı gürültülü bir şekilde dışarı püskürtüyordu.

Sam tabancasını kontrol etti, sonra üzerinde duran tüfeğe uzandı. Kulaklığını taktı ve mikrofonu ağzının önüne yerleştirdi.

"Rapor ver. Sophie'den bir iz var mı? Ben çıkıyorum."

Steele, "Olumsuz," diye cevap verdi. "Arıyoruz." Sam küfretti ve kapıdan dışarı itti.

SOPHIE üç büyük taş çıkıntısından ikisinin arasına büzüldü ve kendini nefes alışını yavaşlatmaya zorladı. Nabızı bir çekiç gibi gümbürdüyordu, ta ki tek duyabildiği kalp atışları ve alıp verdiği her nefes olana kadar.

Saklanacak bir yer bulmak için yüksek taş yüzeyin üzerine tırmanmış ve arkasına kaymıştı. Biri onunla aynı şekilde tırmanmadığı sürece onu burada kimse bulamazdı. Her taraftan korunuyordu ve sarp yosunların arasında uzanmak için yeterince yeri vardı. Hava nemli ve soğuktu ama burada güvende olacaktı.

Tek yapması gereken sabırlı olmaktı. Sam onu arayacaktı. Yayılacaklar, kulübenin etrafını saracaklar ve kadın arama alanının gerisinde kalana kadar yavaş yavaş dışarı doğru ilerleyeceklerdi. Eğer onlardan daha uzun süre dayanabilirse ve onlar

onu bulamazsa, geri dönüp fark edilmeden kaçabilirdi.

Planı zekiceydi ve başsız bir tavuk gibi koşmuyordu, ama sadece işe yararsa zekiceydi.

tehdit eden histerik kahkahasını bastırdı. Kaçma konusunda çok tecrübeliydi. Bir kaçak gibi saklanmak. Ama kendisini koruması için güvendiği adamdan kaçmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti.

Bacaklarını daha da içine çekerek karnına yasladı. Öfke sıcak ve kaşıntılı teninde gezinirken başını dizlerine doğru eğdi.

Sam'e gitmemiş olsaydı, umut hissetmeyecekti. Kısa, parlak bir an için güneşe dokunmayacak, sadece o sıcaklık ve neşenin sönmesine izin verecekti.

Bir aptallık yapmıştı ve şimdi sadece amcasının önüne geçmek zorunda değildi, aynı zamanda Resnick'in temsil ettiği ajans tarafından gözaltına alınmaktan ve Tanrı bilir ona ne yapılmasından da kaçınmak zorundaydı. Tabii temsil ediyorsa.

Lanet olsun onlara. Hepsine lanet olsun. Özellikle Sam'in.

Resnick her kimse, ABD hükümeti babasını, hedeflerine ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacak kadar çok istiyordu. O harcanabilirdi. Çocuğu harcanabilirdi. Babasının öldüğünden şüphelenmiş olabilirler ama bunu bilmiyorlardı. Henüz bilmiyorlardı. Ve onu öldürdüğü bilgisiyle hiçbir şey yapamamaları da, öldüğü bilgisini kesinlikle kendi çıkarları için kullanabilirlerdi.

Serin kayalıklara yaslandı ve yorgun bir şekilde gözlerini kapattı. Daha dün gece Sam'in kollarında yatmış ve soğukkanlılıkla bir adamı öldürdüğünü itiraf edecek cesareti toplamıştı. Sam'in gözünde zaten aleyhine işleyen o kadar çok şey vardı ki. Çocuğunun annesinin bir katil olması hakkında ne düşünecekti?

Sonra uyandığında her şeyin yoluna gireceğinden emin olmuştu. Sam onu anlayacaktı. Onu yargılamazdı. Ona her şeyi itiraf edecek, o da gerekli önlemleri alacaktı.

Amcasını dışarı çıkarmak için adımlar atacak ve sonra güven içinde yaşayabilecekti.

-Sonunda çocuğuyla. Sam'in çocuğu. Bir aile olabilirler.

Ama Sam'in onların bir şey olmasına hiç niyeti yoktu.

Saatlerce, kasları protesto çığlıkları atana kadar orada oturdu. Mesanesi ağrıyordu ve her geçen dakika daha da seğiriyordu. Yine de hareket etmedi. Henüz değil. Ölse bile akşama kadar bekleyecekti.

Hafifçe uyukluyordu, en ufak bir ses duyduğunda uykusu bölünüyordu. Boynu ağrıyordu ve sırtı onu öldürüyordu. Pozisyonunu değiştirmek zorunda kaldı.

Bacaklarını kayaların koruduğu küçük alana uzatana kadar santim santim ayarladı. Yan tarafına kıvrılırken dudaklarının arasından bir rahatlama fısıltısı geçti.

Yukarıya, gökyüzüne baktı, güneş batmaya başlarken ince, zayıf bulutların yuvarlanışını ve mavinin solgunlaşmasını izledi. Artık çok uzun sürmeyecekti. Sabrının karşılığını alacaktı.

Tekrar uyudu ve bu kez uyandığında etrafını saran karanlık onu şaşırttı. Düşündüğünden daha uzun süre uyumuştı ve şimdi zaman konusunda kafası karışmıştı. Hava kararmak ve yıldızlar çoktan tepesinde belirmişti. Belki de Sam vazgeçmişti ya da arama alanını öyle genişletmişti ki şimdiye kadar kilometrelerce uzaklaşmış olmalıydı.

Dizlerinin üzerine yuvarlandı, avuçlarını yere dayadı ve kendini yavaşça yukarı doğru itti. Dizleri gıcırdadı, sırtı patladı ve yarası üzerine bindirdiği yükü protesto etti.

Birkaç saniye boyunca ayakta durdu ve gerindi, kaskatı kesilmiş vücudunu çalıştırdı. Üşümüş ve acıkmıştı ama her iki rahatsızlığı da omuz silkerek atlattı. İkisi de onun için yeni değildi.

Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde, en kısa kaya yüzeyine tırmandı, düşmediğinden veya gereksiz gürültü yapmadığından emin olmak için ayaklarını test etti.

Oraya giderken ayağı kaydı ve nefesini kesen bir darbeyle yere düştü. Kollarını sardı

karnının etrafına doladı ve orada yatarak zihinsel olarak kendini herhangi bir yaralanmaya karşı inceledi.

Nefesini tuttuktan sonra kendini toparladı ve yönünü bulmaya çalışarak etrafına bakındı. Kuyu dibi kadar karanlıktı ve ona yol gösterecek ay ışığı yoktu. Görülmemek için iyi. Görebilmek için o kadar da iyi değil.

Ağaçların ve çalılıkların arasından saatler öncesine göre çok daha yavaş ve gizli bir şekilde süzüldü. Bir plan yapmak için bütün günü vardı ama öne çıkan tek şey bir ulaşım aracı bulması gerektiği idi. Kendisiyle yakın tehdidi arasına mesafe koymayı umuyorsa bunu yaya olarak yapamazdı.

Kulübeye kısa bir mesafe kaldığında durdu ve yan tarafındaki dikenini ovuşturdu. Ağaçların nereye düştüğünü zar zor seçebiliyordu ve kulübenin ışıklarının yanıp yanmadığını ve kamyonların hâlâ dışarıda park halinde olup olmadığını anlamaya çalışarak ilerledi. Sam'in ne kadar olacağını, onu aramakta ne kadar ısrar edeceğini ya da hiç arayıp aramadığını bilmiyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Döndü ve refleks olarak attığı çığlığı bastırmak için bir elini ağzına götürdü. El fenerinin ışığı onu kör etti ve diğer kolunu da ışığı engellemek için havaya kaldırdı.

Uçmaya hazırlanarak sağa doğru hamle yaptı ama Garrett'in eli bileğine dolandı ve onu kısa sürede yukarı çekti.

"Bırak beni," dedi umutsuzca.

"Kendine zarar vereceksin. Mücadele etmeyi bırak," dedi sakın bir sesle.

Gözyaşları boğazını düğümledi. "Lanet olsun sana."

Işık azaldı ve sonra yukarı çevirdi, böylece yakın alan aydınlandı. Adamın yüzünün her zamanki fırtına bulutu gibi olmasını bekliyordu ama kaşları çatık değildi.

"Bırak beni," diye yalvardı. "Benden hoşlanmıyorsun bile. Başından beri benden hoşlanmadın. Bırak gideyim ve bir daha ne seni ne de Sam'i rahatsız edeyim. Ama en azından bebeğimi korumam için bana bir şans ver."

Yüzünde pişmanlık ve tedirginlik gibi görünen bir şey parladı. Yüz hatları yumuşadı ve kolunu tutuşu azaldı. Bir an için göğsünde bir umut kıvılcımı çaktı. Adam onu . Ama kız çekilmeye çalıştığında, adamın tutuşu tekrar sıkılaştı.

"Beni dinle Sophie. Sam endişeden çılgına dönmüş durumda. Her ne duyduysan ya da duyduğunu sandıysan, seni üzere değil."

"Zaten yaptı," dedi acı acı. "Başka bir şey beklememeliydim. Bana hiçbir şey borçlu değil. Ben sadece barda tavladığı bir kızdım. Beni hamile bırakmak anlaşılanın bir parçası değildi."

Garrett, "Sam'i tanısaydın böyle saçma sapan konuşmazdın," dedi. "anlıyorum. İhanete uğramış gibi hissetmeni anlıyorum. Ama ona açıklaması için bir şans ver. Seni koruyacağız ama bizden kaçarsan bunu yapamayız."

" 'Biz' mi?" diye sordu. "Bu söze kendini de ediyor musun?"

"Öyleyim," dedi sakın bir sesle.

"Neden?" diye ağzından kaçırdı. "Beni küçümsediğini gizlemiyorsun. Bana güvenmiyorsun. Kardeşinin yakınında olmamı istemiyorsun."

"taşıyorsun. Sam için önemlisin." Sesinde sanki bunu kabul etmek ağzında kötü bir tat bırakmış gibi bir teslimiyet vardı. "Bu da seni benim için önemli kılıyor."

Kadın ona baktı ve adam da onun bakışlarına karşılık verdi. Adamın gözlerinde ne öfke ne de alışkın olduğu onaylamama vardı. Adamın pençesinde sallanmaya başladı, aniden o kadar yorgun düşmüştü ki, adam onu sabitlemek için diğer elini uzatmasaydı düşebilirdi.

"Seni geri götürüyim Sophie. Yorgunsun, yaralısın ve kucağında bir bebek varken koştuğun gibi koşmaya hakkın yok."

"Yapamam."

Sesi dönüştü ve onu etkileyebileceğini umarak yalvarırcasına adama baktı.

"O Resnick denen adamla gidemem. Anlamıyor musun? Onun için harcanabilirim. Ailemin ağını çökertmekle elde edeceklerinin yanında ben bir hiçim. Ne beni ne de bebeğimi umursayacaklar. Benim sahip olduğumdan daha iyisine sahip olmasını istiyorum. Lütfen, bebeğime bakmama izin verin."

Garrett'in tüm yüzü yumuşadı ama kollarını bırakmadı.

"Sana yemin ederim Sophie, Sam, Resnick'in seni bir yere götürmesine asla izin vermeyecek. Niyeti asla bu değildi. Sadece bu da değil, buna izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

"Bana gerçekten bir seçenek sunmuyorsun," dedi donuk bir sesle.

İç çekti. "Hayır, . Kendi isteğinle geri dönmeni istiyorum, ama dönmezsen seni ne pahasına olursa olsun geri getirmek zorunda kalacağım."

Çenesi düştü ve gözlerini kapattı. "Pekâlâ," diye sessizce kabul etti.

BÖLÜM 22

Garrett kulübeye girdiğinde Sophie, içeride sadece Garrett'la kendisinin olduğunu gördü. Garrett kapıyı arkalarından kapattı ve Sophie'ye, bir daha kaçmayı düşünmemesini öneren bir bakış fırlattı.

Masaya doğru bir işaret yaptı. "Oturun. Sana yiyecek ve içecek bir şeyler getireyim."

Yorgun bir şekilde bir sandalyeye çöktü ve başını dinlendirebilmek için kollarını masanın üzerine kavuşturdu. Garrett önüne bir bardak süt koyduğunda, ağgözlülükle içti ve sonra başını tündediği yere geri koydu. Garrett buzdolabını karıştırırken o da gözlerini kapatıp dinlendi.

Acıkmıştı ama yemek yiyemeyecek kadar yorgundu.

Bir an sonra kapı patlayarak açıldı ve onu uyuşukluğundan uyandırdı. Sam'in gözleri alev alev yanarak içeri girdiğini görmek için ayağa fırladı. Adam karşısına dikilmeden önce alarmı fark edecek zamanı bile olmamıştı.

Onu ayağa kaldırdı, bir eliyle ensesini kavradı ve sonra kendisine doğru sürükledi. Onu uzun ve sert bir şekilde öptü, ağzı onunkine o kadar sıkı yapışmıştı ki de nefes alamıyordu.

Ellerini aralarına soktu ve sert bir şekilde itti. Adam . Bunun yerine, sanki ona sahip olduğuna ikna olmuş gibi öpücüğünü derinleştirdi.

Dili onunkinin üzerinde parladı. Sıcak, ıslak, tadımlık. Parmakları boynunun sütununu sıkıca ovuşturdu ve sonra saç tellerine dolanarak saçlarına girdi.

Sonunda çekildi ama yarı kapalı gözlerle ona bakarken ensesinden tutmaya devam etti.

"Beni bir daha asla böyle korkutma," dedi alçak bir sesle.

Tekrar geri çekilmeye çalıştı ama adam diğer elini yanağına götürdü ve başparmağını şişmiş dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Seni incittiğimi biliyorum Sophie. Özür dilerim. Söyleyebileceğimden çok daha üzgünüm. Şu anda size her şeyi açıklayacak zamanım yok. Umarım bunu anlayışla karşılırsın."

Bununla birlikte, döndü ve Garrett'a doğru yürüdü. Kardeşinin Frank'in kalp krizi ve annelerinin hastaneden kaçırıldığını anlatmasını dehşet içinde dinledi.

Sallandı ve kendini masaya yaslamak zorunda kaldı. İki adama da bakmayı göze alamadı. Garrett'ın gözlerindeki öfkeyi görmeye dayanamıyordu. Öfke ona yönelecekti.

Mide bulantısı midesinde asit gibi kaynadı ve ağzından yutkunarak nefes aldı. Göğsü kabardı ve sonunda sandalyeye geri gömülmeden önce gözlerini kapattı.

Tek yapmak istediği yüzünü kollarına gömüp ağlamaktı.

"Sophie, gitmemiz gerek."

Başını kaldırdığında Sam'in masanın yanında durduğunu ve yüzünün asık olduğunu gördü. Onun ötesinde Garrett çoktan kulübeden çıkmaya başlamıştı.

"Nerede? diye mırıldandı.

"Eve dönüyorum. Babama. Onu görmeliyim ve sonra da annemi bulmalıyız."

Titreyerek ayağa kalktı ve başıyla onayladı. Elbette gitmeleri gerekiyordu. Sam'in önünde dışarı çıktı ve merdivenlerin dibinde neredeyse Garrett'a çarpıyordu. Garrett kolundan tutarak onu sabit tuttu, Sam de onun yerine geçerek kamyonete doğru götürdü.

Yolculuk sessiz ve gergindi. İki adam konuşmadı. Sam'in bakışları yola sabitlenmişken Garrett karamsar bir şekilde pencereden dışarı baktı.

Amcasını kapılarına kadar getirdiği için kendini suçlu hissediyor ve suçlu hissettiği için öfkeleniyordu. Amcasının Sam ve ailesinin peşine düşmesi kaçınılmazdı. Sophie yakalandığında, amcası Kelly'lerin kökünü kazımak için adımlar atacaktı.

Ama şimdi Sam'e amcasıyla savaşması için gerekli tüm cephaneyi vermesi ve bu süreçte annesini kurtarmasını umması gerekiyordu. Marlene'in hayatta kalması için dua etti. Eğer babası hâlâ işin başında olsaydı, Marlene çoktan öldürölmüş ve Sam ile ailesinin bulması için bir mesaj olarak bırakılmış olurdu. Yine de amcası babası kadar acımasız değildi. Olmaya çalışmadığından değil. Sadece daha zayıftı. Babası kadar güçlü ve bir suç imparatorluğunu yönetebilecek biri olarak görölmek istiyordu ama pek çok erkek böyle değildi. Alex Mouton'ın yaşarken hiç vicdanı yoktu ve Sophie sadece ölerken cehenneme gitmesini umabilirdi.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve burnundan derin nefes aldı. Sonra koltuğunda doğruldu ve camdan uzaklaştı, böylece arkadaki pozisyonundan iki adamı da rahatça görebiliyordu.

"Babam öldü."

Sam'in başı dikiz aynasından ona bakmak için kalktı, aynı anda Garrett da dönüp ona baktı.

"Bundan emin misin?" Sam sordu. "Bu çok önemli Sophie. Kesin olarak bilmemiz gerekiyor. Hiçbir şeyi varsayamayız."

"Cesedini gördün mü?" Garrett araya girdi.

"Gördüm," dedi usulca. "Onu öldüren bendim."

Sam aniden fren yaptı ve arabayı bankete çekti. Kamyonu park etti ama motoru çalışır durumda bıraktı. Sonra kendi etrafında döndü, böylece o da kadına bakabildi.

"Bunu bana tekrar söylemek ister misin?" "Onu ben öldürdüm. Tam olarak onu vurdum." "Lanet olsun," diye mırıldandı Garrett.

Sam gözlerini kapadı ve hayal kırıklığına uğramış gibi bir hareketle burnunun kenarını sıktı.

"Onu sen vurdun." "Evet."

"Tanrım, amcan bu yüzden mi senin peşinde? İntikam mı?" Garrett sordu.

"Bende onun istediğı bir şey var."

Sesindeki titremeyi kovaladı, itirafını cesurca yaptıktan sonra reddediyordu.

Sam hemen daha uyanık hale geldi. Gözleri keskinleşti, sonra daraldı.

"Elinde ne var Sophie?" "Babamın kasasının anahtarı."

Garrett kaşlarını daha da çatı. "Ve? Bunun neden bir önemi var?" "Kasa babamın servetini barındırıyor. Sadece serveti değil,

ama ticari işlemlerinin, bağlantılarının, yıllar içinde geliştirdiği silahların prototiplerinin tüm ayrıntıları. Bay Resnick'iniz onun nükleer teknoloji geliştirdiği fikrinden endişe duyuyordu. Eğer geliştirdiyse, ayrıntılar diğer her şeyle birlikte orada."

"Ve bu boku sadece bir kasada kilitli mi tutuyor?" Garrett kuşkuyla sordu.

Neredeyse gülümsüyordu. "Bu herhangi bir kasa değil. Yeraltında, son teknoloji ürünü, tamamen güvenli, iklim kontrollü bir kasa. Kasa dediğimde aklınıza banka kasası gibi, içine araba sığabilecek bir şey gelmesin. Burası çok büyük bir yer. Sadece bir giriş ve bir çıkışı olan devasa bir oda. Ve bir kez girdiğinizde, geldiğiniz yoldan çıkamazsınız. Her şey tek yönlü."

"Ve bunun anahtarı sende. Bunu herkesin alabilmesi için ortalıkta bıraktı," dedi Sam.

İğnelemeyi görmezden gelerek bir kez daha başını salladı. "Otel odasında bıraktığın bıçakla boynundan kestim. Onu vurduktan sonra. Bu benim sigorta poliçemdi. Hayatta kaldığımdan emin olmanın yoluydu. Babamı öldürdüğüm için peşime düşeceklerini biliyordum. Beni avlayacaklar ve diğer düşmanlar gibi ortadan kaldıracaklardı. Ama hemen ölmeyecektim. Kanımdan olduğum ve kanıma ihanet ettiğim için ölümümü uzun ve acı verici yapacaklardı. Babama ihanet ettiğim için, ölüm için yalvarana kadar acı çektirirlerdi. Bu anahtar beni öldürmelerini engelliyor. Beni bulurlarsa canlı ele geçirmeleri ya da Alex'in geniş yeraltı zenginlik ve iş ağına giden tek yolu asla ele geçiremememe riskini almaları gerekiyor. Tomas sadece geçici olarak

Mouton ailesinin 'işi'. Yakında kaynakları, parası ve desteği tükenecek. Babamın kasasına giden bir yol olmazsa, Tomas bir hiç olacak."

"Tanrım," diye yemin etti Sam. "O boku bir mı saklıyor? Bu delilik."

Bir kaşını kaldırdı. "Nasıl yani? Altın ticareti yapıyor. Mücevher.

Takip edilemez servet. Bankalara güvenmiyor. İşlemlerinin kaydını asla bırakmaz. Diğer herkes mi? İlişkide olduğu herkesin titiz hesaplarını tutuyor. Defterlerinde sayısız dünya liderinin ismi var, birçoğu Batı'dan, suçları ortaya çıksa ölecek insanlar. Birçoğu bu anahtar için adam öldürür. Ondan asla vazgeçmeyi düşünmüyorum."

Garrett nefesini dışarı verdi ve Sam'e baktı. "Hoo oğlum, bu iş şimdi çok daha karmaşık bir hal aldı."

"Bir süreliğine sen sürebilir misin Garrett? Oyalanmayı göze . Babama ulaşmalıyız."

Bunun üzerine Garrett arabadan indi ve sürücü kapısına doğru yürüdü. Sürücü koltuğuna yerleşmeden önce Sam'in inmesini bekledi. Sophie'nin beklediği gibi Garrett'in oturduğu yere gitmek yerine, Sam onun yanındaki kapıyı açtı ve yanına kayd

Garrett arabayı tekrar yola çekti ve Sophie, Sam'in incelemesinden korkarak ona baktı. Kaçınılmaz sorulardan korkuyordu. Ve bundan sonra ona bakışındaki değişimden.

Yavaşça başını eğdi ve kucağında birbirine sıkıca kıvrılmış parmaklarına baktı.

"Sana ne yaptı Sophie?"

Başını şaşkınlıkla kaldırdı. Onun böyle bir şey söylemesini ya da sormasını beklemiyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu neden vurdun?"

"Çünkü öldürülmesi gerekiyordu."

"Onu senin öldürdüğüne inanıyorum," dedi Sam usulca.

"Ama onu insanlığı birinci sınıf bir piçten için öldürdüğüne bir an bile inanmıyorum."

"O zaman beni çok iyi tanıımıyorsun," diye alay etti. "Onu sırf bu yüzden öldürdüm. O bir piç. O soğuk, hesapçı bir sosyopat. Hayat onun için hiçbir şey ifade etmiyor.

Onunki hariç herkesin. Ondan değer verdiği tek şeyi aldım.

Kendi hayatını. Tutkuyla olduğu tek şey buydu."

Sam'in elinin koluna doğru kaydığını fark etmemişti, ta ki Sam avucunu boynunun kıvrımına dayayıp onun tiradını susturmasını bekleyene kadar. Birdenbire Sam onun tenini okşamaya başlamış, içinden yayılan korkunç gerginliğin bir kısmını yatıştırmıştı.

"Ve anahtarı aldım çünkü bu, onun mirasını kimsenin devralamayacağı anlamına geliyordu."

Garrett isteksizce, "Bu yaptığın oldukça aptalca, cesurca bir şeydi," dedi. "Daha aptalcaydı ama yine de inanılmaz derecede cesurcaydı."

"Anahtar şimdi nerede?" Sam sordu.

Sesini, teninde gezdirdiği hafif okşayışlar kadar eşit tuttu. Ama anahtar hakkında konuşmak istemiyordu. Resnick'in ona neden tuzak kurduğunu bilmek istiyordu. Eğer babası kalp krizi geçirmemiş ve annesi kaçırılmamış olsaydı, Sophie şu anda bile ABD hükümetinin onu koyacağı, bir daha asla görülmeyeceği ve haber alınamayacağı karanlık bir deliğe doğru gidiyor olur ?

Sam'in artık ona ihtiyacı olacağı aşikârdı. Artık koşullar çok değişmişti ve muhtemelen kendisi için en önemli olan şey için Sophie'yi takas etmesi gerekecekti.

Bunun ne kadar acı verdiğini düşünmemeye çalıştı. Sonunda gittiği her yerde harcanabilir gibi görünüyordu.

"Neden Resnick?" diye sordu kısık sesle. "Neden yalan söyledin?" "Yalan söylemedim."

"Bilgi sakladınız. Aynı şey."

Ağzı bir hırıltıya dönüştü. "Bilgi saklama konusuna girmeyelim Sophie. Başından beri benden bilgi ."

Dişlerini sıktı ve onun boşluğuna doğru ilerledi. "Tam olarak ne yapmam gerekiyordu Sam? Senin

kapının eşiğinde, hey ben hamileyim ve bu arada, sen babasın ve potansiyel kayınpederinden ne kadar nefret ettiğini bildiğim için onu soğukkanlılıkla vurdum ve sonra cehennem gibi kaçtım mı?

"Pek anlayışlı olmayacağını düşünüyorum. Bence beni Resnick'e senin yaptığından daha hızlı bir şekilde gönderirdin. Bence o kadar hızlı geri ki bunu yaparken bacağını kırabilirdiniz."

İçini çekti ve onu acımasızca döven yorgunluğuyla savaştı.

"Bana sadece nedenini söyle Sam. Sorularına suçlamalarla cevap verme. Eminim birbirimizi suçlayacak çok şeyimiz vardır."

"Lanet olsun," dedi Sam ısırarak. "Sophie, Resnick'in seni sorgulamasına izin vermek zorundaydım. Elinde çok fazla güç var. Hayır diyemezdim. Bir şeyler sakladığın belliydi. Seni çok korkutan bir şeydi ve Resnick ona yardımcı olacak bilgileri verebileceğine inanıyordu. Neden böyle düşündüğünü şimdi anlıyorum."

Durakladı ve iki elini de kızın boynunun altından geçirip parmaklarıyla saçlarının kalınlığına daldı.

"Ama tatlım, beni dinle. Asla. Seni benden almasına izin vereceğime dair en ufak bir ihtimal bile yoktu. Sana birkaç soru sormak için oradaydı. Ben de işbirliği yaparak onu yatıştırmak için oradaydım. Seni koruyacağımı söylediğimde sana yalan söylemedim."

Sesi ancak bir fısıltının üzerine çıkana kadar alçaldı ve ikisi dışında kimse duyamadı.

"Sana ihtiyacım olduğunu söylediğimde yalan söylemedim."

Alını değene kadar eğildi. Sonra burnunun ucunu öptü.

"İkimiz de çözmemiz gereken çok şey olduğunu biliyoruz. Ama birlikte olmazsak bunu yapamayız Sophie. Senin güvende olduğundan ve çocuğumuzun piç amcandan korunduğundan emin olmak için yanında olamazsam bunu yapamayız. Bana güvenmene ihtiyacım var ve bunun çok şey istediğimin farkındayım."

Gözlerini ona dikene kadar bakışlarını kaldırdı. "Bana güvenmene ihtiyacım var Sam. Benden çok şey istiyor ve bekliyorsun ama karşılığında bana hiçbir şey vermeye istekli değilsin."

Elini yanağına götürdü ve saçlarını düzeltti. Eğer hemen cevap verseydi, ona inanmayacaktı. O anda onu ikna etmek için ne gerekiyorsa söylediğini düşünecekti. Ama adam uzun bir süre sessiz kaldı ve sonunda başını eğerek bakışlarının kilitlenmesini sağladı.

"Sana güveniyorum Sophie. İçgüdülerim sana inandığımı söylüyor ama aklım aptal olduğumu haykırıyor. Bu seni incittiyse özür dilerim ama sana karşı yüzde yüz dürüst davranıyorum."

"Sadece sana asla ihanet etmediğime inandığını söyle," diye fısıldadı. "Babam için fahişelik yapmadığımı bildiğini söyle."

Bakışları yumuşadı ve onu öptü, sadece dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu ve sonra alnına bir öpücük için ağzını kaldırdı.

"Sana inanıyorum Sophie."

Kolunu doladı ve göğsüne gömüldü. Kız onun sıcaklığını ve gücünü emerken, adam onu sıkıca kendine doğru çekti.

"Korkuyorum, Sam."

sırtını okşadı ve başının üstüne bir öpücük bıraktı. "Biliyorum tatlım. Ben de öyleyim."

"Anahtarı isteyecek. Beni geri isteyecek. Gitmek zorundayım. Babam olsaydı anneni çoktan öldürmüş olurdu ama Tomas takas yapmaya çalışacak. Çaresiz durumda. Sadece anahtarı ve beni istiyor."

Sam onun altında gerildi. Kolları onun etrafında acı verici bir şekilde sıkıldı. "İşte bu noktada bana güvenmeni istiyorum Soph. Seni ve çocuğumu o piç kurusuna teslim etmeyeceğim ama annemi de bırakmayacağım. Bir yolunu bulacağım. Yemin ederim."

Geri çekildi ve gözlerinin içine bakabilmek için kendini onun göğsüne yasladı. Tek gördüğü sarsılmaz bir kararlılıktı. Onun kadar ikna ama söylediklerine kesinlikle inandığını biliyordu.

Bir elini adamın yüzüne koydu ve parmaklarını adamın alnının derinliklerine oyulmuş çizgilerin üzerinde gezdirdi.
"Yapacağını biliyorum."

Ve bunu yapması için tüm gücüyle dua etti.

BÖLÜM 23

SUV konvoyu kırsal hastanenin yanındaki dar sokağa girdi. Rio binadan çıktı, ağzı sert bir çizgiye oturmuştu. Kamyondan inen Garrett ve Sam'i selamlamak için hemen yanlarına geldi.

"O nasıl?" Sam sordu.

"Stabil. Bir süredir uyanıktı. Biraz kafası karıştı. Annenin nerede olduğunu sordu. Donovan onunla birlikte. Ona henüz annenden bahsetti mi bilmiyorum."

"Ahır mı?" Garrett papağan gibi tekrarladı. "Hâlâ yoğun bakımda, değil mi?"

"Kardiyolog onu taburcu edene kadar yoğun bakımda kalacak. Onu yakından izlemek istiyorlar ama durumunun stabil olduğunu söylediler. Eminim doktor size benden daha fazlasını söyleyebilir."

Sam kamyonetin içine uzanıp Sophie'nin elini tuttu ve onu yanına çekti. Rio, Garrett ve Sam onun etrafında koruyucu bir çember oluştururken, Steele ve diğerleri de arkadan geliyordu. Hastanenin içine ulaştıklarında Sam, Rio'ya bir direktif vermek için kısa bir süre durakladı.

"Steele ve ekibine raporu verin. Çabalarınızı koordine edin. Ailemin güvende olmasını istiyorum. Güvenlikte başka bir ihlale izin veremeyiz."

Rio başını salladı ve Sam onun gözlerindeki suçluluk duygusunu görebiliyordu.

Elini takım liderinin omzuna koydu. "Seni suçlamıyorum Rio."

Rio tepki vermedi ya da cevap vermedi. Sam onun tepki vermeyeceğini biliyordu. Elini çekti ve kolunu bir kez daha Sophie'ye doladı.

Asansöre doğru aceleyle ilerlerken Garrett'a, "Sophie'nin biz buradayken bir doktora görünmesini istiyorum," dedi. "Babamı gördükten sonra."

İtiş kakış asansöre bindiler ve Sam, Sophie'yi daha da yakınına çekti. Sophie ona karşı titriyordu ve gözleri çok kederli bakıyordu. Rio'nun bakışlarında gördüğü suçluluk duygusunun aynısını Sophie'nin bakışlarında da görmüştü.

Onun elini sıktı. Şu anda söyleyebileceği tek şey buydu. Kelimeler yeterli değildi ve babasını görene kadar dili düğümlenip konuşamayacaktı.

Asansörün kapıları açıldığında ve yoğun bakım ünitesine giden yolu gösteren tabelayı gördüğünde, korku göğsünü öylesine sıktı ki sersemledi.

Rio stabil olduğunu söylemişti. Bu iyiydi, değil mi? Ama kalp krizi geçirmişti. Ciddi . Bu bir tane daha anlamına mı geliyordu? Kalbi hasar görmüş müydü?

Babasının olmadığı bir dünya hayal etmek istemiyordu. , babası onun kayası olmuştu. Altı haşarı, gürültücü çocuğun kayası olmuş ve hepsine kendi temel değerlerini aşlamıştı.

İyi bir adam olun, onurlu ve dürüst olun, sizden daha zayıf olanları koruyun ve asla haksızlığa uğramayın.

Bu değerler KGI'nın temel taşlarını oluşturmuştur.

Sophie'nin küçük eli elini çevreleyip sıkana kadar aile odasının girişinde durduğunu fark .

Göğsündeki sızı, duygularına hissedene kadar şiddetlendi. Keder. Korku. Öfke.

Tanrım, babasını kaybedemezdi. Babasını değil. Ve annesini. Aman Tanrım. Orada sabit durmak ve odanın kapalı kapısına bakarken kırılmamak için her şeyini harcadı.

Garrett ona döndü ve kardeşinin de kendisinden daha iyi durumda olmadığını gördü. İkisi de sözde çok sertti. Büyük kardeşler. Liderler. Sam kendini sahtekâr gibi hissediyordu.

Sonra Sophie uzandı ve Garrett'ın koluna hafifçe dokundu. Garrett'ın gözlerindeki kederin bir kısmını yumuşatan basit bir jestti bu. Garrett onun eline uzandı ve hızlıca sıktı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

Sam başıyla kapıya doğru işaret etti. "Haydi içeri girelim. Rusty ve Sean'ın nasıl olduğunu öğrenir öğrenmez onu görmek istiyorum."

İçeri girdiklerinde Sam, Rusty'nin uzak köşede oturduğunu, yüzünün lekeli olduğunu ve kollarını dizlerine doladığını gördü. Sean ellerini ceplerine sokmuş, odanın öbür ucunda duruyordu ve Rio'nun iki adamı kapının hemen içinde nöbet tutuyordu.

Rusty onları görünce ayağa fırladı. Yumruklarını iki yanında sıkarak Sam'in durduğu yere doğru hışımla yürüdü.

"Onları güvende tutacağına söz ! Onları terk ettin!" suçladı, sesi gözyaşlarıyla harap olmuştu.

Öfkeli bakışlarını Sophie'ye ve sonra tekrar Sam'e çevirdi. "hepsi onun suçu, değil mi? Kaçmanızın ve onları korumasız bırakmanızın nedeni o. Ölebilirlerdi. Hepsi ölebilirdi."

Sam, Sophie'den uzaklaşarak onun arkasına geçti ve Rusty'ye uzandı. Sophie uzaklaşmaya çalıştı ama Sam onu göğsüne doğru çekti ve kollarını ona doladı.

Kadın çırpındı ama adam onu tuttu ve sonunda kadın adamın karşısında gevşedi ve yürek parçalayan hıçkırıklara boğuldu. Adamın boynuna sarılarak ağladı ve tüm vücudu kontrolsüzce sarsıldı.

Sam onun saçlarını okşarken, "Şşşt," dedi. "Babam başaracak, Rusty. Onun ne kadar huysuz olduğunu biliyorsun. Bir kalp krizinin onu öldürebileceğini düşünebiliyor musun? Bunun için bir tank gerekirdi ve o zaman bile paramı ona yatırırdım."

"Peki ya Marlene?" diye hıçkırdı. "Bana inandılar. Beni umursayan tek insanlar onlardı."

Sam kendi gözyaşlarını yuttu ve ona şiddetle sarıldı. Rusty'nin ailesiyle birlikte geçirdiği neredeyse bir yıl boyunca ona ilk kez elini uzatmıştı. O ve kardeşleri ona bir kıymık gibi tahammül ediyorlardı. Can sıkıcı ama orada. Marlene'in onun üzerindeki annelik nöbetlerine, tıpkı dünyadaki diğer herkese annelik etmesine göz yumdukları gibi göz yummuşlardı. Ama onu hiç kabul etmemişlerdi. Bunu sadece Marlene ve Frank Kelly yapmıştı.

"Onu geri alacağız, Rusty. Yemin ederim. Onu geri alacağız."

duvara dayalı kanepeye götürdü ve rahatça yatırdı. Ağladığını gördüğü için utanmış gibi elleriyle yüzünü kapattı.

"Rusty, bana bak," dedi nazikçe.

Yavaşça çenesini kaldırdı ve perili gözleri onunkileri buldu. "Kızgın olduğumu biliyorum. Ben de öyleyim. Ama babamın sana ihtiyacı var.

Onun için güçlü olacağım, özellikle de annem kayıpken. Sana yemin ederim onu eve getireceğim."

"Bizi güvende tutacağına yemin ," dedi acı acı.

Sam iç çekti. "Rusty, böyle şeylerin olabileceğini bilecek yaştasın. Suçlama oyunuyla bir yere varamazsın. Eğer beni suçlamak seni daha iyi hissettirecekse, elbette öyle yap. bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Annemi bulmak için cehenneme gitmem gerekiyorsa, bunu yaparım."

Gözleri yine yaşlarla doldu ve yüzü buruştu. "Özür dilerim. Özür dilerim. Sadece çok korkuyorum. Eğer onları kaybedersem..."

Ayrıldı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Sam onu tekrar göğsüne doğru çekti. "Senin her zaman bir evin olacak," dedi sessizce. "Ne olursa olsun."

Başını kaldırıp ona baktı, gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"söylemezdim."

Gülümsedi, gerçekten gülümsedi ve Sam bunun ondan gördüğü ilk gerçek neşe belirtisi olduğunu fark etti. Her zaman çok çekingen ve tetikteydi. Onun yaşındaki bir kızın olması gerekenden çok daha sertti.

"Teşekkür ," diye fısıldadı.

"Şimdi bana bir söz vermeni istiyorum." Başını eğdi. "Ne?"

"Silahlı bir refakatçi olmadan hiçbir yere, tuvalete bile gidemezsiniz. İstisna yok. Kurtarmam gereken iki kişi varken annemi geri getirmeye odaklanamam. Tamam mı?"

Marlene'den bahsedince yüzü düştü ama dudağını ısıırıp başını salladı. "Söz veriyorum."

Ayağa kalktı ve onu kanepede bıraktı. Uzaklaşmadan önce uzandı ve onun elini sıktı. "Geri geleceğim. Babamı görmem gerek."

Sophie onu bıraktığı yerde duruyordu. Solgundu, yüzü çizilmişti ve duvarın içinde kaybolmayı tercih etmiş gibi görünüyordu.

Garrett yoktu, muhtemelen çoktan babalarını görmeye gitmişti. Rio bekleme odasına girdi ve Sam onu karşılamaya gitti. Rio'nun önünde durduğunda Sophie'ye uzandı ve onu yanına çekti.

"Benim için onlara göz kulak ol," dedi kısık bir sesle. "Babamı görmeye gideceğim ve sonra kafalarımızı bir araya getirmeliyiz."

Rio, "Steele ve ben bunun üzerinde çalışıyoruz," dedi. "Sean yerel ve eyalet polisiyle koordine oldu ve kaçırılmasından bir saat sonra yollara barikat kurdular. Tahmin etmem gerekirse, hava yoluyla gittiklerini söyleyebilirim. Bölgede iki helikopter olduğuna dair raporlar var ve her ikisi hakkında da bilgi toplamaya çalışıyoruz."

Sam uzanıp Sophie'nin yanağına dokundu. "Burada Rio'yla kal. Onsuz hiçbir yere gitme, tamam mı?"

Sophie, Rio'ya bakarken tedirgin görünüyordu ama başını salladı.

Sam bir kez daha Rio'ya baktı ve Rio başını salladı. Sonra Sam odadan çıktı ve yoğun bakım ünitesindeki camla çevrili odalara açılan kapıya doğru yürüdü.

Bir hemşirenin çağrısına cevap vermesi biraz zaman aldı ve Frank Kelly'yi görmek için orada olduğunu söylediğinde, hemşire ona zaten yanında iki ziyaretçi olduğunu bildirdi.

Sam hayal kırıklığı içinde elini saçlarında gezdirdi. "Daha yeni geldim. Onu görmek zorundayım. Kardeşlerim onunla birlikte. Orada onlarla birlikte olmak . Lütfen."

Yüzü yumuşadı ve hemşire istasyonuna doğru . "Benimle gel."

Onu birimin en ucuna, sağdaki son bölmeye kadar takip etti. Kadın kapıda durakladı ve ona içeri girmesini işaret etti.

"Uzun süre kalmanıza izin veremem. Eğer sorumlu hemşire geri gelirse, iki ziyaretçi sınırı konusunda ısrar edecektir."

"Teşekkür ," dedi Sam.

Zaten aralık olan kapıyı itti ve yatakta hareketsiz yatan babasına baktı, her yerde kablolar, tüpler ve makineler vardı.

Garrett babalarının bir tarafında, yatağın kenarına çekilmiş bir sandalyede otururken, Donovan da diğer sandalyeye yığılmıştı. Donovan başını kaldırıp Sam'i görünce hemen ayağa kalktı ve oraya doğru yürüdü.

Bir anlık tereddütten sonra Sam, Donovan'ı ayı gibi kucakladı.

"O nasıl?" Sam fısıldadı.

Donovan geri çekildi ve alçak sesle mırıldandı, "Birkaç kez uyandı. İlk seferinde annemi sordu. İlk başta ne olduğu hakkında hiçbir fikri olduğunu sanmıyorum."

"Peki ya şimdi?"

Donovan acımasızca, "Biliyor," dedi.

Sam gözlerini kapattı. Sonra Donovan'ı dürttü ve babasının yatağının yanına gitti. Garrett başını kaldırdı, gözleri kasvetliydi.

Sam Donovan'ın sandalyesine oturdu ve babasının elini kavrayana kadar öne doğru eğildi. Frank Kelly'nin yatakta öyle solgun yatarken bu kadar zayıf ve insani görünmesi onu şok etmişti.

"Baba," dedi usulca. "Ben Sam. Garrett ve ben buradayız. Bizi duyabiliyor musun?"

Şaşkınlıkla babasının göz kapakları seğirdi ve çırpınarak açıldı. Bir an için Sam'e onu tanıımıyormuş gibi baktı. Sonra dudakları aralandı.

"Sam."

Zar zor bir fısıltı olarak çıktı. Gerçek bir kelimeden çok hırıltılı bir iç çekiş gibiydi ama Sam'in şimdiye kadar duyduğu en tatlı sestti. Babası parmaklarını Sam'in avucunun etrafında kivrana kadar elini dikkatle Sam'in avucunun içinde çevirdiğinde gözleri yaşardı.

Frank yavaşça başını çevirdi ve Garrett'a kilitlendi. "Garrett? Sen misin o?"

Garrett öne doğru eğildi ve babasının diğer elini kavradı.

"Buradayım baba."

"Van nerede?"

"O da burada," dedi Sam. "Tam arkamda duruyor."

"Annemi geri getir. Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım. Sen git annemi getir. Onu eve, bana getir." Frank'ın yüzünde acı kasıldı ve kırışmış yanağından bir damla yaş süzüldü. "Onsuz hiç kalmadım. Kırk yıldır hiç."

"Onu bulacağız," diye söz verdi Sam. "Sen sadece iyileşmeye odaklan ki o eve döndüğünde burada, hastanede tıkılıp ."

Frank başıyla onayladı. "Ethan ve Rachel. Onlar güvende mi?" "Evet, iyiler. İhtiyacım var. Ethan'a Anne."

Frank başını salladı. "Hayır. Onları bu işten olabildiğince tut. Rachel'ı eve getirip tehlikeye atmaya hakkı yok. Siz çocuklar Marlene'i bulacaksınız. Size güvenim tam."

Sam boğazındaki düğüm büyürken, "Seni seviyorum baba," dedi. "Kendine iyi bak lütfen."

"Ben de seni seviyorum oğlum. Dikkatli ol."

Frank yatağa daha da gömülmüş gibiydi. Yüzü griydi ve birkaç dakikalık konuşma yüzünden bitkin görünüyordu. Telaşlanan Sam hemşireyi çağırdı. Hemşire hemen geldi ve bir değerlendirme yaptı.

"Çok yoruldu. Artık onu dinlenmeye bırakmalısınız."

Sam isteksizce ayağa kalktı ve kardeşleriyle birlikte odadan çıktı. Steele, P.J., Cole ve Dolphin'in Rio ve adamlarına katıldığı aile bekleme odasında .

Rusty hâlâ kanepede oturuyordu, elleri kucağında sımsıkı kıvrılmıştı ve Sophie uzak köşeye çekilmiş, kollarını beline sarmış, sanki kendini ve bebeğini dünyadan korur gibi duruyordu.

Adamlarıyla konuşma ihtiyacına rağmen Sam insan kalabalığından ayrıldı ve Sophie'nin durduğu yere doğru yürüdü. Ona dokunmak, onu karşısında hissetmek için çok gerçek bir ihtiyaç duyuyordu. Ellerini kollarında gezdirdi ve sonra onu dikkatle kucağına çekti.

"O iyi mi?" diye sordu endişeyle. "Yani iyi olmadığını biliyorum ama iyi olacak mı?"

Onu dudaklarından hafifçe öptü. "Bence de öyle. Kötü görünüyor ve annem için endişeleniyor ama bence bu endişe onu savaşımaya devam ettirecek."

Yüzü düştü. "Özür dilerim Sam. Hepsi benim hatam. Daha uzun süre uzak kalmalıydım. Hiç gelmemeliydim. Biliyordum..." Dalgalı bir nefes çekti. "Ne olacağını, amcamın senin peşine düşeceğini biliyordum, ama-"

Parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Kesinlikle bana gelmeliydin. Dışarıda hala koştuğunu, acı çektiğini, hatta belki de şimdiye kadar öldüğünü hayal etmek bile istemiyorum. Bunu halledeceğiz, Soph. Kendini suçlamayı istemiyorum. Suçu ait olduğu yere at. Babana ve amcana."

Yüzünü onun göğsüne gömdü ve şiddetle ona sarıldı. Tüm çekinceleri eriyip gitmiş, görebildiği ve hissedebildiği tek şey o olmuştu. Ait olduğu yer. Onunla birlikte. Onunla dünya arasında duran adam.

Bir telefon çaldı ve Sam kaynağını bulmak için hızla döndü. Ailenin kullandığı duvardaki ortak telefon yüksek sesle çaldı ve küçük odadaki sessizliği böldü.

Donovan onu aldı ve bir merhaba diye mırıldandı. Bütün vücudu gerildi ve ifadesi karanlık ve yasaklayıcı bir hal aldı. Eli ahizenin etrafında o kadar sıkı kıvrılmıştı ki Sam parmak eklemlerinin beyazlaştığını görebiliyordu.

Donovan telefonu ona doğru uzattığı sırada Sam Sophie'den uzaklaştı.

"Bu Mouton. Sizinle konuşmak istiyor."

BÖLÜM 24

SAM arkasında Sophie'nin soluğunu duydu. Kulaklarında donuk bir uğultu başladı ve bunu yaptığının farkına varmadan Donovan'ın elinden telefonu kapmak için odayı geçti.

"Sam Kelly," diye bağırdı.

Tomas Mouton kısa ve öz konuştu. "Bende senin istediğin bir şey var. Sende de benim istediğim bir şey var. Eğer anneni canlı olarak geri istiyorsan, yeğenimi bana teslim edeceksin ve benden çaldıklarına sahip olduğundan emin olacaksın."

Sam'in dudakları hırıltıyla kıvrıldı. "Senden mi? Babasından çaldıklarını kastetmiyor musun? Bazıları artık onun olduğunu iddia edebilir. Yönetimi sen mi devralıyorsun Tomas? Alex'in organizasyonunu yönetecek cesaretin olduğunu sanmıyordum."

Cevap olarak sadece alçak bir tıslama duydu ve ardından irkilmiş bir çığlık işitti. Kadınsı. Annesinin.

"Sam? Sam sen misin?"

Kalbi düştü. Elleri ve dizleri o kadar kötü titriyordu ki kanepeye oturmak zorunda .

"Anne, iyi misin? Sana zarar verdi mi?"

Sesi öfke doluydu. "Hayır. Ben iyiyim oğlum. Dediğini yapmanı yoksa ailemizin her üyesinin peşine düşeceğini söylememi istiyor." Sözünü kesti ve telefon tekrar elinden alınırken boğuk bir ses duyuldu.

Sam bakışlarını kaldırdı ve odanın karşısında bir heykel gibi hareketsiz duran Sophie'yi aradı. Diğer herkes de ona bakmak için dönmüştü ve Sophie'nin rengi daha da solmuştu.

Sonra sanki kendini toparlıyormuş gibi doğruldu. Gözleri dümdüz oldu ve soğuk mavide hiçbir duygu belirtisi yansımadı. Adamın oturduğu yere doğru yürüdü ve telefonu almak için elini uzattı.

"Onunla konuşmama izin verin," diye alçak sesle talepte bulundu.

"Evet, Sam," Tomas. "Sevgili yeğenimle konuşmama izin ver."

Sam ahizeyi yavaşça Sophie'ye uzattı ve kulağına yüz ifadesinin daha da soğuklaşmasını izledi.

Adam kadının yanında durmak için ayağa kalktı ama kadın yüzünü çevirdi ve adam omzuna dokunduğunda irkilerek omuz silkti.

"Tomas, ben Sophie. Söyleyeceklerimi iyi dinle. İstediğin şey bende. Sana anahtarı getireceğim."

Sam telefona doğru hamle yaptı ama Sophie onu elinden çekip aldı ve kablonun izin verdiği ölçüde geri çekildi. Onu durdurmak için öfkeyle bir parmağını kaldırdı ve müdahale etmemesi için açık bir emir verirdesine sertçe baktı.

Orada durdu, öfkesi her an daha da artıyordu.

"Eğer Bayan Kelly'ye zarar vererseniz, onu en ufak bir şekilde çizerseniz, o anahtarla birlikte ortadan kaybolurum ve yok ederim. Onu asla bulamazsın. Babamın servetine ya da yaptığı işlere asla erişemezsin."

Bir an durakladı ve Tomas'ın söylediği bir şeyi dinliyor gibiydi. Sam ona yaklaşmaya çalıştı ama kadın yine başını çevirdi.

"Benimle taşak geçme Tomas," dedi usulca. "Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Sana geleceğim ama o serbest kalana kadar hiçbir şey alamayacaksın. Anlaştık mı?"

Sam'e döndü ve telefonu boynuna kaydırıdıktan sonra ona geri verdi. Sam telefonu çekip aldı ve kulağına götürdüğünde çevir sesini duydu.

Patladı. "Sophie, ne oluyor lan?"

Annesi için kendini takas etmeyi kabul ettiği için ona kızgındı ve anlaşmayla ilgili hiçbir şey bilmediği için de öfkeliydi. Ne yer, ne de başka bir şey. Kendisini kaplayan çaresizlik duygusundan ve bilgi için Sophie'ye bağımlı olmaktan nefret ediyordu.

"Ben yapılması gerekeni yaptım," dedi sakince. "Eğer babam olsaydı, annen çoktan ölmüş olurdu."

Odadan çeşitli haykırışlar ve küfürler yükseldi. Garrett ve Donovan Sophie'nin yanına itildiler ve de Sam'in hissettiğı kadar öfkeli görünüyordı.

"Bu da neydi böyle?" Donovan talep etti. Sophie'nin gözlerinde kısa bir an için acı titreşti, sonra kendini bir kez daha toparladı ve her türlü duygu kaybıldı.

önce Sam'e, sonra da diğerklerine baktı.

"Tomas babam kadar disiplinli değıl. Babam bir mesaj vermek için Marlene'i öldürürdü. Pazarlık yapmadı. Pazarlık yapmazdı. Talep ederdi ve talepleri karşılanmazsa harekete geçerdi. Tomas daha zayıf. Annen bu yüzden hayatta. Tek istediğı, tek arzuladığı şey zenginlik ve güç ve babam öldüğünde, hepsini parmaklarının ucunda görüyor. sadece ben duruyorum. Gözü benim üzerimde. Başka kimsenin önemi yok. Ne annen, ne sen, ne de başkası."

Bunu o kadar içtenlikle söylemişti ki, konuştukları şey hava durumu bile olabilirdi. Sam ona kuşkuyla baktı. Gerçekten de onu otobüsün altına atacağına inanıyor muydu?

Hâlâ Sophie'ye ters ters bakan kardeşlerine baktı ama şimdi Sophie'nin takası bu kadar kolay kabul etmesine mi yoksa Sophie'nin kontrolü ellerinden almasına mı kızdıklarından emin değildi.

"Bu yaptığın çok aptalca bir şeydi," diye kükredi Garrett ona.

Bu kez irkildi ve bir adım geri çekildi. Garrett bunu görmezden geldi ve öne doğru bir adım atarak boyunu aşan bir yükseklikten ona baktı.

"Gerçekten herhangi birimizin seni ve yeğenimizi o piç kurusuna teslim edeceğini mi düşünüyorsun? Sen aklını mı kaçırdın?"

Şimdi paniklemiş görünüyordu ve bakışları yardım istemek için Sam'e kaydı ama Sam şu anda pek de yardımcı olacak gibi hissetmiyordu. Çok kızgındı.

Başından beri ona Garrett'tan çok daha nazik davranmış olan Donovan bile, ona doğru ilerledi.

Yüzünde derin bir kaş çatma.

"Henüz farkında olmayabilirsin ama sen de bu ailenin bir parçasısın," diye hırladı Donovan. "O piçi alaşağı etmenin ve annemizi kurtarmanın bir yolunu bulacağız, ama bu sizi bir avuç ibne gibi teslim ettiğimiz için olmayacak."

Sophie'nin gözleri büyüdü ve gözyaşları maviyi sıvıya çevirerek parıldadı. Sam henüz onu kurtarmaya hazır değildi. Bunu duymaya, kendisinin henüz söyleyemediği şeyi anlamaya ihtiyacı vardı. Belki de bunu kendisi de fark etmemişti.

Steele bir adım öne çıktı ve çok geçmeden KGI'nın geri kalan üyeleri onun etrafında bir çember oluşturdu. Kapana kısılmıştı. Kaçacak yeri yoktu. Değerini inkâr edebileceği hiçbir yer.

"KGI bir kadının arkasına saklanmıyor. Biri bile Senin kadar cesur," dedi Steele sessiz ve sert sesiyle.

Rio karışma kendi ifadesini eklemekten önce Steele eğlenerek baktı.

"Steele'in söylediklerine nadiren katılırım ama bu konuda katılıyorum. Geçmişte güvenebileceğin hiç kimse olmamış olabilir ama artık var. Ve kesin bir ölüme yürümek gibi aptalca bir şey yapmana izin vermeyeceğiz."

Sophie'nin yanaklarındaki tüm renk soldu. Sersemlemiş görünüyordu. Çılgınca bir yandan diğer yana baktı ve sonunda Sam'e döndü. Ona baktı, gözleri yalvarıyordu. Ne için yalvarıyordu? Teyit için mi? Anlayış mı?

Kalbi göğsünde ters döndü. Gerçekten de bir pazarlık aracı olmaktan başka bir değeri olmadığını mı düşünüyordu? Nefesi kesildi ve tutuldu. Elbette düşünmezdi. Aksine inanması için ona hiçbir sebep vermemişti. Onu gölden çıkardığından bu yana geçen günlerde her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, onun hayatındaki varlığını şu anın ve buranın aciliyetinin ötesinde hiç düşünmemişti. Onun hayatında bir yer isteyip istemediğini bile bilmiyordu. Ona bir yer teklif etmemişti. Onun değerine inanmasını sağlamamıştı.

"Sophie, Tomas ne dedi?" Sam nazikçe sordu. "Başka ne dedi? Borsa hakkında. Biz neredeyiz

gerekiyordu?"

Gözlerindeki ışığın bir kısmı gitmişti ama lanet olsun, tüm adamlarının önünde ona anlatmak istediği her şeyi anlatamazdı ve ilk öncelikleri bilgi olmalıydı.

Sesi cızırtılıydı ve konuşurken kolunun tersiyle yanağını sildi.

"O burada. Amerika'da."

"Nerede?" Garrett .

"Babamın Batı Teksas'ta büyük bir arazisi vardı. İzole bir yer ve eminim ki yerel kolluk kuvvetleri onun maaş bordrosundadır. Bir yerlere taşınır ve orayı ele geçirirdi. Bu şekilde çalışırdı. Tomas anneni oraya götürdü. Takas yapmak istiyor. Kırk sekiz saatimiz var."

Sam'e baktı. "Senin ve benim yalnız gitmemizi istiyor."

"Siktir et," diye mırıldandı Donovan.

Sam Donovan'a döndü. "Teksas'taki bir holding hakkında istihbaratımız var mı?"

Donovan, "Bildiğim kadarıyla iki tane vardı," dedi.

Sam tekrar Sophie'ye baktı. "Nereye, Sophie? Nereye gidiyoruz?"

"Rock Springs. Del Rio'dan ve sınırdan çok uzak değil."

Sam adamlarıyla yüzleşti. "Tamam, bu yer hakkında toplayabileceğimiz tüm bilgileri istiyorum. Uydu görüntüleri, yerel iklim, topo haritalar, her . Kimin ne zaman işediğini bilmek istiyorum ve bunu dün istiyorum. Zaman geçiyor. Garrett, sen ve Donovan Sean'la birlikte bu hastaneyi kilit altında tutmak ve Rusty ile babamı korumak için ne tür bir yerel işbirliği yapabileceğimize bakın."

Görevlerinin ağırlığı omuzlarına çökünce iç çekti. Çocuğunun annesi -ve onun çocuğu- annesinin hayatı için mi? Düşünmeye bile değmezdi. Eğer bu işle bir ilgisi varsa, asla o noktaya gelmeyecekti.

"Garrett," dedi kardeşi diğerleriyle birlikte gitmeye başlarken.

Garrett durdu ve Sam'e baktı. "Resnick'le konuşmaya başla."

Sophie sertleşti ve döndü. "Evet, ve?"
Garrett söyledi.
"Ona yolumuzdan çekilmesini söyle."

BÖLÜM 25

SOPHIE o kadar kötü ki oturmazsa düşecekti. Duyuları paramparça olmuştu ve bu kadar çok insanın ezici varlığından uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Odanın köşesinde izole bir şekilde oturan Rusty'den dostça bir karşılama gelmemiştir ve Sam onsuz kapıdan dışarı adım atmasına asla izin vermeyecekti.

Hayatında hiç bu kadar korkmamış ya da bunalmamıştı.

Sam ona doğru yaklaştı ve elini omzuna koydu. Kız sıçradı ve yana kaydı, hafif dokunuş zaten yıpranmış olan sinirlerini iyice germişti.

"Sophie," dedi yumuşak bir sesle. "Seni koridora götüreceğim, böylece bir doktor seni muayene edebilir."

Bebeğini. Evet, bebeğiyle ilgili her şeyin yolunda emin olmak istiyordu.

Uyuşuk bir şekilde Sam'in onu odadan çıkarmasına izin verdi. Sam onu yanından ayırmadı ve sadece üç kapı ötede özel bir doktor odasına benzeyen bir yere gittiler.

İçeri girdiklerinde içerisi boştu ve adam onu duvardaki deri koltuklardan birine oturması için yönlendirdi. Sonra onun yanına oturdu ve ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

Yere baktı ve adamın parmaklarının avuçlarının üzerinde hafifçe, yatıştırıcı bir şekilde gezinmesini izledi.

"Doktor birazdan burada olacak. Sizinle özel olarak konuşmak için bir şans istedim."

Telaşla başını kaldırdı.

Adam onun bakışlarını tuttu ve kadın adamın gözlerindeki şefkate şaşırdı. Öfke yoktu. Yargılama yoktu.

Daha önce hiç bu kadar bunalmış hissetmemişti. Son birkaç dakikada yaşananlar onu bir şekilde çözmüştü. Kendini umutsuzca başıboş hissediyordu ve şimdi daha çok korkuyordu.

Aylar önce koştuğu ve koşmaya devam ettiği zamankinden daha fazla.

Önceden kaybedecek hiçbir şeyi yoktu, ya şimdi? Kaybedecek çok şeyi vardı ama belki de hiçbir şeyi yoktu.

Yanaklarından süzülen gözyaşlarına sinirlenerek -son bir saattir ağlamaktan başka bir şey yapmamış mıydı- elinin tersiyle ıslaklığı sildi ve Sam'in onun korkunç, iç burkan zayıflığına tanık olmaması için başka tarafa baktı.

Ama onu geri çevirdi. Çok nazikçe çenesine dokundu ve onu getirdi. Başparmağıyla nemli bir izi sildi ve gözlerinin içine bakarken bakışları daha da yumuşadı.

"Yalan söyledim, biliyorsun," dedi kırık bir sesle.

Onun bu itirafı karşısında irkilmiş görünüyordu. "Ne hakkında?"

Ondan uzaklaştı ve ayağa kalktı, vücudundaki her kas kontrolsüzce kıpırdarken orada öylece oturamazdı. Üç adım attı ve sonra durdu, sırtı Sam'e dönüktü. Kalbi hızla çarpıyordu ve gözyaşlarını silerken bile daha fazla ağlamak için kontrol edilemez bir dürtü hissediyordu.

"Size babamı neden öldürdüğümle ilgili saçma sapan şeyler söyledim ve belki bir kısmı doğruydu. Ama onu annem için öldürdüm. Ve şimdi bu yüzden sen de anneni kaybedebilirsin."

Sonra döndü, böylece en azından onun gözlerinin içine bakabildi. "Çok üzgünüm Sam. Bunun olmasını hiç istememiştim. I hiç hayal etmemiştim..."

"Sana ne yaptı tatlım?" Sam sordu. "Peki ya annen? Ondan hiç bahsetmedin."

"Çok şanslısın," dedi kalbindeki tüm kıskançlıkla. "Tüm bu olanlara rağmen çok şanslısın. Harika bir ailen var."

Onun önünde durmak için ayağa kalktı. Ona dokunup dokunmama konusunda kararsız görünüyordu ve sonunda orada durup onu izledi.

"Ve senin bir ailen yoktu."

Yavaşça başını salladı. "Annem aileye en yakın şeydi, ama o bile babamdan korktuğu için

onun onayını kazanacak bir şey yapmadı. Onunla evlenmedi. Onun soyadını taşımamı istemedi. Düşmanlarının onu zayıflatmak için beni kullanmaya çalışmasının sakıncalı olacağını düşündü. Uygunsuz. Bilmedikleri şey, onun bunu umursamayacağıydı. Benim ya da bir başkası için hiçbir şey vermez ya da feda etmezdi. Ama rahatsız edilmek istemedi. Tanrım."

"Ah Sophie," dedi Sam sessizce.

"Onu öldürdü. Neden biliyor musun? Ona kızgın değildi. Onun bununla hiçbir ilgisi yoktu. Babamın anlaşma yaptığı bir adam, babamın işi bitirmek için gerekenleri yapacak cesarete sahip olup olmadığını sorgularken odada bulunacak kadar talihsizdi. Babamın o zaman ne yaptığını bilmek ister misiniz?"

Sam gözlerini kapadı. "Tanrım, Sophie, bunu bana söylemek zorunda değilsin."

"Evet, evet, biliyorum, belki anlarsın, çünkü ben bile anlamıyorum. Hiçbir şey anlamıyorum. Yemek yiyorduk. İş konuşmak için o pisliği çağırdı. Adam onu sorguladığında, silahını çekip annemi başından vurdu. Yemek masasında. Sonra da sakince yemeğe devam etti. Tek yorumu ne oldu? 'Şimdi benden şüphe mi ediyorsun? "

"Lanet olsun, kaç ?"

Bir an sessiz kaldı çünkü tek , sandalyesinde öne doğru yığılmış annesinin görüntüsü ve masaya çarpan çatalının sesi idi. Ve kan. Çok fazla kan. Bembeyaz masa örtüsünün üzerine akmişti. Sophie çığlık atmamıştı. Tepki vermemişti. O kadar genç olmasına rağmen, eğer ses çıkarırsa, babasının onu da öldüreceğini biliyordu. Sadece bir noktaya değinmek için.

"On yaşındaydım," dedi sonunda. "Yemeğe geri döndü ve sonra bifteği çok iyi pişmiş olduğu için şikayet etti. Aşçı için korktuğumu hatırlıyorum, ama ruh hali garip bir şekilde rahattı ve tabağını kenara itip ağzını silmekten başka bir şey yapmadı.

masanın karşısındaki adam. Sonra ona yemekten sonra bir içki içmek isteyip istemediğini sordu. Ben orada oturup anneme bakarken onlar babamın çalışma odasına çekildiler. Hizmetçi gelip beni götürene kadar orada oturdum ve babamın adamları, babamın hayatında hoşuna gitmeyen her şeyi ortadan kaldırdıkları gibi annemin cesedini de ortadan kaldırdılar."

Bakışlarını bir kez daha Sam'inkilere çevirdi. "Onu neden öldürdüğümü bilmek . Onu bir zamanlar annemi öldürdüğü gibi küçümseyerek öldürdüm ve sonunda özgür olabilmek için öldürdüm."

"Tanrım, bebeğim, söyleyecek sözüm bile yok. Bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldın bilmiyorum." Onu kollarına çekti ve koruyucu bir şekilde göğsüne yasladı. Bir eliyle saçlarını okşadı ve diğer eliyle onu sıkıca tuttu. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Gözlerini kapadı ve onun rahatlatıcı kokusunu içine çekti. Sıcak gözyaşları yanaklarından süzölmeye devam etti ve gömleği tarafından emildi. Annesi için hiç ağlamamıştı. Çok korkmuştu. Geceleri odasının karanlığında bile babasının duyacağından çok korkmuştu. Babası zayıflıktan nefret ederdi ve o da yıllarını davranışlarındaki zayıflık belirtilerini yok etmek için harcamıştı.

Kapı çalındı ve o hızla Sam'den uzaklaştı, sıkıntısını gizlemek için yüzünü sildi. Sam ona bir süre baktıktan sonra eğilip onu alnından öptü.

"Bu doktor. Oturun ve rahatınıza bakın. Buradan ayrılmadan önce sizi kapsamlı bir kontrolden geçirmesini istiyorum."

Kanepeye çöktü ve Sam kapıya gidip alçak sesle doktorla konuşurken onu sadece yarım yamalak dinledi. Bir süre sonra, yaşlı bir adam taşınabilir bir tıbbi ekipmanı iterek içeri girdi, Sam de peşinden geliyordu. Sam'in elinin silahında olduğu gözünden kaçmadı ve Sophie'nin önünde durduğunda doktoru dikkatle izledi.

"Sophie, ben Dr. Richards. Seni kontrol etmek, bebeğin kalp atışlarını dinlemek ve izin verirsen bir sonogram yapmak istiyorum. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için."

Konuşurken gülümsedi ve Sophie biraz rahatladı.

"Bebegi görebilecek miyim?"

Göğsünde umut ve heyecan kabardı ve gülünç bir şekilde yeniden ağlayacak gibi hissetti.

"Evet, hatta isterseniz kız mı erkek mi bile görebiliriz."

Bakışları Sam'e kaydı. Sam biraz şaşkın görünüyordu.

"İstiyorum," diye nefes aldı. "Öyle mi?" diye sordu

Sam'e.

Sam doktorun etrafından dolaştı ve yanındaki kanepeye kaydı. "Ben biliyorum. Bilmek isterim."

Doktor Sophie'yi üstünkörü muayene ederek işe başladı. Kalbini dinledi, tansiyonunu ölçtü ve sağlık geçmişiyle ilgili genel sorular sordu. Kolunu görmek istedi, dikişleri kurcaladı ve dikişlerin bu kadar temiz görünmesine ve enfeksiyon belirtisi olmamasına şaşırılmış görünüyordu. Sonra ondan kanepeye uzanmasını istedi ve bunu yaparken gülümsedi.

"Korkarım ki en iyi muayene masalarından biri değil ama Bay Kelly muayeneyi odalarımızdan birinde değil de burada yapmam konusunda çok ısrarcı oldu."

"Hayır, değil," dedi aceleyle, yatmak için en iyi yolu belirlemek için sola bakarken.

Sam onun ikilemine, başı kucağına gelene kadar dönüp onu aşağı indirerek cevap verdi. Doktor kot pantolonunun bel bandını karnının kabarıklığının altına doğru kaydırırken, Sam bir elini alnına götürdü.

Doktor çubuğu karnının üzerine yerleştirip ileri geri hareket ettirirken makineden boğuk ses geliyordu. Sonra bir noktaya yerleşti ve ritmik bir vop vop vop sesi odada yankılandı.

Sophie, ekranda titreşen bir leke görmek için başını yana çekti.

"Bu kalp," dedi doktor. "İyi, güçlü bir kalp atışı. Tam istediğimiz yerde."

Gördüğü manzara karşısında büyülenmişti. Bu onun bebeğiydi! Görüntü hareket ettikçe huşu içinde bakıyordu. Doktor ara sıra durup sonogram makinesine bağlı küçük klavyede bir şeyler yazıyordu.

Kolları ve bacakları, kafayı ve hatta minik bir ağzı işaret etti. Ve sonra bir el, sanki el için uzatılmış gibi, küçük parmaklar yayılmış.

Sophie'nin kalbi kasıldı. Onu felç edecek kadar şiddetli bir sevgi dalgasına kapılmıştı. Çocuğu. Rahminde yuvalanmış minik bir hayat. Bu fikri aklına bile getiremiyordu.

"Tamam, işte başlıyoruz. Bir bakalım. Utangaç biri var."

Dr. Richards karnını daha sert bir şekilde yokladı ve sonra asayı çevirdi.

"Aha, orada. Bir bak, Sophie. Bir kızın var."

Bir damla daha gözyaşı dökmemeye yemin etmesine rağmen ekran tamamen bulanıklaştı. Bir kız çocuğu.

"Haklıymışım," diye fısıldadı. "Bir kız!"

"Doğru söyledin," dedi Sam yumuşak bir sesle.

Sesindeki tutukluk, kızın bakışlarını ekrandan ayırıp ona bakmasına neden oldu. Adam gözlerinde öyle bir huşu ile monitöre bakıyordu ki göğsünün biraz daha sıkıştığını hissetti.

Sonra aşağı baktı ve gözleri birbirini yakalayıp tuttu. Adam onun yanağına dokundu ve bakışlarındaki duygu neredeyse onu çözüyordu.

"O çok güzel, Soph. Tıpkı annesi gibi."

Tekrar monitöre baktı ve gülümsedi. Bu küçük sevinç patlaması o kadar hoş, o kadar harikaydı ki, sonsuza dek ona tutunmak istedi.

Dr. Richards asayı kadının karnından çekti ve pantolonunu dikkatlice beline doğru çekti.

"Kolunuzdaki dikişleri birkaç gün daha bırakmanızı öneririm. Bölgeyi temiz tutun ve bir bandaj koyun. Oldukça iyileşiyor."

Yine de güzel. Diğer her şey iyi görünüyor. Sağlıklı bir kızınız söyleyebilirim."

"Teşekkür . Çok teşekkür ederim. Onu ilk kez görmek çok güzeldi."

Doktor gülümsedi ve kanepeden uzaklaştı. "Şimdi ikinizi yalnız bırakayım. Geri dönmem gereken hastalarım var."

Sonogram makinesini tekerlekli sandalyeyle götürdü ve bir saniye sonra kapının arkasından kapandığını duydu. Oturur pozisyona geçmeye çalıştı ama bu çok zordu. Sam kalkmasına yardım etti ve o da kanepeye yaslandı, aniden bitkin düşmüştü ama aynı zamanda coşkuluydu.

"Bir kız."

Karnını saygıyla avuçladı ve yumuşak bir şekilde şişliğin üzerine sürttü. Sam elini onunkinin üzerine koydu ve sıktı.

Sophie, "Sadece onun güvende olmasını istiyorum," dedi.

Sam onun çenesini kavradı ve yüzünü ona dönene kadar çekti. Yüz ifadesi şimdi sertti, daha önceki şefkatinden yoksundu. Orada bir kararlılık vardı.

"Olacak, Sophie. Bir yolunu bulacağız. Buna inanmanı istiyorum."

"İstiyorum" dedi dürüstçe.

"Bana yardım et o zaman. Bilgiye ihtiyacım var. Yorgun olduğumu biliyorum. Ama bana ve adamlarıma amcan hakkında, babanın Rock Springs'te tutulması hakkında anlatabileceğin her şeyi anlatmanı istiyorum.

Aklınıza gelebilecek her ayrıntıyı. Şu anda istihbarat topluyorlar ve hızlı hareket etmemiz gerekiyor, ancak bildiklerinizi bize anlatırsanız bize çok yardımcı olabilirsiniz."

"Tabii ki yapacağım."

"Anahtar nerede? Sana kamyonunda sordum ama cevap vermedin."

Yorgun bir hareketle yüzünü kapattı ve bu sırada adamın elini çenesinden çekti. Gözlerini ovuşturdu ve iç çekti.

"Tekneyi aldığım gece, size gelirken anahtarı bir kutuya sakladım ve aldığım yem dükkanındaki saksıya gömdüm. İşte orada. Buz kutusu. Dükkanın adı buydu."

"Orayı biliyorum. Paris Landing'den gölün birkaç mil aşağısında. Rio'nun adamlarından birini göndereceğim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, gitmeliyim."

Kaşlarını çattı. "Korunmasız olduğun hiçbir yere ."

Ona gözlerinde kararlılık vardı. "O anahtar sahip olduğum tek sigorta, Sam. Çocuğumuzun sahip olduğu tüm sigorta. Bunu riske atmayacağım."

"Bunu sormaya hakkım olmadığını biliyorum ve emin olmamak ve korkmak için her türlü nedene sahipsin, ama bana güven Sophie. Güven bana. Hiçbirinizi riske atacak bir şey yapmayacağıma güven. Anahtarı alması için onu göndereceğim ve o da bize, yani size geri verecek."

Sertçe yutkundu ve adam onun yüzündeki çatışmayı çok net görebiliyordu. Adamın eli kızın elinin üzerine kapandı ve kızın elini tutarken titrediğini hissetti. Sonunda başını salladı.

"Tamam, gönder onu."

Elini kaldırdı ve parmak uçlarını öptü. "o zaman. Gidip diğerlerini bulalım."

BÖLÜM 26

Rio'ya anahtarı alması için bir adam göndermesi talimatını verdikten sonra Sam babasını görmek için tekrar içeri girdi. Bu kez onu rahatsız etmedi. Sadece başucunda durup kalp monitöründeki inişli çıkışlı çizgileri izledi ve her nefesten gelen ritmik seslerle rahatladı.

Şimdi ailesinin güvenliğini sağlamak için her zamankinden daha fazla adım atması gerekiyordu. Satın aldığı arazide gerçek bir kale inşa etmek için hazırladığı detaylı planları hayata geçirmek aylar alacaktı ama artık bunu erteleyemezdi.

Ailesi güvende ve onun gözetimi altında olacaktı, hepsi.

Babasının eline dokunmak için uzandı. Dokunduğunda soğuktu, çok soğuktu. Annesi burada, başucunda oturuyor olmalıydı, Batı Teksas'ta bir bok çukurunda korkudan aklını kaçırmış bir halde değil.

Uzun zamandır dua etmemişti ama şimdi dua ediyordu. birlikte kiliseye her gidişini hatırlıyordu ve annesinin kutsal kitaplarda ve kürsüden gelen sabit sözlerde teselli bulduğunu biliyordu. Şimdi de buna geri dönmesini ve umudunu kaybetmemesini umuyordu.

"Onu eve getireceğim baba," diye fısıldadı. "Bir şekilde her şeyi yoluna koyacağım."

Dönüp kabinden çıktı ve daha önce onu içeri alan hemşireyle yüz yüze geldi.

Birkaç metre ötedeki hemşire odasındaki telefonlardan biriyle konuşan bir adamı işaret etti. "Baban hakkında konuşmak istersen doktor burada."

"Teşekkür ederim, isterim."

"Burada bekle, ben onu getiririm," dedi.

Birkaç saniye sonra doktor telefonu kapattı ve hemşire onunla konuşarak Sam'in bulunduğu yönü işaret etti. Doktor yanına gitti ve elini uzattı.

"Ben Dr. Caldwell. Babanızın bakımından ben sorumluyum." Sam onun elini sıktı. "Sam Kelly. O nasıl, Doktor?" "Düşündüğümde durumu iyi. Büyük bir tıkanıklık geçirdi.

İçeri girdik ve stent taktık. Yaklaşık yüzde altmış beş tıkanıklığı olan başka bir arter daha vardı, onu da balonla açtık. İlaç kullanması gerekecek ve beslenme ve yaşam tarzında bazı ciddi değişiklikler yapması gerekecek, ancak uygun tedaviyle iyi olacak."

Rahatlama Sam'i neredeyse olduğu yerde eziyordu. "Sence ne zaman eve dönecek? Yani o noktaya yaklaştı mı bile? Onu daha ne kadar tutacaksınız?"

Doktor gülümsedi. "Onu birkaç gün tutmak ve iyileşmesini izlemek, herhangi bir sorun olmadığından emin olmak istiyorum. Kalbinin ne kadar hasar gördüğünü görmek için bazı testler yapacağım ama birkaç gün içinde evine dönebilecek."

"Teşekkür ," dedi Sam.

Doktor elini Sam'in omzuna koydu. "Sorun değil. Bu benim işim. İzin vererseniz, görmem gereken başka hastalar var."

Sam başıyla onayladı ve doktor uzaklaştı. Sam üniteden kendisi çıkmadan önce babasının odasına doğru bir göz attı.

Aile odasında diğerlerine tekrar katıldığında, Donovan ve Garrett'a doktorun söyledikleri hakkında bilgi verdi ve sonra elindeki konuya döndü.

Sam sessizce, "Sean bana hastanede güvenlik için neler yaptığının ayrıntılarını ver," dedi. "Rock Springs'e gittiğimizde bulabileceğim her adama ihtiyacım var ama babamı ve Rusty'yi de korumasız bırakmayacağım."

Sean bir haftadır uyumamış gibi bitkin görünüyordu ve keder gözlerinde fırtına gibi esiyordu. Frank ve Marlene onun için anne baba gibiydiler ve o da zaten geniş olan ailesinin bir diğer oğluydu.

Gençti ama çok iyi bir polisti ve Sam sevdiklerinin zarar görmemesi için ona güveniyordu.

Sean, "Eyalet polisi ılık atıyordu ama dostun Resnick aradı ve sakinleştiler," dedi.

Sam'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve Garrett'a döndü. "Bu konuda bir şey biliyor muydun?"

Garrett omuz silkti. "Ona tek söylediğim Sam Amca'yı kıcıımızdan ve Batı Teksas'tan uzak tutmaktı. Bilmesi gereken tek şeyin bu olduğunu düşündüm."

Resnick her şeyin gelmişti. İşler sarpa sardığında iyi bir adamdı. Sam onu savunulamaz bir duruma soktuğunu biliyordu. Kıcı stleri için tehlikedeydi. Ama Sam için riske girmişti. Borç dendi.

"Tamam, başka?" diye sordu Sean'a.

"Hastanede görevli  polis memurumuz var. Ayrıca iki yerel polis ve ilçeden iki adamım var. Hastane güvenliğini uyardık ve onlar da destek çağırdılar, böylece alanlarını iki katına çıkardılar. Ben Frank ve Rusty ile kalacağım."

Sam içini çekerek kardeşlerine baktı ve babalarıyla yaptıkları konuşmadan beri kafasını kurcalayan konuyu açtı.

"Babamın Ethan'ın bu işe karışmasını istemediğini biliyorum ama onu aramak zorundayım. Baker ve Renshaw'a ihtiyacım var ve Ethan'a olanları anlatmazsak çok kızar. Onu suçlayamam. şehir dışında olsaydım ve tüm bu olanlar başıma gelseydi ben de bilmek isterdim ve haberim olmasaydı çok kızardım."

Garrett yüzünü buruşturdu. "Katılıyorum ama Rachel ne olacak? Ethan' ararsak eve koşacak ve bizimle içeri girmek isteyecektir."

"Ona ihtiyacımız var," dedi Sam.

Donovan, "Rachel, Rusty ve babamla kalabilir," diye teklif etti. "Ethan çok zor bir durumda kalacak. Rachel'ı bırakmak ama biz annemin peşinden giderken geride de kalmayacaktır."

Sean sert ve acımasız bir sesle, "Onları hayatım pahasına koruyacağım," dedi.

Sam elini Sean'ın omzuna koydu. "Yapacağını biliyorum, Sean. Sadece Rachel hâlâ kırılğan durumdayken Ethan'ı bu kavgaya sürüklemekten endişe ediyorum."

Garrett, "Bundan hoşlanmıyorum ama haklısın, ona ihtiyacımız var," dedi.

Sam onay için Donovan'a baktı, sonra derin bir nefes . "Tamam, Ethan'ı arayıp onu buraya getireceğim. Kelly jeti onu sabaha kadar eve getirebilir ve biz de burada işleri yoluna koyar koymaz yola çıkarız."

Tekrar Sean'a baktı. "Sophie'nin burada seninle ve diğer kadınlarla kalmasını istiyorum."

Gözünün ucuyla bir hareket bulanıklığı yakaladı. Sophie tüm konuşma boyunca sessizce oturmuştu ama şimdi ayağa fırlamıştı.

"Delirdin mi sen?" diye sordu. "Burada kalmayacağım."

Sam elini tuttu ve yanına getirdi. "Bu pazarlığa açık bir konu değil Sophie. Senin güvende olmanı istiyorum. Seni amcanla bir savaşın ortasına getirmeyeceğim."

Solgun yüzü öfke ve kızgınlıkla buruştu. "Annenin ölüm fermanını imzalıyorsun. Planın ne olsun, oraya bensiz gidemezsin. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmediğimi anladığı an anneni öldürecektir. Bunu kendisi yapmayacak. O kadar cesareti yok. Ama onu öldürtecek. Bu riski almak istiyor musun?"

"Onu sana değişmem."

Elini onunkinden çekip yüzünü ona döndü, ağzı sert bir çizgiye oturmuştu. "Onunla bir anlaşma yaptım. Annene karşılık anahtar. En azından ona bunun bir benzerini vermeliyiz. Ya planın ters giderse? En kötüsüne hazır mısın? Her şeyi içeri girip kusursuz bir kurtarma operasyonu gerçekleştirme becerine mi bağlamak istiyorsun?"

"Sophie. ."

"Benden sana güvenmemi isteme Sam. Bunun güvenle hiçbir ilgisi yok ve her şey annenin ölümünden sorumlu olmak istemememle ilgili. Bana güvenmeye ne dersin? Amcamı tanıdığım ve istediğini elde edemeyeceğini anladığında ne olacağını bildiğim için bana güven."

Sam gözlerini kapadı. Lanet olsun ama Sophie'yi bu işe bulaştırmak istemiyordu. Nasıl yapabilirdi ki?

"Bensiz ne kadar yaklaşabileceğini düşünüyorsun? Bu riski almak istiyor musun Sam? Sana güvenmemi istiyorsun. Evet, güveniyorum. Seninle gittiğimde beni güvende tutacağına güveniyorum. Ben amcamla yüzleşirken adamlarının annen için gideceği bir plan yapacağına güveniyorum. Haklı olduğumu biliyorsun. Beni götürmek istemeyebilirsin ama götürmek zorunda olduğunu biliyorsun. Bunu biliyorsun."

Onun ateşli savunması Sam'in etrafında toplanan adamları etkiledi. Huzursuzca yer değiştiriyorlardı ve Sam onların da kendisiyle aynı ikilemle mücadele ettiklerini görebiliyordu. Hiçbiri onun zarar görmesini istemiyordu. Onu amcasının yakınında istemiyorlardı.

Ama hepsi de onun çok haklı bir noktaya değindiğini biliyordu.

Ve bu onu çok . "Tanrım."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Donovan. "İşi başaramama ihtimaline karşı Sophie'yi ve bebeğini riske atamayız."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Garrett. "Ama başka seçeneğimiz var mı? Gerçekten bu riski almak istiyor muyuz? Onu koruyabiliriz Sam. Onu koruyabileceğimizi biliyorsun. Gitmesini istemiyorsun. Gitmesini istemiyorum. Ama gerçekten babamın karşısına çıkıp annemi ona geri getirmek için elimizden geleni yapmadığımızı söylemek istiyor musun?"

Sam sert bir sesle, "Bu çok alçakça," dedi.

Sophie'nin küçük eli koluna kaydı ve çekştirerek adamın dikkatini tekrar kendisine çevirdi.

"Bu konuda benim söz hakkım yok mu?" diye sordu . "Bunu senin kapına ben getirdim Sam. Annenin ve babanın kapısına kadar getirdim. Seçme şansları yoktu. Bunu yapmama izin ver. Benim annemi kurtaramadığım gibi senin anneni de kurtarmama izin ver. Sence burada kalırsam ve o ölürse kendimle yaşayabilir miyim?"

Cesareti onu hayrete düşürmüştü. Bu onu alçalttı. Onun özverisine tamamen değersiz hissediyordu. Ve her ne kadar onu inkar etmek istese de, güvende tutmak için gerekirse onu istese de, içten içe biliyordu ki

Haklıydı. Haklıydı ve bu onu o kadar öfkelenlendirdi, onun için o kadar korktu ki bir şeyleri kırmak istedi.

Onun gözlerinin içine baktı ve sonra kendi gözlerini kapattı. Elleri onunkileri buldu ve . Tanrı onu affetsin ama ne yapması gerekiyordu? Kadınınızı güvende tutmakla muhtemelen annenizin ölümüne neden olmak arasında nasıl bir seçim yapardınız?

Sophie ona doğru hareket etti. Sophie parmak uçlarına doğru eğildiği sırada gözlerini açtı. Sophie onu öptü. Anlam zenginliği taşıyan yumuşak, nazik bir öpücük. Ve destek. Diğerlerinin önünde ilk kez bu kadar açık bir jest yapmıştı.

"Sana güveniyorum," diye fısıldadı.

Parmakları onunkileri sıktı ve ayaklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Bakışlarında hak ettiğinden daha fazla güven vardı. Sadece buna ihanet etmemek için dua etti.

Kendini hissederek diğerlerine döndü ama Sophie'nin ellerinden birini sıkıca tutmaya devam etti.

"Planı yeniden gözden geçiririz," dedi Sam kasvetli bir sesle. "Ben Sophie'yle gideceğim. P.J. ve Cole'un keskin nişancı olarak görev yapmasını istiyorum. O şerefsiz bize kendini gösterir göstermez, onu istiyorum. Diğer herkes etrafını saracak ve içeri girecek. Bu tam olarak zamanlanmış olmalı. Hataya yer yok."

"Başarısız olmayacağız," dedi Steele. "Hiç başarısız . Şimdi de başlamayacağız."

Sam Sophie'yi kendine doğru çekti, o anda onun sıcaklığını hissetmeye, neyin tehlikede olduğunu hatırlamaya ihtiyacı vardı. Elini Sophie'nin vücudundan karnına doğru kaydırды ve kızının güven verici tekmelerini hissetti.

Kızını.

"Bu senin yeğenin," dedi kardeşlerine. "Sophie'nin bir kızı olacak."

Onların bilmesine ihtiyacı vardı. Bunu kişiselleştirmeye, kendisi için olduğu kadar onlar için de gerçek kılmaya ihtiyacı vardı. O zaman neyin risk altında olduğunu bileceklerdi.

Donovan'ın yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. İlerledi, Sophie'yi kollarının arasına aldı ve etrafında döndürdü. Hatta

Garrett gülümsedi ve Donovan onu yere bıraktığında Garrett onun eline uzandı.

Garrett'in kucağına isteyerek atılmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Garrett da ona sıkıca sarıldı.

Onların hareketleri karşısında şok olmuş gibiydi ve Garrett onu bıraktığında biraz sendeledi, gözleri donuklaştı.

Garrett sert bir sesle, "Eğer annesinin yarısı kadar vahşi olursa, doğanın gücü olacak," dedi.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Böyle , benden gerçekten hoşlandığın fikrine ."

"Senden hoşlanmadığım fikrini sana verdiğim için pişmanım," dedi Garrett, gözleri ciddiye. "Belki de öyle yaptım. Yanılmışım."

Şaşkınlık içinde Garrett'a baktı. Sam gülümsedi. Garrett'ın hatalı olduğunu kabul etmesi görülmeye değirdi.

Sam, Sophie'nin kendisine dönmesi için elini uzattı. Sophie kendi isteğiyle geldi ve Sam onu yanına çekti.

"Bu iş doğru gitmeli," dedi saran adamlara. "Onu kaybedemem."

BÖLÜM 27

Sam ve adamları son planlama aşamalarına girerken Sophie uyuyor, Sam de onu izliyordu. Konuşmaya ve yoğun strateji seansına tam olarak odaklanamamıştı çünkü bakışları, onun büyük bir parçasını ellerinde tutan küçük kadına kaymaya devam ediyordu.

Onu burada, ona zarar verebilecek her şeyden uzakta güvenle nefret ediyordu. Bundan nefret ediyordu. Önceden, KGI acımasız bir tahliye planlar, hassas bir şekilde içeri girer, rehineyi kurtarır ve bir saat içinde içeri girip çıkardı. Elleri siler, bir sonraki işe geçerlerdi.

Her şey berbat olmuştu çünkü söz konusu olan annesiydi ve Sophie'ye inanmak gerekirse -ki Sophie ona inanıyordu- amcası tam bir jokerdi. Nasıl tepki vereceğini kimse bilmiyordu, çünkü hiç test edilmemişti. Alex Mouton'un organizasyonunda hiçbir zaman liderlik yapmamıştı.

Bu onu öngörülemez yapıyordu ve herhangi bir şeyi varsayarak annesinin hayatını riske atmayı göze alamazlardı.

Lanet olsun ama bundan nefret ediyordu.

Steele, Sam'in yanında alçak sesle, "P.J. ve Cole keskin nişancı olarak görev yapacak," dedi.

Sam takım liderine döndü ve yakalandığını anladı. Aile odasındaki küçük kanepeye kıvrılmış, yüzü uykuda bile gergin ve çizgili Sophie'ye bakıyordu.

Endişe stresini hafifletmek için parmaklarını dudaklarında gezdirmemek için elinden geleni yapıyordu ama onu rahatsız etmek istemiyordu. Önümüzdeki saatler gergin geçecekti ve dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Sen ve Sophie iyi davranıp Tomas'la takas için buluşabilirsiniz, tabii o piç kendini gösterirse. Geri evin etrafını kolaçan edip içeri gireceğiz. Marlene içerideyse, onu dışarı çıkaracağız. Tomas'la birlikteyse, P.J. ya da Cole ilk fırsatta Tomas'ı dışarı çıkaracak."

"Sophie'yle yalnız gelmeyeceğimi biliyor. O kadar aptal olamaz. Bir şeyler bekliyor olacak. Ona tamamen başka bir şey vermeliyiz," dedi Sam. "Onu riske atmayacağım. Garrett ve Donovan'ı yanımda istiyorum. Sophie için koruma. Sophie ve benim yanımda yeterince adam olursa, geri kalanınız bir sürpriz olarak gelebilir."

"Ya Ethan?"

Sam nefesini dışarı üfledi. Ethan'a ihtiyacı vardı ama onu bu işe bulaştırmak da istemiyordu. Ne not ama.

"Ethan benimle geliyor. Sen ve Rio takımlarınızı alıp yolunuza çıkan herkesi indireceksiniz. Temiz ve sessiz olması gerekiyor. Tomas'ın orada olduğunuzu anlaması ne kadar uzun sürerse o kadar iyi."

kapısı pat diye açıldı ve Ethan elini karısının eline sımsıkı sararak içeri girdi. Baker ve Renshaw çiftin etrafını sarmışlardı ve tepeden tırnağa silahlıydılar.

Sam kardeşinin yanına giderken Donovan ve Garrett da diğerlerinden ayrıldı.

"O nasıl?" Ethan boğuk bir sesle sordu.

"Dinleniyor. İyileşecek. Daha önce doktorla konuştum."

Sam'in bakışları Rachel'a kaydı ve elini uzattı.

"Rachel, tatlım, ?"

Şaşkınlıkla kollarına girdi ve ona şiddetle sarıldı. Adam da ona sarılarak karşılık verdi. Ona ve diğer aile üyelerine karşı sevgisini ifade etme konusunda daha iyiydi ama bu spontane çıkış onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Çok endişelenmiş olmalısın."

Başının tepesine bir öpücük kondurdu ve onu sabırsızlıkla yanında duran Garrett'a bıraktı. Garrett ve Rachel arasında her zaman özel bir bağ olmuştu ve Ethan'dan sonra Garrett'a en açık olan Rachel'dı.

Ethan, "Bana neler olduğunu anlat, Sam," diye sordu.

"Aldığım rapor en iyi ihtimalle kabataslaktı ve burada neler olduğunu hâlâ anlamış değilim."

Sam, Garrett'ın gözlerini yakaladı ve Rachel'ı götürmesi için başıyla işaret etti. Garrett kolunu Rachel'a dolayarak karşılık verdi.

İnce bedenini Sophie'nin yanından geçirip Rusty'nin oturduğu yere götürdü.

Sam mümkün olduğunca kısa ve öz bir şekilde Ethan'a hikâyeyi en baştan anlattı. Kendisi ve Sophie'yle ilgili kısımlar kısaltılmıştı ama uyarısı çok açıktı. Kardeşi suçu Sophie'nin omuzlarına yüklememeliydi.

Ethan aptal aptal Sophie'nin uyuduğu kanepeye baktı. Sonra bir elini kısa kesilmiş saçlarında gezdirdi ve inanamayarak başını salladı.

"Ben de seninle geliyorum," dedi kararlı bir şekilde.

Bakışları meydan okur gibiydi, sanki Sam'in onu vurmasını bekliyordu. Ama Sam başını salladı.

"Bu konuda sana ihtiyacım var Ethan. Rachel ve Rusty'nin için gerekli düzenlemeleri yaptım. Sean onlarla kalacak ve hastanenin etrafında gerçek bir ordumuz var, böylece onlar ve babam güvende olacaklar."

Ethan sesini alçalttı. "Rachel'a açıklamam gerekiyor. Neler olduğunu bilmiyor, sadece babamın kalp krizi geçirdiğini ve bir sorun olduğunu biliyor."

"O zaman git açıkla," dedi Sam. "Bir saat içinde yola çıkıyoruz."

"SOPHIE, Sophie, tatlım, zamanı."

Kelimeleri duydu ama çok gibiydiler. Uykulu bir şekilde gözlerini açtığı anda Sam'in kanepenin kenarında oturduğunu gözlerinin endişeyle dolu olduğunu gördü.

"Gidiyor muyuz?"

Korkuyu sesinden nasıl uzak tuttuğuyla, kelimelerin ne kadar düzgün çıktığıyla gurur duyuyordu.

"Evet, gitmemiz gerek."

Kendini oturur pozisyona itti ve odayı hızlıca gözden geçirdi. Daha önce görmediği yüzler vardı. Garrett'a çok benzeyen bir adam uzaktaki duvarın dibinde durmuş, kollarıyla kahverengi saçlı, ince bir kadını sarmıştı. Ağır silahlı diğer iki adam da yanında duruyordu.

Steele. Adam ve kadın Sam'in kardeşi ve baldızı olmalı.

"Anahtar," dedi ve sesindeki çatırtıyı gidermek için durdu. "Anahtarı aldılar mı?"

Sam elini cebine attı ve uzun, silindirik bir metal parçası çıkardı.

"Bu o mu?" diye sordu avucunun içinde çevirirken.

Garip bir parçaydı. Hiç de geleneksel bir anahtara benzemiyordu. Onun şüpheliğini anlayabiliyordu.

Elinden aldı ve parmağını dış tarafındaki bir dizi oymanın üzerinde gezdirdi.

"Evet. Özel olarak tasarlandı. Tam bir teknoloji harikası. Dış tarafındaki oyuklar anahtar kısmı. Her bir oluk anahtar deliğindeki uygun bir oluğa oturuyor. Ama gördüğünüz gibi içi boş ve içinde anahtar kilide girdiğinde taranan şifreli bir kod var.

"Tamamen bilgisayarlı ve ucunda, tuttuğunuz yerde bir sensör varEğer kişinin nabızı çok yüksekse ya da cilt ısısı normal vücut ısısının bir dereceden fazla dışındaysa, erişim engelleniyor."

Sam başını salladı. "Baban paranoyak bir piç kurusuydu."

"Dikkatli olduğunu ve her olasılığı düşündüğünü düşünmeyi severdi. Kimseye güvenmezdi. Ama aynı zamanda kibirliydi. Etrafında her zaman o kadar sıkı bir güvenlik ağı vardı ki kendini yenilmez sanıyordu. Kimsenin ona dokunamayacağını düşünürdü."

"Lanet olası Tanrı kompleksi," diye mırıldandı Donovan.

Sophie başını kaldırdığında Donovan ve Garrett'in, kardeşleri Ethan olduğunu tahmin ettiğı adamla birlikte toplandığını gördü.

Başını salladı. "Bazı açılardan kendini bir tanrı olarak görüyordu. Bir ilah değil. Dindar bir adam değildi. Dokunulamayan ya da görülemeyen şeylere tahammülü yoktu. Dini bir zayıflık olarak görürdü ve o tamamen güçle ya da güç olarak algıladığı şeyle ilgiliydi."

"Ona karşı çıkmaya nasıl cesaret edebildin?" Garrett sordu.
"Onu vurduğunu söyledin ama nasıl?"

Ellerine baktı. "Övünülecek şey değil.
Yaptığım şeyle gurur duymuyorum. Bunu bencilce nedenlerle yaptım. Ben asil bir insan değilim."

Sam'in eli onun çenesinin altına kaydı ve bakışlarıyla buluşana kadar yukarı doğru eğdi.

"Katılmıyorum," dedi neredeyse titreyen sessiz bir sesle.
"Tanımadığın bir kadın için hayatını riske atıyorsun. Bu seni benim kitabımda oldukça asil yapıyor."

Sanki bu sözleri söylemek bile dayanılmazmış gibi eli sıkıştı.

"Beni güvende tutmanın bir yolunu bulacaksın," dedi.

Bunlar sadece güven vermek için söylenmiş sözler değildi.
Onlara inanıyordu. Ve onun da bunu bilmesini istiyordu.

Ethan öne çıktı ve elini Sophie'ye uzattı. "Ben Ethan,
Sam'in küçük kardeşiyim. Sizinle Rock Springs'e geleceğim."

Elini nazikçe onun elinin içine kaydırды. "Ben Sophie."

Gülümsedi ve Garrett'a bu kadar benzeyen birinin
gülümsediğini görmek şaşırtıcıydı.

"Kim olduğunu biliyorum. Kardeşim bana senin hakkında
çok şey anlattı."

Steele yaklaştı ve Sam'in koluna dokundu. "Harekete
geçmeye hazırız. Kamyonlar burada, helikopterler bekliyor
jete yakıt ikmali yapıldı."

Midesi düğümlendi ve ne kadar kötü titrediklerini kimse
görmesin diye ellerini kucağına indirdi. Anahtar avucunun
içindeydi ve onu babasının boynuna sabitleyen deri şerit
bacağının üzerinde gevşek bir şekilde duruyordu. Koyu kırmızı
lekeler bir tarafı boyamıştı. Babasının kanı.

Anahtar onun sigorta poliçesiydi ama şimdi Marlene Kelly ile
kesin ölüm arasında duran tek şeydi. Anahtardan
vazgeçtiğinde, Sam ve adamları amcasının ağnı tamamen
çökertemezlerse, Marlene

hayatının geri kalanında sırtında bir hedef tahtası taşıyacaktı. Ne kadar sürerse sürsün.

Sam onun elini tuttu ve yanında durması için yukarı çekti. Gözleri onunkileri buldu ve şefkatli bir hareketle yanağına dokundu.

Sonra elini bıraktı ve hastaneden çıkarken onu adamlarının koruyucu çemberinin içine çekti.

Siyah bir sedan kükreyerek üzerlerine doğru gelirken SUV'lara tırmanıyorlardı. Sam'in adamlarının her biri siper alıp yaklaşan araca nişan alırken, silahların şakırtısı kulakları sağır ediyordu. Araç, Sam'in durduğu yerden birkaç metre ötede gıcırdayarak durdu ve Sam, Sophie'yi arka koltuğa itti.

"Yerde kal," diye bağırdı.

Arabanın kapısı açılıp Resnick elleri havada dışarı fırladığında Glock'unu çekti. Çağrıyı beklemeden kararlı adımlarla Sam'e doğru yürüdü, ağzı sert bir çizgiye oturmuştu.

Sam dişlerini sıkarak, "Lanet Adam, sana yolumuzdan çekilmeni söylemiştim," dedi. Adamlarına bilerek silahlarını bırakmalarını emretmedi.

Resnick baca gibi tütüyordu ve sigarayı ağzından çekti. "Beş dakikana ihtiyacım var, Sam."

"Beş dakikam yok. Yolumdan çekil, Adam." "Lanet olası bir intihar görevindesin Sam. Lanet olsun, Beni dinle!"

Sam'in gözleri kısıldı ve tabancasını indirdi. "Nereye gittiğimiz hakkında ne biliyorsun?"

Resnick tedirgin bir duman üfledi, sonra hâlâ parlayan sigarayı kaldırıma fırlattı. Kıvılcım yağmuru içinde sıçrayarak uzaklaştı.

"Bunun için dahi olmaya gerek yok. daha gelişmiş uydu görüntülerine erişimim var. Mouton'un

Batı Teksas'a lanet bir ordu taşıdı. Adamların iyi, Sam. En iyileri. Ama lanet olası bir orduyla savaşmaya hazır mısınız?"

"Ne öneriyorsun?" Sam talep etti.

"İki ekibim harekete geçti ve Del Rio'ya doğru yola çıktılar. Sizinle koordine olacaklar."

Garrett sabırsızca, "Bakın," diye araya girdi. "Eğer konuşacaksanız, bunu yolda yapın. İz sürmeliyiz."

Sam başparmağını Resnick'e doğru salladı. "."

Resnick aceleyle yolcu koltuğuna geçti ve Garrett'ın yanına atladı. Sam, Resnick'e bir yılanmış gibi bakan Sophie'nin yanına kaydı.

Garrett kükreyerek otoparktan çıkarken Sam Sophie'ye uzandı ve onu kendine çekti. "Merak etme," diye mırıldandı kulağına.

Resnick oturduğu yerde dönüp Sam'e baktı. Bakışları Sophie'ye kaydı ve gözlerinde gerçek bir pişmanlık ifadesi belirdi.

"Daha önce olanlar için özür dilerim Sophie. Seni korkutmak gibi bir niyetim yoktu."

Gerginliğin bir kısmı azaldı ve Sam'in yanına yaslanarak rahatladı.

"Şimdi, ne halt planladın?" Sam Adam'a sordu.

"Bir katliamın içine girmiş olursunuz," dedi Resnick. "Lanet olası bir katliam. Görünüşe göre tüm adamlarını ve belki de bazı paralı askerleri de yanına çekmiş. Kim bilir hangi üçüncü dünya ülkesi ona askeri güç sağlayacak kadar iyilik borçludur. Muhtemelen bir düzine vardır."

"Orospu çocuğu," diye küfretti Sam. "Annem elinde. Onu Sophie'yle takas etmek istiyor. Böyle bir şey olmayacak. Tek umudumuz içeri girip onu dışarı çıkarmak."

Resnick başını salladı ve ağzına bir sigara sıkıştırdı ama yakmak için bir hamle yapmadı. Sigarayı içiyormuş gibi aralıklarla çıkardı ve elleri tedirginlikle titredi. Her zaman sinirli bir orospu çocuğu olmuştu.

"Sen ve adamların hakkında ne düşündüğümü biliyorsun Sam. Ama bunu yapamazsın. Sayıca en az dörde bir üstünsün. Oranları eşitlememe izin vermelisin. Hazırda bekleyen iki gizli operasyon timim var. Onlar en iyileridir."

"Peki sen bundan ne kazanacaksın?" Sam açık açık sordu.

Resnick onun bakışlarını buldu ve gözleri kararlılıkla parıldayan bu bakışlara karşılık verdi. "Ne pahasına olursa olsun onu alaşağı etmek istiyorum. Bunu kimin yaptığının bir önemi yok ve eğer bu amaca yardımcı olabileceksem, ne gerekiyorsa yaparım." Bakışları Sophie'ye ve sonra tekrar Sam'e kaydı. "Alex öldü, değil mi?"

Sam başıyla kısa bir selam verdi.

Resnick'in gözleri kısıldı. "Onu kim öldürdü?"

Sophie, Sam'in yanında kaskatı kesildi ama Sam tepki vermedi. "Fark eder mi?" diye sordu sakince.

Resnick başını salladı ve sigarasını tekrar ağzından çıkardı. "Hayır. Hayır, o piç gittiği sürece hiç önemi yok."

Sam dikiz aynasından kendisine bakan Garrett'a baktı. Bir an için iki kardeş hiçbir şey söylemedi ve sonra Sam nihayet Resnick'e döndü.

"Adamlarınla Del Rio'da buluşacağız. İçeri girmeyecekler, benim sözüm olmadan hiçbir şey yapmayacaklar, anlaşıldı mı? Her şey planımıza göre gidecek. Annem ve Sophie ne pahasına olursa olsun korunacak."

Resnick başını salladı. "Anlıyorum. Anladım. Aramayı yapacağım."

Sam rahatladı ve elini Sophie'nin kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Teşekkürler, Adam. Yardımın için minnettarız."

"Bana teşekkür etme. Sadece o piçi duvara çivileyin. Bu benim teşekkürüm."

Del Rio'ya akşam karanlığında vardılar. Kelly jeti, Resnick'in ekipleri tarafından ele geçirilmiş olan engebeli bir düzlük alana indi. Karanlıkta uçtular ve Sophie'nin parmakları

Sam'in ellerinde kalıcı bir iz bıraktı. Sonunda yuvarlanarak durduklarında, sönmüş bir balon gibi sarktı.

"Rio ve Steele çoktan sahaya indiler. Kelle sayısındaki değişikliği onlara bildirdim. Emirlerimizi bekliyorlar," dedi Garrett çıkışa doğru eğilip basamakları hızla çıkarken.

Aşağıda bekledi ve Sam'den önce uçaktan inen Sophie'ye uzandı. Garrett onu ayağa kaldırdı ve karanlıkta Sam'e baktı. Resnick, Donovan ve Ethan hemen arkasından geldiler.

"Adam Resnick?"

Ses küçük grubun içinden bir hayalet gibi süzüldü. Hepsi hızla dönerek silahlarını çekti.

"Kyle Phillips, Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri, efendim. Adamlarım burada ve emirlerinizi bekliyorlar."

"Göster kendini asker," dedi Resnick.

Havada hafif bir değişiklik oldu ve ardından Resnick'in yanında karanlık bir figür belirdi.

Resnick hoşbeşle vakit kaybetmedi. "Phillips, bunlar Sam Kelly ve kardeşleri Garrett, Donovan ve Ethan. Emirleri onlardan alacaksın. Bu onların görevi ama başarısız olmamalarını sağlamak da senin işin."

"Evet, efendim."

Phillips Sam'e döndü ve elini uzattı. "Hakkınızda çok şey duydum efendim. Sizinle tanışmak bir zevk."

Sam onun elini tuttu ve hızlıca sıktı. "Sana ve adamlarına geldiğiniz için minnettarım Phillips. Benim için ne gibi bilgileriniz var?"

"Benimle gelerseniz, efendim, şu tepenin çeyrek mil ötesinde bekleyen araçlarımız var İçeri girdiğimizde size raporu vereceğim."

Sam, Sophie'nin elini tuttu ve Garrett, Donovan ve Ethan, Phillips'in peşinden koşarken Sophie'nin etrafını sardılar. Cip sırasına ulaştıklarında Sam ve Sophie, Phillips ve Garrett'in bulunduğu araca binerken Resnick, Donovan ve Ethan da bir diğerine bindi.

"Hedefi son altı saattir gözetim altında tutuyoruz. İki saat önce son silah akışının geldiğine inandığımız bir hareketlilik oldu. Evin etrafını saran iki ekibimiz var ve şu anda patlayıcıları yerleştiriyorlar."

"Annemi gördüler mi?" Sam sordu.

"Olumsuz, efendim. Evde fazla hareket olmadı ve içeride bir adam olmadan görmek zor. Savunma düşünülerek inşa edilmiş. Büyük açık pencereler yok, az kapı var, vesaire. Hareketlerin çoğu çevrede olmuş. Savaşa hazırlanıyorlar. Üç keskin nişancım var. İçeri girmeden önce verebileceğimiz en büyük hasarı vermek için onları konumlandıracağız."

"Alacakları şey savaş," diye mırıldandı Garrett.

"Mükemmel," dedi Sam. "En iyi iki keskin nişancımı Mouton'la buluşma için. Etrafta daha fazlasını kullanabiliriz."

"Yaptığımız işte çok iyiyiz efendim. Bunu bilmenizi isterim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız."

Tüm bu kanlı iş başladığından beri Sam ilk kez bir rahatlama hissetti. ABD ordusuna ve özel operasyonlara olan inancıyla yaşar ve ölürdü. Dünyanın hiçbir yerinde daha iyi adamlar yoktu ve şu anda onlarla birlikte olduğu için çok mutluydu.

Sam, "Adamlarına neler olup hakkında bilgi vermeni istiyorum," dedi.

"Evet, efendim."

"Tesis, adam sayısı ve konumları hakkında elinizde ne bilgi varsa istiyorum. İçeri girmeden önce buranın her santimini bilmem gerekiyor. Ekip liderlerim Steele ve Rio ile koordineli çalışacaksınız. Saha onların olacak. Kardeşlerim ve ben Sophie'yi annem için takas yapmaya götürüyoruz."

"Evet, efendim. Bununla ilgileneceğiz."

"Teşekkür , Phillips. Minnettarım."

"Teşekküre gerek yok efendim. Bu benim işim."

Evet, bir iş. Bu sefer sadece bu olmasını diledi.
Sadece bir iş.

BÖLÜM 28

Doğru gelmedi. Hiçbiri doğru gelmiyordu. Cip Mouton'un arazisinin ön kapısına giden dolambaçlı, tozlu yolda ilerlerken Sam etrafına bakındı.

Arabayı Garrett kullanıyordu ve Resnick de ısrarla gelip kendi gücünü katarak ön koltukta oturuyordu. Sophie orta koltukta Sam ve Donovan'ın arasına sıkışmış, Ethan ise arkada oturuyordu.

Sophie'nin solgun yüz hatlarına yan gözle baktı ve ağzının yapısında acımasız bir kararlılık gördü. İnce gömleğinin üzerine, Sam'in kendisinin küçük bedenine giydirdiği çelik yeleği giymişti. Onu tepeden tırnağa zırhla kaplamak istemişti. Onun hiçbir yerinin korunmasız kalmasını istemiyordu. Ya bir şeyler korkunç bir şekilde ters giderse? Ona ya da çocuklarına bir şey olursa kendini nasıl affedebilirdi?

Garrett'a arkasını , böylece Sophie'yi geri alabileceğini söylemeyi şiddetle arzuluyordu. Sophie, sanki onun kargaşasını sezmiş gibi parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve başını çevirerek ona baktı. Elini sıkıp gülümsedi ve bu küçük güvence Garrett'ın karnına saplandı.

O lanet bir sahtekârdı. Ailesini korumak onun işiydi, göreviydi ama yine de hepsini korumaya kararlı olan Sophie'ydi.

Elini geri sıktı, söylemek istediği tüm kelimeler boğazında düğümlendi. Düşüncelerini elindeki duruma zorladı.

Steele ve Rio, Phillips'in ekibine saatler önce, gece hâlâ kayalık tepeleri örterken katılmışlardı. Yerleşkenin çevresinde sıkı bir çember oluşturmuşlardı ve P.J. ile Cole yerlerini almış, tüfeklerini ön girişe doğrultmuşlardı.

Sam'in kendini iyi hissetmesi gereken bir görevdi. Phillips'in takımları olasılıkları eşitlemişti. Mutlak inancı vardı.

kendi adamlarıyla. Bu parkta bir yürüyüş olmalıydı. Ama bu kişiseldi. Sevdği insanları ilgilendiriyordu.

Sevgi. Tanrım, onu seviyordu. Ve şimdi ona vurmak zorunda mıydı? Onu tehlikeye atmak üzereyken mi? Gözlerini ondan kaçırdı çünkü bunu yapmazsa kendini kaybedecekti.

Kendini toparlamak zorundaydı. Kafası bu kadar bu işe giremezdi. Aşkı unutmak zorundaydı. Annesini unutmak zorundaydı. Sophie'yi unutmalıydı ve Tanrım, çocuğunu unutmalıydı.

Sadece bir iş. Tarafsızlığını korumak zorundaydı yoksa bir hata yapacak ve hepsini kaybedecekti.

Ancak nabızı yavaşlamıyordu ve kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. On dört yıldan fazla bir süredir tehlike karşısında korkusuz ve metanetli ve şimdi en önemli anda her şeyi berbat edecekti.

Ağır metal kapıda üç silahlı koruma vardı. SUV'deki gerilim seviyesi tavan yaptı. Garrett durdu ve camı kırdı.

"Tomas Mouton'u görmeye geldik," dedi soğukkanlılıkla. Sophie, Sam'in yanında sertleşti.

Korumanın bakışları cipi taradı ve Garrett'a kapıyı açmasını işaret etti.

"bir şey olmayacak," dedi Garrett. "Mouton'a burada olduğumuzu söyle. Bizi bekliyor."

Muhafızın burun delikleri alevlendi, ama bir telsiz aldı ve bilgiyi iletti. Bir an sonra kapı açılmaya başladı ve içeri girmeleri sağlandı.

Sam, planı yarım düzine kez gözden geçirmiş olmasına rağmen Sophie'ye, "Her zaman kalacaksın," dedi.

"Kıpırdama, biz söyleyene kadar hiçbir şey yapma ve eğer sana yere yatmanı söylersem hemen yere yat."

Başını salladı ama ön camda daha yakından görünen evden başka bir yere bakmadı.

Tam olarak ana girişin önünde durdular, Cole ve P.J.'nin ön basamakları net bir şekilde görebilmeleri için tam olarak belirledikleri yerde.

Her şey bir korkak tavuk oyununa ve KGI'nın önce davranmamasına bağlıydı. Sam, Tomas'ın gergin bir tip olduğunu umuyordu.

Garrett önce dışarı çıktı ama açık kapının arkasında kaldı. Resnick kendi tarafına geçti, ardından Donovan kendi tarafına geçti ve Ethan için koltuğu öne doğru devirdi.

Sam de kapısını açarken Sophie'ye, "Ben sana söyleyene kadar kamyonette kal," diye mırıldandı.

Sam sabah güneşine doğru adım attı, ışığın arkalarında olmasından memnundu. Elinden gelen her avantajı kullanacaktı.

Saniyeler dakikaları kovaladı, sonunda ön kapı açıldı ve Tomas Mouton yanında iki korumayla dışarı çıktı. Gergin görünüyordu -bu iyiye işaretti- ve cipin etrafını saran adamları görünce durdu ve bir an için kararsız göründü.

Sam, Garrett'la omuz omuza gelene kadar bir adım öne çıktı.

"Annem nerede?" diye .

İki adam arasında yirmi metre kadar bir mesafe ve ön kapının dışındaki beton sahanlığa çıkan dört basamaklı bir sıra vardı.

"Yeğenim nerede?" Mouton geri döndü. Sam kamyoneti işaret etti. "İçeride." "Annen de öyle."

Sessizlik esnedi ve Sam hiçbir şey söylemeyerek Mouton'un bir sonraki hamleyi yapmasını bekledi.

"Onu dışarı çıkarın. Onu görmek istiyorum. Eğer bir şeyler çevirmeye çalışıyorsan Kelly, anneni anında idam ettiririm."

"İyi niyet göstergesi olarak Sophie'yi dışarı çıkaracağım. Hepsi bu kadar. Ben annemi görene kadar sana doğru bir hareket yapmayacak. Anladın mı?"

Sam kamyona doğru geri geri gidip elini içeri uzatınca Sophie'nin ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Tereddüt etmedi, damarlarında dolaşan korkunç korkuya tanık olmasını istemiyordu. Parmaklarını kavradı ve kamyondan dışarı çıkana kadar kaydı.

Sam, "Kapının arkasında kal," diye talimat verdi.

Kadının pozisyonundan memnun kaldığında, Mouton'la yüzleşmek için onun önüne geçti.

"Onu gördün. Şimdi annemi görmek istiyorum. Ve ona zarar gelmemiş olsa iyi olur, Mouton."

Sophie'nin amcasının ağzı kaşlarını çattı. Hayır, tehditlerden hoşlanmazdı. Babası küçük kardeşine haddini bildirdiğinde bu bakışı sayısız kez görmüştü.

Tomas Sam'i görmezden geldi ve doğrudan ona baktı. Yüzünde belirgin bir tedirginlik ifadesi vardı. Ve korku. Neredeyse korkunun kokusunu alabiliyordu. Alnı güneş ışığında parlıyordu ve ellerine baktığında iki yanında yumruk olmuşlardı.

"Anahtar, Sophie. Bana anahtarı göster."

Sam' talimatını beklemeden elini yavaşça yukarı kaldırdı, güneşin altında metali parlatarak anahtarı ve onu babasının boynuna sabitleyen deri bandı açıkça görebilmesini sağladı.

Kapı tekrar açıldı ve onun ve cipin etrafını saran adamların hepsi gerildi, her biri silahına uzandı. Tomas'ın yanındaki korumalar tüfeklerini çekerek tepki verdi.

Marlene Kelly solgun ve bitkin bir ifadeyle göründü ama Sophie ona bakmadı. Hayır, odak noktası Marlene'in neredeyse örttüğü adamdı. Adam bir kolunu sıkıca boynuna dolamış, diğer eliyle de şakağına bir silah dayamıştı.

Alnından ter boşandı. Avuçları nemlendi ve midesi öyle bir düğümlendi ki kusacağını .

Bu mümkün değildi.

Onu öldürmüştü.

Sam, annesini canlı bir kalkan gibi tutan adamı görünce donakaldı. Adamın pek bir şeyi görünmüyordu ama kandırıldığını anlayacak kadar görebiliyordu. Sadece kandırılmakla kalmamış, gerçek anlamda sikilmişti.

Orospu çocuğu.

Yan gözle kardeşlerine baktı ama Sophie'ye dönüp bakmayı, onu ya da piç babasını tatmin etmeyi reddetti.

Tanrım, Sophie'nin ona ev hayatıyla ve babasını nasıl vurup öldürdüğüyle ilgili o acıklı hikâyeyi anlatırken döktüğü gözyaşlarını hatırlayınca kusmak istedi. Sophie iyiydi ve o da oltaya takılmıştı.

Bebek ondan mıydı yoksa bu konuda da yalan mı söylemişti?

"Tanrım," diye mırıldandı Garrett.

Sam'in kendi düşüncelerini mükemmel bir yansıtıyordu.

Garrett diğerlerinin duymaması için sessizce, "Ben de ona inandım, dostum," dedi.

Sam soğudu. Tamamen hareketsiz kaldı ve her şeyi kapattı. Şu anda annesini güvenli bir yere götürmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Bırak onu, Mouton," diye seslendi Sam. "Bırak onu, istediğini alacaksın."

Alex, "Evine hoş geldin kızım," diye .

Sam ilk kez döndü ve elini durdurma hareketiyle Sophie'ye uzattı.

"Onu bırakana kadar bir santim bile ."

Sophie kıpırdamadan durdu, yüzü solgun ve çizgiliydi. Eliyle anahtarı, o lanet olası anahtarı kavradı; babasının ona ihtiyacı var mıydı ki? Bütün bunlar Sam ve adamlarını savunmasız bir duruma düşürmek için hazırlanmış bir oyun muydu?

Sam'in aklının almadığı çok şey vardı ama bunun bir önemi yoktu. Annesi önemliydi.

Yüzü hâlâ Mouton'a dönükken hızlı ve acil bir ses tonuyla, "P.J., Cole, şu lanet atışı yapın," diye emretti.

"Hiç yok. Tekrar ediyorum, yok," dedi P.J.

Bir saniye sonra Sam'in kulağındaki ahizeden Cole'un sesi duyuldu.

"Net bir atışta negatif."

Sam nefesinin altında küfretti. Sophie'nin gözlerindeki yalvarmayı görmezden gelerek Mouton'a döndü.

"Görünüşe göre bir , Alex."

Ama öyle ? O piç Sophie'yi istiyor muydu? Amacına ulaşmak için onu feda etmeye razı ? Ve amacı neydi? İntikam mı? Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Neden böyle ayrıntılı bir maskaralık yapmıştı? Sam'in zihnini şüphe kapladı. Sophie ona gerçekten ihanet etmiş miydi?

Duygularını bir kenara iterek Alex Mouton'a baktı. Sam'in onu konuşturması gerekiyordu, P.J. ve Cole'un onu indirebilmesi için bir hata yapmasını istiyordu.

"Hayır, değiliz," dedi Alex kayıtsızca. "Annen ölse de ölmese de benim için fark etmez. Sen de aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Mouton tabancanın ucunu başının yan tarafına daha sert bir şekilde saplayınca Marlene panik içinde bir ses çıkardı.

Sam, Mouton'un elinin kundağı nasıl sıkıldığına odaklandı. Parmağı havada asılı kaldı ve sonra tetiğin etrafında kapandı. Onu öldürecek. Tam burada, Sam ve kardeşlerinin önünde. Ve Sam izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Göz ucuyla bir hareket yakaladı. Garrett dönüp ellerini pantolonuna götürdü, tam sırada Sophie, elinde Garrett'ın kemerindeki el bombalarından biriyle yanından geçip gitti.

Ve o da hamlesini yaptı.

Pimi çekti ve el bombasını anahtarla aynı eliyle kavradı. Sadece deri kravat görünüyordu, el bombasının yanında ezilmişti.

Elleri titriyordu ve gözleri kararlılıktan vahşi ve hiddetliydi. Bakışları Sam'inkilerle birleşti ve Sam kadar çok acı ve keder gördü ki ciğerlerindeki havayı emdi.

Ve biliyordu. anda korkunç bir varsayımda bulunduğunu biliyordu. Ona ihanet etmemişti.

SOPHIE nefes alamıyordu. Gözlerinin önünde beliren kâbusu algılayamıyordu.

Babası Marlene'i öldürecekti. Bunu hiç şüphesiz biliyordu. Ne olursa olsun, bir açıklama yapacaktı. Ona karşı gelme. Asla.

Kusmak istiyordu ama şu anda güçlü olmak zorundaydı. Hızlı düşünmeli ve iç burkan korkusuna ihanet etmemeliydi. Bunu yapabilirdi. Korkusunu ve zayıflığını yıllarca babasından saklamıştı. Şimdi başarısız olmayacaktı.

Artık babasının gördüğünden emin olduğu el bombasını kendisine yakın tutarak, ona soğukkanlı bir bakış fırlattı ve taleplerini dile getirdi.

"Silahını ve onu bırak."

Sophie ön merdivenlere doğru yürürken Marlene'in gözleri dehşetle büyüdü. Sophie onu görmezden geldi. Marlene'i düşünemiyor ya da ona herhangi bir güvence veremiyordu.

Sophie, bedenini saran korkunç korkudan arınmış bir sesle, "Bırak onu yoksa hepimizi havaya uçururum," dedi.

"Blöf yapıyorsun," diye babası.

"Öyle miyim?" El bombasını daha sıkı kavradı, başparmağı artık sapa uyguladığı baskı yüzünden uyuşmuştu. "Her iki durumda da öleceğimi bilmediğimi mi sanıyorsun? Eğer seninle gelirim, beni öldüreceksin. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Ama bir seçeneğin var. Bayan Kelly'nin gitmesine izin verirsin ve ben de el bombasının pimini geri takip seninle gelirim. Ya da tutuşumu gevşetip kendimi, seni ve anahtarı paramparça ederim. Her iki şekilde de ölürüm. Eğer Bayan Kelly'nin gitmesine izin verirsen, ölmezsin. Şimdi, ne?"

Babası yer değiştirdi ama dehşete kapılmış Marlene'i önünde tutmaya dikkat etti.

Marlene korkmuş ve titrek bir sesle, "Tatlım, bunu yapma," dedi. "Bebeğini düşün. Benim torunumu. Yapma bunu. Sam'e geri dön. Tanrı aşkına, Sam'e geri dön."

Alex Mouton silahın ucunu kadının şakağına daha sert bir şekilde dayarken, "Kapa çeneni," diye tersledi.

Sophie, "Bırak onu," diye ısrar .

El bombasını, onu tutan eli ve deri kayışı yeleğinin kayışlarına dayanana kadar vücudundan yukarı çekti. Sonra pimi babası ve amcasının durduğu verandaya fırlattı.

Tomas küfretti ve iğneyi almak için hemen yere eğildi. Eli titreyerek ona doğru uzattı.

"Onu yerine koy," dedi boğuk bir sesle. "Hemen yerine koy."

Babası kararlılığını ölçüyormuş gibi uzun bir süre ona baktı. "Pekâlâ Sophie. Kararları sen veriyorsun. Eğer Bayan Kelly'nin serbest bırakılmasını istiyorsan, bana gel ve takası yap. Ona karşılık sen. Sen keskin nişancıları caydıracak kadar yaklaşıp kadar benden uzaklaşmayacak."

Yutkundu ve ileriye doğru tereddütlü bir adım attı. Arkasına bakmadı. Bakamazdı. Eğer bakarsa, asla sahip olamayacağı şeyleri görürdü.

Marlene'e yeterince yaklaştığında, "Sam'e onu sevdiğimi ve ona asla yalan söylemediğimi söyle," diye fısıldadı.

"Ne kadar dokunaklı," diye alay etti babası.

Yıldırım hızıyla Marlene'i kendisinden uzaklaştırdı ve Sophie'yi göğsüne çekti.

"Kaçın!" Sophie boğuk bir sesle bağırdı.

Etrafındaki dünya kaosa sürüklendi.

Marlene oğullarına doğru kaçtı. Merdivenlerde duran iki muhafız yere düştü, kafalarındaki açık yaralardan kan akıyordu. Tomas tekrar evin içine daldı. Yerleşkenin üzerinde silah sesleri patladı. Şiddetli bir patlama yeri sarstı. Babası ağır ön kapıdan geri geri çıkarken Sophie el bombasına daha sıkı sarılmıştı.

Sam'i son görüşünde, annesini aceleyle cipin güvenliğine görmüştü.

Gözlerini kapattı. Tanrıya şükür.

BÖLÜM 29

"Anne, anne! İyi misin?" Sam cipin içinde onun üzerine eğilerek sordu. Garrett'a "Bizi koruyacak bir yer bul!" diye bağırdı.

Resnick ve Sam'in kardeşleri kendilerini cipin içine attılar ve Garrett cipi bir saksının üzerinden ve bir çitin içinden geçirerek bir kaya çıkıntısının arkasındaki dar bir setten aşağıya dalana kadar salladı.

"Ben iyiyim Sam. Ben iyiyim. Sadece korkuyorum."

Kadının yüzüne dokunan elleri kırmızı bir kısmını dağıttı. Öfkeliydi ve korkudan aklını kaçırmak üzereydi.

"Bir rehine durumumuz var," diye mikrofonuna bağırdı.

"Sophie binanın içinde. Çok dikkatli hareket edin."

Marlene doğrulmaya çalıştı ama Donovan onu tekrar yere itti, vücudu Marlene'in vücudunu kapladı. "Yerde kal anne."

Başını kaldırıp Sam'e baktı, yorgun gözlerini azap kaplamıştı.

"Sam, onu oradan çıkarmalısın. Öleceğini düşünüyor."

Sam gözlerini kapattı.

Annesi ağlamaklı bir sesle, "Seni sevdiğini ve sana asla yalan söylemediğini söylememi istedi," dedi.

Garrett gergin bir sesle, "Aman Tanrım," dedi. "Orospu çocuğu!"

"Ne?" Sam başını kardeşine doğru çevirerek sordu.

Garrett anahtarı kaldırdı. El bombasıyla aynı elinde tuttuğu deri kravat eksikti.

"El bombasını yakaladığında cebime koymuş olmalı."

Sam'in içi sıkıştı. Tomas'ın anahtarı asla ele geçirmemesi konusundaki kararlılığını çok iyi hatırlıyordu.

Bunu babasından için daha ne kadar kararlı olabilirdi?

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Onu öldürecek."

Ethan kendini üçüncü sıradaki koltuğun döşemesinden kaldırdı ve annesinin elini tuttu.

"Ethan," diye mırıldandı şaşkınlıkla. "Burada ne var? Rachel nerede?"

"O güvende anne," dedi Ethan sert bir sesle. "Tanrı'ya şükür sen de güvendesin."

Marlene endişeyle Sam'e baktı. "Onun peşinden mi gidiyorsun? Onu orada öylece bırakmayacaksın, değil mi?"

"Sam, telsizle bir helikopter çağıracağım. Anneni birkaç dakika içinde buradan çıkarabilirim," dedi Resnick. "Sen git. Ben burada onunla kalacağım."

Sam, "Geri kalanınızın annemle gitmesini istiyorum," dedi. "Bu benim savaşım. Sizin göreviniz annemin buradan canlı çıkmasını sağlamak."

"Saçmalık," diye tersledi Marlene.

Beş çift göz şaşkınlıkla ona baktı.

"Kardeşleriniz asla tek başınıza geri dönmenize izin vermez. Babanız hepinizi bundan daha iyi yetiştirdi. Oraya geri dönün ve torunumu kurtarın. Hayatını benimkiyle takas eden o genç kadını kurtar."

"Merak etme anne," dedi Donovan. "O salağın biz olmadan bir yere gitmesine izin vermeyecektik."

Steele Sam'in kulağına, "Ağır ateş altındayız," dedi.

Diğerleri Sam'e döndü, endişeli bakışları Sam'i buldu.

"Gidelim," dedi Sam. "Bu piç kurusunun Adamlarımdan birinin bile hayatını kaybetmesine izin vermeyeceğim ve o aptal kafalı kadının kendini öldürtmesine kesinlikle izin vermeyeceğim."

SOPHIE kapılar kapanır kapanmaz kendini babasının elinden kurtardı. Bir mezarın üzerindeki taşın yuvarlanması gibi hissetti. Yine de korkunun onu felç etmesine izin verirse lanet olsun.

Başparmağı el bombasının kolunda kayganlaşmıştı. Bırakmak çok kolay olurdu. Ama ne söylemiş olursa olsun ölmeye niyeti yoktu.

"İğneyi yerine tak Sophie," dedi babası.

Tomas ayakta durmuş, elindeki iğneyi uzatmış, aşırı terlemiş ve titriyordu. Alex, Tomas'ın gözlerindeki dar yarıklardan ona baktı; korkuyu ele vermeyen soğuk gözler. Bu adam taştan mı yapılmıştı yoksa yok edilemez olduğuna bu kadar inanıyor muydu? Bu konuda, onu vurmuştu ve yine de hayatta kalmıştı. Belki de yenilmezdi.

"Seni vurdum."

Ağzının kenarı neredeyse bir gülümsemeye dönüştü.

"Demek . Beni etkiledin. Bunu yapabileceğini düşünmezdim."

Sonra gözleri değişti, derinliklerinde öfke alevlenirken .

"Beni aylarca hastanede yatırdın. Orada yatarken bana silah doğrulttuğunu gördüm, kazandığını sanan kibirli küçük bir kaltak. Beni öldüremezsin Sophie. Ben ölemem."

Alex ona doğru hareket ettiğinde el bombasını tekrar kaldırdı. Eli titriyordu ama şu anda korkusunu babasından gizleyip gizlemediği umurunda değildi. Onunla işi bitmişti. Onunla işi bitmişti.

"Benden ve bebeğimden uzak dur."

"Anahtarı bana ver, ben de senin veledini doğuracak kadar uzun yaşamana izin vereyim."

Histerik bir kahkaha patladı. Anahtarın onda olmadığını henüz fark etmemişti.

Tomas kımıldadı ve Tomas'ın ona doğru baktığı küçük dalgınlık anında Alex ona doğru koştu. Bileğini yakaladı ve el bombası elinden yere düşene kadar acıyla çevirdi.

Deri kravat aşağıya doğru sürüklendi ve hem Tomas hem de Alex el bombasını yakalamaya çalıştı. Alex el bombasına ilk ulaşan oldu, onu kaptı ve kapıdan koridora fırlattı.

Sophie yere yığıldı, kollarıyla karnını korumaya çalıştı.

Patlama evi sarstı ve başına sıva ve tahta yağdı. Hızla toparlanarak ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve enkazla kaplı zeminde süründü.

Bir el bileğini kavradı ve onu geri çekti. Savunmaya geçerek yuvarlandı ve babasının öfkeli gözleriyle yüz yüze geldi.

Saçları toz ve tavan sıvası parçalarıyla kaplıydı ve boştaki eliyle deri kravatını tutuyordu.

"Seni orospu, anahtar nerede?"

Kendini koruma güdüsü devreye girdi ve diğer ayağıyla adama vurdu. Adamın tutuşuna karşı çılgınca mücadele ederek elleriyle tutunmaya çalıştı ve kaldıraç elde etmek için zemini itti.

Adamın ona yetişmek için sol bacağına sürüklediğini görünce umudu yeşerdi. Pantolonunun paçası dizden aşağı ve yere kan damlıyordu.

Bir başka umutsuz tekmeyle bileğini kurtarmayı başardı ve dönerek zeminin üzerinden diğer taraftaki kapıya doğru koşmaya başladı. Adam iki saniye içinde onun üzerindeydi, vücudu beceriksizce onunkine çarptı. Adamın eli saçlarına dolanırken nefes alış verişinin sesi kulaklarını doldurdu. Acımasızca çekiştirdi ve başı yukarı kalktığında yüzüne bir tokat attı.

Sersemlemiş bir halde tekrar yere düştü, ancak Tomas onu kaldırıp karşı koridora doğru sürükledi. Tomas yerdeydi, patlamada yıkılan kapının bir parçasının altında kalmıştı.

Sophie çılgınca karşı koydu. Ölmeyecekti. Şimdi ölmeyecekti. Ve babasının ellerinde ölmeyeceğinden de emindi. Yaralı bacağına bir tekme attı.

Küfrederek ona tekrar vurdu, bu sefer yumruğuyla. Silahın soğuk metali yanağına değdikten sonra silahı indirdi ve acıyla karnına sapladı.

"Kıpırdamadan dur ve işbirliği yap yoksa seni vurur ve bağırsakları deşilmiş bir domuz gibi kan kaybından terk ederim," diye tısladı.

"Vazgeç," diye soluk soluğa bağırdı. "Kazanamazsınız. Sam ve adamları etrafını sardı. Buradan canlı çıkabileceğinizi düşünmeniz mümkün değil."

"İzle beni."

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu adam onu evin içinde sürüklerken. Silah sesleri etraflarını sarmıştı, uzaktan geliyordu ama giderek yaklaşıyordu. Ya Sam öldürülürse? Ya da kardeşleri? Ya Marlene'i güvenli bir yere götüremezlerse?

Tanrım, o kadar çok keşke vardı ki. Sam onun kendisine ihanet ettiğini düşünüyordu. Gerçekten de onu en çok değer verdiği insanların güvenliğinden üstün tutacak mıydı? Kurtarmakla en çok ilgilendiği çocuğu olsa bile, onun için geleceğinden babası kadar emin değildi. Görünürdeki ihaneti karşısında, bebeğin kendisinden olduğuna bile inanmaması çok da zor görünmüyordu.

Babası onu kütüphaneye ve odanın ortasındaki ahşap bir panele doğru itti. Kapılar kayarak açıldı ve bir asansör ortaya çıktı. Onu zorla içeri soktu, sonra cebinden bir anahtar çıkardı ve kat düğmesinin altındaki yuvaya yerleştirdi.

Kapılar hızla kapanarak içeriği karanlığa gömdü. Altındaki zemin sarsıldı ve inişe başladılar.

Tüm bu süre boyunca, adam onun kolunu morartan pençesiyle tuttu. Yüzü ağrıyordu ve ağzı şişmiş ve köşeden yarılmıştı. Kanın metalik tadı dilinin üzerinde geziniyordu ama yaşıyordu. Henüz umudunu yitirmemişti.

Lütfen, Sam. Beni bul. Çocuğumuzu kurtar.

Kurtar beni. Seni seviyorum.

Asansör durdu ve kapılar daha fazla karanlığa açıldı. Cehenneme mi inmişlerdi?

Babası onu öne doğru itti ve o da sert zeminde beceriksizce tökezledi. Artık yavaşlamıştı ve ağır ağır topallıyordu, vücudu onunkine çarpıyordu.

Bir tökezleme numarası yaptı, sonra da acı dolu bir çığlık attı. Adam ona doğru düştü, toparlandı ve acı dolu bir tıslama çıkardı. Ama kadın onu yavaşlatmıştı.

Beyni kısa devre yaptı. Sam'in onun için gelmesini umarak onu ancak bu kadar yavaşlatabilirdi. Dikkatini dağıtmak, onu konuşturmak için umutsuzca aklına gelen ilk şeyi, hayatı için savaşıırken birinin yaptığı tüm klişe şeyleri geveledi. Onun için başka ne kalmıştı ki?

"Nasıl hayatta kaldın? Seni vurdum. Ölmüş olmalıydın."

Muhtemelen yapılacak en iyi şey bu değildi. Ona, annesini vurduğu gibi onu da vurduğu gerçeğini hatırlatmak.

Sessiz kaldı, konuşmaya çekilmeyi reddetti. Tek tepkisi, hareket etmesini teşvik etmek için ayak bileğine tekme atmak oldu. Kadın düşüyormuş gibi yaparak ilerledi. Eliyle duvarı yokladı, böylece sert bir şekilde düşmeyecekti.

"Sabrımı zorluyorsun," diye hırladı. "Kimilda yoksa seni vurur ve burada bırakırım."

Kuru bir fitilin alev alması gibi, öfke alev aldı ve damarlarında sıcak ve vahşi bir şekilde yandı. "Neden yapmıyorsun o zaman? Sen kadınları ve senden daha zayıf olanları avlayan bir korkaksın.

Annemi yemek masasında vurdun. Ne tür bir hasta bunu yapar?"

Aslında durakladı, parmakları hâlâ onun kolundaydı. Adamın vücudunda ihanet dolu bir titreme hissetti. Soğuk piç tepki mi vermişti? Annesinden bahsedilmesine mi?

"Onu rastgele bir için mi vurduğumu düşünüyorsun?"

Kıkırdadı ama sesi eğlenceden çok sinirli bir tıslamaya benziyordu.

"Annen sadakati olmayan bir fahişeydi. Tıpkı senin gibi. Tıpkı senin bana ihanet ettiğin gibi o da bana ihanet etti."

"Ne tür bir bok içiyorsun sen? Tanrı aşkına, akşam yemeğinde kafasından vurulmayı hak edecek ne yapmış olabilir ki?"

"Kapa çeneni," diye bağırdı. "Kapa çeneni ve yürümeye devam et."

Tekrar konuşmak için ağzını açtı, ama adam gerçek bir acıyla haykırana kadar kolunu büktü. Sessizliğe gömüldü ve midesinden akan bulantı dalgalarıyla savaştı.

Tünel sonsuza kadar uzanıyordu ama zaman algısı, şu ana kadar yaşanan olaylar zinciri yüzünden geri dönülemez bir şekilde değişmişti.

Ayağı yerdeki bir çukura takılınca neredeyse takılıp düşüyordu. Duvarın üzerinden kayan bir elin sesini duydu ve ardından gözlerine ışık doldu. Gözlerini kırptırdı, zayıf olmak ve savaşmak, kaçmak için bir fırsatı -herhangi bir fırsatı- kaçırmak istemiyordu. Yaşamak için.

Birkaç metre ötede park etmiş iki Hummer'ı ve önlerinde uzanan uzun tüneli gördüğünde yüreği ağzına geldi.

Elini hâlâ kızın koluna dolamış olan adam, diğer eliyle silahını kaldırdı ve kızın yüzüne doğrulttu.

". "

Tanrım, o kamyonu binemezdi. Onu götürmesine izin veremezdi.

Kulaklarında bir silah sesi yankılandı. Refleks olarak geri sıçradı, tam o sırada babası kamyonu çarptı. Kafası mide bulandırıcı bir şekilde yolcu camına çarptı ve bir an için gözleri esneyerek durdu. Sonra ipleri bırakılmış bir kukla gibi sarktı ve kamyonun yanından aşağı kaydı.

Kan lekeleri aşağıya doğru bir yol çizdi ve sonunda yere yığıldığında altında birikti.

Sam'in ya da kardeşlerinden birinin arkasında durduğunu görmeyi bekleyerek döndü. Kendini ona doğru fırlatmaya hazırlandı, kalbi rahatlamıştı. Tomas'ın kısa bir mesafe ötede durduğunu ve silahını hâlâ ateş ettiği yöne doğru kaldırdığını görünce kısa bir süre durdu, ayakları birbirine dolandı ve takıldı.

Midesi guruldadı ve kusma isteğiyle savaştı.

Ne yapması gerektiğini bilmeden uyuşmuş bir halde ona baktı.

"Daha acılı bir ölümü hak ediyordu," dedi Tomas müstehzi sesle. "Maria'ya yaptıkları için."

Sophie başını salladı. "Anneme ne yaptığı seni neden ilgilendiriyor?"

Tomas bakışlarını ona çevirdi ve kadın orada bulduğu soğukluk karşısında ürperdi. Gözlerindeki tüm korku izleri silinmişti. Ne gerginlik, ne de sinirlilik. Sanki her şeyden çok korktuğu tek adamdan kurtulmuş gibiydi.

Vahşilik alevlendi ve ifadesi zafer kazanmışa döndü, sanki az önce yaptığına inanamıyormuş gibiydi.

"Onu öldürdü çünkü beni seviyordu," dedi Tomas. ". Nasıl bilmiyorum. Belki de hizmetkârlardan biri ona ihanet etti. Ama kendini bana verdiği için ertesi günü onu öldürmesi tesadüf değil."

Sophie başını salladı. Dünya çıldırmıştı. Delilikten doğmuştu. Tüm gen havuzu lekeli bir karmaşadan ibaretti. Daha önceki hayatını delilerle çevrili olarak yaşamışken, normal bir hayat sürebileceğine inanarak kendini nasıl kandırabilmişti?

Tamamen ve tamamen bunalmış bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve sonunda poposu topuklarına çarpana kadar aşağı indi. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve ileri geri sallandı.

"Kalk ve kamyonete bin," diye bağırdı Tomas. Başını kaldırdı ve ona baktı.

"Sen delisin. Babam kadar delisin. Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Anahtar bende değil, Tomas. Sen git. Senin için gelecekler. Her an burada olabilirler. Hayatta kalmak istiyorsan, şimdi çıksan iyi edersin."

Silahı ona çevirdi ve daha önce gergin bir enkaz gibi görünürken, şimdi korkutucu derecede kendinden emin ve rahat görünüyordu.

"Şimdi kalk. Kamyona bin."

Yavaşça kendini yukarı doğru itti, dizleri taş gibi birbirine çarpıyordu. Dünya eğildi ve sallandı ve neredeyse tekrar düşüyordu.

Tökezleyerek bir sonraki Hummer'a gitti, kapının koluyla oynadı ve kapıyı açmayı başardı. Tomas öne çıktı, onu içeri itti, sonra da kapıyı arkasından çarptı. Ön tarafa doğru yürüdü ve bu sırada silahını ön camdan ona doğrulttu. Yüzünde acımasız bir kararlılık vardı. Garip bir şekilde aniden ondan babasından korktuğundan daha fazla korkmaya başlamıştı. En azından daha önce ne bekleyeceğini biliyordu.

Tomas direksiyona geçti, silahı sol eline aldı ve motoru çalıştırdı.

Bir kükremeyle geniş tünelden aşağı doğru hızlandı, farlar duvarlarda sekiyordu. Birkaç dakika sonra, güneş geçitten aşağı süzölürken tünel aydınlandı. Muhafazadan dışarı fırladılar ve kamyonu dar yola sürerken toz yükseldi.

Oturduğu yerde çılgınca dönerek yönünü aradı. Bakışları geldikleri eve kilitlendi. Hummer kayalık ve kurak arazide hızla ilerlerken ev gittikçe küölüyordu. Hiliğe doğru. Gözün görebildiği kadarıyla, kayalar ve sivri tepelerden başka bir şey yoktu.

BÖLÜM 30

Bir patlama evi sarstığında Sam ve kardeşleri yere yığıldılar ve Sam'in kalbi neredeyse duracaktı.

Sophie. El bombası.

Yüce Tanrım, ne yapmıştı?

"Sam, hayır!" Garrett kulağına yakın bir yerden havladı.

Garrett onu dümdüz edene kadar ayağa kalkıp kapıya doğru koştuğunu bile fark etmemişti. Yerde yatıyordu, Garrett üzerine yayılmıştı, bağırsakları patlamak üzereydi.

"Lanet Sam, bu işi doğru düzgün yapacağız ve buna kışına delikler açtırmak dahil değil."

"Bırak beni," diye Sam. "Onu bulmak zorundayım."

Resnick'in Marlene Kelly'yi aceleyle bindirdiğini görmek için arkasına baktığında, inen bir helikopterin sesi dikkatini iki saniyeliğine dağıttı.

Annesi için duyduğu rahatlama, Sophie için duyduğu korkunç korkuyla karışmıştı.

Garrett yavaşça Sam'in yanından uzaklaştı ve Donovan ile Ethan da silahlarını çekip evin girişine doğru .

Garrett, "Bunu birlikte yapıyoruz," dedi. "Bir birim olarak. Destek.

Tanıdık bir kavram mı? Onsuz hiçbir yere gidemezsin."

"Kapa çeneni," diye Sam. "Sen çok fazla bana çok fazla emir veriyor."

"Evet, kafanız kışınızda olduğunda, birinin onlara vermesi gerekir."

Ethan ve Donovan girişin iki yanında çömelmişlerdi. Ethan önce bir, sonra iki parmağını kaldırdı ve üçüncüyü kaldırdığında Donovan'la birlikte dönüp içeri daldılar.

Sam ve Garrett onu izledikten sonra fuayenin ötesine doğru ilerlediler.

Sam ahizesine, "Evin içindeyiz," dedi. "Steele, Rio, bana durumunuzu bildirin."

Steele'in kısa cevabı "Nişanlandım," oldu.

"Batıdan geliyorlar," dedi Rio bir süre sonra. "Bölgemizi temizledik. Ayak takımını temizlemek için Steele'i destekliyorum. Rapor edilecek kayıp yok."

"İyi," diye mırıldandı Sam. Kendisinin de aynı şeyi söyleyebileceğini umuyordu.

"tarafa," diye seslendi Ethan sol taraftan.

Sam, Garrett ve Donovan dikkatle odanın diğer ucuna, Ethan'ın tüfeğini kaldırıp koridorun aşağısını işaret ederek durduğu yere doğru ilerlediler.

"Vay canına," diye mırıldandı Donovan. "El bombasının burada patladığını söyleyebilirim."

Sam yutkundu. Midesi guruldadı ve tekrar yutkundu.

Oda tost olmuştu. Her yerde molozlar vardı. Duvarlar çökmüştü ve bağlantı odasına açılan kapı çarpıktı.

Yıkıntılar arasında dikkatlice ilerlediler. Sam büyük bir alçıpan parçasını kaldırdı ama altında daha fazla moloz ve zeminden başka bir şey yoktu. Düşmesine izin verdi ve bitişikteki odaya doğru ilerlemeye devam etti.

Ethan, "Burada kan var," dedi.

Sam aceleyle Ethan'ın durduğu yere doğru koştu. Kapıdan sarkan bir kiriş yan yatmıştı ve yerde, sanki biri dağınıklığın altında kalmış ve ittirerek dışarı çıkmış gibi görünen kazınmış bir alan vardı. Asıl soru kimdi? Sophie mi? Babası mı?

Odanın etrafına göz gezdirdi ama uzaktan gelen silah sesleri dışında ortalık sessizdi. Sophie'den ya da başka birinden iz yoktu. Bu da onun patlamadan kurtulduğu anlamına geliyordu. En azından bunun için minnettar olabilirdi ama Sophie hâlâ babasının pençesindeydi. Ve bu onu dehşete düşürmüştü.

Koridorda ilerlediler ve karşılaştıkları her odayı titizlikle taradılar. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Bir. Kiralık yardımcı bile yoktu. Ya herkes kaçmıştı ya da hiç kimse getirilmemişti.

Her seferinde boş çıktıklarında Sam'in umudu biraz daha azalıyordu. Onun güvende olmasına ihtiyacı vardı. tekrar ihtiyacı vardı.

Koridorun sonunda bir çıkmaz sokağa vardılar. Ama Alex ve Tomas Mouton'la yüzleşmeye hazır bir şekilde silahlarını doğrultup odaya döndüklerinde sadece sessizlik ve boş bir oda buldular.

"Ne kaçırdık?" Sam talep etti.

Bakışları odayı tekrar taradı, uygun olmayan şey aradı. Cilalı mermer üzerinde küçük bir kan lekesi gördüğünde kaşlarını çatı. Başını eğerek etrafta daha fazlasını aradı.

İşte, sadece bir damla.

Seyrek tabelayı takip etti ve ahşap panelli ahşapla yüz geldi. Koyu kiraz rengi. Özel yapım. Bir servete mal olmuş olmalı.

"Ne var yok?" Donovan sordu.

"Kan izi burada bitiyor. Buranın arkasında bir şey var. Olmak zorunda."

Donovan tüfeğinin kundağını kaldırdı ve dipçiği tahtaya vurdu. Tüfek sağlam duruyordu ama çıkan gümbürtü kesinlikle boştu.

"Amatörler," diye mırıldandı Garrett.

Sam ve Donovan'ı iterek duvardan uzaklaştırdı ve ardından panele bir dizi mermi sıktı. Tahta parçalandı ve düştü. Garrett silahını indirdi ve sonra öne çıkıp parçalanmış tahtaya tekme attı.

Ethan da ona katıldı ve iki adam geçebilecekleri kadar büyük bir delik açmayı başardılar. Ethan kafasını içeri soktu ve sonra ısıklık çaldı.

"Bana bir ışık ver," diye geri seslendi.

Donovan kemerinden küçük bir el feneri çıkardı ve kardeşinin eline tutuşturdu. Ethan ışığı yaktı ve deliğin içinde parlattı.

"Ne oldu?" Sam sabırsızlıkla sordu.

Ethan geri çekildi. "Asansör boşluğuna benziyor. Ama asansör yok. Eğer aşağı indirmişlerse, muhtemelen orada duruyordur. Yukarı çıkmasını sağlayacak bir yol göremiyorum, bu yüzden muhtemelen içinde bir güvenlik kodu ya da anahtar olması gerekiyor."

"Aşağı iple ineceğiz," dedi Sam.

Donovan iç çekti. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Ethan hafifçe gülümsedi. "Yükseklik korkunu hala atlatamadın mı, uçan çocuk?"

"Yüksekliği çok severim. Uçakta. Ya da helikopterde. İpte sallanmayı sevmiyorum."

"Hadi gidelim." Garrett araya girdi. "Gevezeliği sonraya sakla."

Sam çoktan kancayı kuyuyu çevreleyen çelik kirişin etrafına sabitleme işlemine başlamıştı. Güvenli bir şekilde kemerini bağladıktan ve kancanın tutuşunu test ettikten sonra karanlığa adım attı ve hızlı bir inişe başladı.

Ethan, "Lanet olsun Sam, yavaşla biraz," diye .

Botları sert bir yüzeye çarptığında otuz fit aşağıda olduklarını tahmin ediyordu.

"Buraya bir ışın at Ethan," diye .

Onun sadece birkaç metre yukarısında Ethan el fenerini açtı ve aşağıya doğru tuttu. Birkaç saniye sonra Sam'in yanına indi ve ışığı yüzeyde gezdirdi. Asansörün tepesindeydiler.

Donovan ve Garrett iki tarafa indi ve Ethan el fenerini tutarken, Sam kapağı açmak için eğildi. Yukarı doğru çekerken Ethan ışığı asansörün içine tuttu ve Donovan ile Garrett tüfeklerini aşağı doğru doğrulttu.

"Temiz," dedi Garrett.

Sam daha fazla beklemeden tüfeğinin kayışını omzuna attı, sonra diz çöktü ve vücudunun alt kısmını açıklıktan geçirdi. Aşağı indi ve kardeşlerinin kendisine katılmasını sabırsızlıkla bekledi.

Donovan asansörün kapılarını açtıktan sonra, "Lanet olsun, karanlık," dedi. Diğerlerinden ayrıldı ve Sam onun ellerini bir yüzeyin üzerinde kaydırıldığını duyabiliyordu. "Lanet olası bir tüneldeyiz."

Ethan ışığı kaldırdı ama Sam elini uzattı ve Ethan'ın kolunu aşağı itti. "Işığı söndür."

Koridorda gizlice ilerlediler. Sam neredeyse koşarak ilerledi. Bir dönemeci döndüklerinde, uzaktaki bir ışık kaynağı görününce gözlerini kırıştırdı. Elini kaldırdı ve kardeşlerine sessizce dağılmalarını işaret etti.

Açıklığa doğru ilerlediler ve Sam bir şey, herhangi bir şey duymak için kulaklarını zorladı. Yaklaştıkça, floresan ışık tüplerinin uğultusu alanı doldurdu. dışında sessizdi. Çok fazla sessizdi.

Sam ve Donovan tünelin bir tarafında, Garrett ve Ethan tarafında, iki çift karşı karşıya, silahlarını doğrultmuşlardı. Sam önce bir, sonra iki parmağını kaldırdı. Üç deyince açıklığa daldılar.

Sam kendisini karşılayan manzara karşısında kısa bir süre durdu. Siyah bir Hummer birkaç metre öteye park edilmişti ve yanında Alex Mouton yatıyordu. Ya da ondan geriye ne kaldıysa.

"Lanet olsun," diye nefes aldı Donovan. "Biri kafasının yarısını uçurmuş."

Garrett bir kaşını kaldırdı. "Bizim kız mı?"

Sam önce etrafına, sonra da Hummer'ın işaret ettiği yöne baktı ve başka bir tünel gördü. "Tomas onu yakalamış olmalı. Alex'i o vurduysa, şimdi nerede?"

Ethan Hummer'ın önüne geçti ve gözlerini betona . "Burada başka bir araç vardı. Lastik izleri var. Görünüşe göre her kim gittiyse çok acelesi varmış."

"Sam, Resnick'ten bir röle var." Sam bir elini kulaklığının üzerine koydu. "Devam et, Steele."

"Resnick havada. Şu anda Del Rio'ya doğru yoldan çıkan bir Hummer'ı takip ediyoruz. Tozu dumana katıyor ve belli ki görülme konusunda pek endişeli değil. Sophie'yi yolcu koltuğunda gördüğünü düşünüyor. Takip etmeye devam edecek."

Sam'in nabızı . Sinirsel enerji damarlarında dolaştı ve onu gerginleştirdi. İlk görevinden beri bu tür bir adrenalin patlaması hissetmemiştir.

"Anlaşıldı, Steele. . Sen ve Rio iyi misiniz?" "P.J. ve Cole bazı paralı askerlerin kışını tekmeliyor. Biz de Dikkat çekmeyip, kalanları temizlemelerine izin vereceğiz. Biz iyiyiz. Git kadını getir."

Sam Donovan'a baktı. "Bana yeteneklerini gösterme zamanı, teknik adam. Bizi şu Hummer'a bindir."

Donovan kaşlarını kaldırdı, sürücü koltuğuna doğru yürüdü, kapıyı açtı ve elini içeri soktu. Bir saniye sonra anahtarların şingirtisi duyuldu ve Donovan onları sırtarak havaya kaldırdı.

"Çok kolay, eğitim çavuşu."

SOPHIE zıpladı ve başka bir yokuşa çarptıklarında öne doğru eğildi. Tomas tek başına önlerindeki yola odaklanmıştı ve Tomas'ın dikkati Tomas'ın üzerinde daha az yoğunlaştıkça silahın alçalmasını yakından izledi.

Hiçbir şey söylemedi. Kafası camın kenarına çarptığında bile ses çıkarmadı. İsteddiği son şey adamın dikkatini üzerine çekmekti. Arabayı ne kadar gelişigüzel sürerse sürsün, o lanet silahın patlaması için muhtemelen fazla bir şey gerekmeyecekti ve şu anda hala ona doğrultulmuş durumdaydı.

Nereye gidiyorlardı? Neyi başarmayı umabilirdi ki? Anahtar onda değildi. Tüm "korumaları" evdeydi, umarım Sam ve adamları tarafından kışlarına tekmeyi yemişlerdir.

Bu da onu Tomas'la baş başa bırakıyordu. Tomas'ın hayatında ilk kez erkekçe davranıp kardeşine karşı koyduğu , bu aniden korkutucu bir düşünce haline gelmişti. İhtiyacı olan son şey onun adrenalin ve özgüveninin yüksek olmasıydı.

Tomas silahla hokkabazlık yaparken ve elini cebine atmaya çalışırken, bir yandan da parmağını tetiğe çok yakın tuttuğu için endişeyle ona baktı. Bu aptal beceriksiz olduğu için ölecekti.

Direksiyonu kırdı, bir kayaya çarptı ve eli direksiyondan düştü. Bir an için tehlikeli bir şekilde sağa doğru kaydılar. Yemin etti.

ve direksiyonu sola doğru kırdı. Mucizevi bir şekilde araç düzeldi ve engebeli arazideki gelişigüzel yürüyüşlerine devam ettiler.

Tomas cebinden bir cep telefonu çıkardı ve
-Ve silahı da ona doğru tuttu.

"Onu ara," . "Onu ara ve o lanet anahtarı istediğimi söyle yoksa seni ve veledini öldürürüm."

Güldü. Kendini tutamadı. Boğazında histerik bir baloncuk yükseldi ve karada soluk soluğa kalmış bir balık gibi çırpınan dudaklarının arasından kaçtı.

"Onunla nasıl bağlantı kuracağımı bilmiyorum Tomas. Onu hiç . Onu nasıl arayacağını bilmen gerekmez mi? Tanrı aşkına, annesini rehin tutuyordun."

Adam tabancanın dipçiğiyle ona doğru hamle yaptı ama kadın kaçtı ve adamın eli onun yerine koltuk başlığına çarptı. Hummer tekrar direksiyonu kırdı ve kadının içinde bir şeyler koptu. Sam onu bu durumdan kurtaramayacaktı. Garrett ya da KGI'nın çalıştırdığı diğer on dört milyon adam da öyle.

Eğer bundan kurtulacaksa, çocuğunu koruyacaksa, bunu kendisi yapmak zorunda kalacaktı.

Tomas ona tekrar saldırmaya başladığında, iki eliyle bileğini kavradı ve çekebildiği kadar sert çekti.

Küfürler havayı doldurdu. Hummer savruldu ve adam kontrolü elinde tutmak için sol eliyle umutsuzca direksiyonu kavradı. Sağ elini yumruklayarak kadının yüzüne vurmaya çalıştı ama kadın kaçtı ve sonra dişlerini bileğine geçirdi.

Kan tadı ağzına dolunca öğürdü. Adam direksiyonu kırdı ve sol eliyle ona doğru savurdu. Eli direksiyondan ayrılır ayrılmaz Hummer büyük bir tümseğe çarptı ve etrafındaki dünya çılgına döndü.

Yukarı aşağı, aşağı yukarı oldu. Derin bir bokun içinde olduğunu belli belirsiz hissetti ve sonra gözlerini kapatıp dua etti.

Başı sert bir şeye çarptı. Acı eline saplandı. Ve sonra aniden her şey hareketsiz kaldı.

Başı zonklasa da gözlerini temkinli bir şekilde açtı. Hummer düzelmmişti. Tomas'a baktığında onu direksiyonun üzerine yığılmış halde gördü. Kan ön cama sıçramıştı ve başının yanından aşağı damladığını görebiliyordu.

Eli acıyordu.

Tanrım, kaybediyordu. Aklına gelen tek şey bu muydu? Az önce elinde silah tutan bir adamla milyonlarca kez takla atmıştı ve aklına gelen tek şey parmaklarının fena halde ağrmasıydı.

Aşağı baktığında serçe ve yüzük parmağının şişmeye başladığını gördü. Yüzük parmağının açısı kötü görünüyordu ama beyni o kadar bulanıktı ki tek yapabildiği aptal aptal eline bakmaktı.

Dışarı. Çık dışarı, Sophie.

Kapıyı açmak için sol eliyle vücudunun diğer tarafına uzandı. Bırak açılsın. Lütfen. Pencereden sürünerek çıkmak zorunda kalmak istemiyordu.

Birkaç santim açıldı ve inatla sıkıştı.

Omzuyla ona vurdu ama sadece biraz hareket ettirebildi. Hayal kırıklığı içinde küfrederek vücudunu döndürdü ve Tomas'a doğru eğildi, tüm bu süre boyunca o pişin ölmüş olması için dua etti. Ayaklarını kapıya dayadı ve tüm gücüyle itti.

Metal protesto çığlıkları attı ama dışarı çıkabilecek kadar açmayı başardı. Bacakları açıklıktan içeri girene kadar hevesle ileri atıldı. Kendini desteklemek için otomatik olarak kapı çerçevesine uzandığında acı içinde tısladı ve yaralı elini geri çekti.

Korkunç ağrıyı dindirmek için onu salladı sonunda göğsüne dayamayı tercih etti.

"Bunu tekrar deneyelim," diye mırıldandı.

Yeleğin yoluna ve yeleksiz açıklıktan geçme şansının daha yüksek olduğunu fark edince, yeleği silkelenerek çıkaracak kadar gevşetene kadar bir eliyle tutturma yerlerini kurcaladı. Sonra da

Tüm nefesini içine çekti ve kapı ile kamyon kasası arasına ilerledi.

Temizlenir temizlenmez, külüstür Hummer'a yaslandı ve nefesini uzun bir nefesle dışarı verdi.

Bir şekilde bu işten canlı çıkmıştı. Bunu birilerinin ona göz kulak olduğuna dair bir işaret olarak kabul etti. Bu düşünce moralini düzeltti ve kayalık araziye dikti. Evden birkaç mil uzaklaşmışlardı ve yapılacak en mantıklı şey o yolu tekrar takip etmek olacaktı.

Kamyondan uzaklaşırken uzaktan gelen bir aracın sesini duydu. Yaralanmamış elini alnına götürdü ve ufku taradı.

Diğer Hummer'ın kaya ve kum üzerinde hızla ilerlediğini gördüğünde tüyleri diken diken oldu. Babasının görmüştü. Kafasının yarısı gitmişti. Ölmüştü. Bu o değildi.

Kalbi şiddetle çarpmaya başladı. İleri doğru bir adım attı. Dizleri titredi ve ağzı kurudu. Bir adım daha atmıştı ki kamyon yaklaşık elli metre ötedeki bir tepenin üzerinden fırladı. Önce savruldu, sonra gıcırdayarak durdu. Kapılar açıldı ve adının bağırıldığını duydu.

Rahatlama bir şelale gibi ruhunun üzerine döküldü. Sam.

Ona doğru koşmak istiyordu ama bir heykel gibi olduğu yerde kalakalmıştı. Sam ve Garrett arabadan inerken Donovan ve Ethan da arkalarından atladı. Birden yüzlerindeki ifade endişe ve rahatlamadan dehşete dönüştü.

Kaşlarını çattı.

"Sophie!" Sam bağırdı.

Sam ve Garrett koşmaya başladılar ve Sam belinden silahını çekerek Garrett'in ötesindeki bir noktaya nişan aldı.

Sersemlemiş bir halde ne gördüklerini anlamak için döndü. Tomas'ın enkazdan sendeleyerek çıktığını görünce irkildi. Berbat görünüyordu, kan yüzünün ve başının büyük bölümünü kaplamıştı. Ama ona doğru sarsak adımlarla ilerliyordu ve daha da kötüsü, elinde bir silah vardı ve doğrudan ona doğrultulmuştu. Ve kadın artık yeleğini giymiyordu.

Boş gözlü, boş bir ifade kasvet gibi üzerinde geziniyordu. Sophie onun kim olduğuna, nerede olduğuna ya da ne halt ettiğine dair bir fikri olduğundan emin değildi ama silahı ona doğrultmuştu ve ateş etmeye kararlı görünüyordu.

Adamın parmağını sıktığını gördü ve güvenli bir yere düşmeye çalışırken karnını kapatarak kendi üzerine doğru kamburlaştı. Atış boşlukta patladı, tam o sırada bir hareket bulanıklığı gözüne çarptı ve Garrett yanından geçip gitti.

Havada uçtu, kelimenin tam anlamıyla uçtu, kollarını açarak kendini kadının bedeninin önüne attı.

Kurşunun etine çarparken çıkardığı ses, hayatının sonuna kadar hatırlayacağı bir sestti.

"Hayır!" diye bağırdı.

Havada ikinci bir mermi patladığında kadın adamın vücudunun üzerine düştü. Ve bir üçüncüsü. Yukarı bakmadı.

"Garrett. Garrett!"

Ona öfkelenildi ve cevap vermesi için çelik yeleğine vurmaya başladı.

İnledi ve onu savuşturmak için kollarını kaldırarak sırt üstü yuvarlandı.

"Tanrım, kadın, beni mi çalışıyorsun?"

Gözleri yaşlarla doldu. Öfke, yanakları sıcaktan yanana kadar yüzünü kapladı.

"Bunu neden yaptın? Aptal mısın sen?" diye bağırdı. "Benden hoşlanmıyorsun bile, Garrett. Kendini nasıl benim önüme atarsın? Ya ölürsen?"

Boğazından acı dolu hıçkırıklar dökülürken yıkıldı. Başını eğdi ve onun iri bedenini olabildiğince kendine yaklaştırdı, bir yandan da boynuna sarılıp ağladı.

"Neden?" diye fısıldadı. "Neden bu kadar aptalca bir şey yaptın?"

Eli saçlarında nazikçe gezindi ve sonra saç tellerini parmaklarının arasında topladı ve başı göğsünden uzaklaşıp gözlerinin içine bakabilecek hale gelene kadar dikkatlice çekti.

"Çünkü aile böyle yapar," dedi yumuşak, acı dolu bir sesle.

BÖLÜM 31

SOPHIE, Garrett'in gözlerine baktı; acıdan donuklaşmış ve solmaya başlamış gözlerine. Elinin altına bir sıcaklık yayıldı ve avucunu Garrett'in omzuna bastırıldığını görmek için aşağıya baktı. Parmaklarının arasından ve gömleğinin üzerinden kan sızıyordu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Kurşun ona korunmadığı bir yerden isabet etmişti.

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken inkâr edercesine başını salladı.

Garrett sert bir sesle, "Sophie, tatlım, bana öyle bakmayı kes," dedi. "Beni öleceğime inandıracaksın."

"Değil misin?" diye sordu titrek bir sesle.

"Canım çok ama hayati bir şey olmadığından eminim. Yelek bunun için var."

Elini kaldırdı ve avucunu kaplayan yapışkan kanı görünce dehşet içinde yutkundu. Sonra panik içinde Garrett'a baktı. Ona yalan mı söylüyordu?

"Sophie, uzaklaş, ona bakmama izin ver."

Döndüğünde Donovan'ın kolunu çektiğini gördü, yüzü endişeyle asılmıştı. Kendisini kaldırmasına izin verdi Donovan Garrett'ın üzerine eğilirken tökezleyerek uzaklaştı.

Anında şiddetli bir sarılmayla sarmalandı. Sam. Rahatlamaktan güçsüz düştü.

"İyi misin? Yaralandın mı? Konuş benimle Sophie. Sen ve bebek iyi misiniz?"

Ellerini aceleyle kadının vücudunda gezdirdi, kıyafetlerini itti, çekti, çekiştirdi ve yaralanma izi aradı.

Sonra uzanıp şakağına dokundu ve parmakları kan içinde kaldı. Aptalca kana baktı, kendi kanına. Elinin acıdığını hatırlıyordu. Başının değil. Kanaması olduğunu fark etmemişti. Eline baktı. Garrett'ın kanı. Onun değil.

" çocuğu," diye küfretti Sam. "Ethan, bana bunu temizleyecek bir şey getir de ne kadar kötü olduğunu görebileyim."

Onu neredeyse Hummer'a kadar götürdü. Onu koltuğun kenarına oturturken son derece nazik davrandı. Bacakları kenardan sarktı ve öylece oturdu. Uyuşmuştu. Aniden bitkin düştü. Aklını kaçırarak kadar endişeliydi.

"Garrett bunu yapmamalıydı," diye mırıldandı.

Gözlerini Donovan'ın onunla ilgilendiğı yere dikti. Garrett ve ahizesine acil bir ses tonuyla konuşuyordu.

Bu onu şaşırtmıştı. Garrett ailelerin böyle yaptığını söylemişti ama o aileden değildi. Kesinlikle onun ailesi değildi. Öyle miydi?

Garrett ondan hoşlanmıyordu bile. Sam'e ihanet ettiğini düşünmek zorundaydı, hepsine ihanet etmişti.

Sam'elleri kollarından yukarı kayarak omuzlarını kavradığında titredi. Bir an için onu orada tuttu, parmakları teninde sıkıca duruyordu. Sonra kollarını bir kez daha indirdi ve onun ellerini kendi ellerinde topladı.

Bir çığlık attı ve sağ elini adamın avuçlarından göğsüne yaslayarak korumaya aldı. Bakışlarını bilerek onunkilerden uzak tuttu. Tekrar Garrett'a baktı ve parmaklarını kendine doğru çekerek ileri geri sallandı.

Zonkladılar. Acı koluna doğru yayılıyordu. Başı da ağrımaya başlamıştı ve ılık kanın yavaşça kulağının üzerinden kaydığını hissedebiliyordu.

Sophie etrafındaki dünyayı görmezden gelirken Sam onu izledi ve endişelendi. Ethan elinde bir sağlık setiyle göründü ve Sam, Ethan seti açtığında bir şişe serum fizyolojik ve birkaç bandaj aldı

"Git Garrett için Van'a yardım et. Helikopteri geliyor mu?"

"Evet, Resnick şu anda iniş yapıyor."

Sam başını salladı ve Ethan'a gitmesini işaret etti. Helikopteri duymamıştı bile. Sophie'ye o kadar odaklanmıştı ki.

Şakağından ve kulağından sızan kanı dikkatlice sildi. Onun ne yaptığını fark etmemiş gibiydi. Bakışları uzaktaki Garrett'a sabitlenmişti.

Sonunda bölgeyi temizlediğinde Sam yarayı ve başındaki düğümü parmaklarıyla yokladı. Dikiş atılması gerekiyordu. Umarım hepsi bu kadardır ve kafasında ciddi bir yaralanma yoktur. Onun da nakledilmesi gerekiyordu.

Eline bakabilmek için bileğini göğsünden çekmeye çalıştı ama kadın direndi, elini gergin tuttu.

"Tatlım, eline bakmama izin ver. Ne kadar kötü yaralandığını görmem gerek."

Sesini bilerek alçak tonda ve yatıştırıcı tuttu. Bakışları hâlâ Garrett'a odaklanmıştı ve yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü.

Kalbi göğsünde ters döndü. Yüce Tanrım ama onu seviyordu. Ona sarılma ve onu rahatlatma ihtiyacıyla derisi kaşınıyor ve sürünüyordu.

"Soph, elini tutmama izin ver, tatlım."

Sonunda ona baktı ve sonra mavi gözlerini bulanıklaştıran şaşkınlıkla eline . Yavaşça elini uzattı ama diğer eliyle temkinli bir şekilde tuttu.

Şişmiş ve kırıldığı belli olan iki parmağı görünce irkildi. Bileğini hafifçe dürttü ve diğer parmaklarını hareket ettirdi. Sadece iki parmağı yaralıydı. Muhtemelen çok acıyordu ama başka bir yara fark edemedi. İç organlarında bir şey olmaması için dua etti.

Nabzını bulmak için bir parmağını boynuna dokundurdu. Biraz düzensizdi ama parmak uçlarında güçlü bir şekilde atıyordu. Rengine bakılırsa o kadar da kötü değildi. Solgundu, evet, ama ölümcül derecede değil. Şu anda onu rahatsız eden zihinsel durumuydu.

Helikopterin sesi bile onu etkilememişti. Orada öylece oturuyordu, gözleri boş, yüzü tozlu ve gözyaşı lekeli. "Sam," diye seslendi Ethan. "Onu helikoptere bindirmen gerek. Annem ve Resnick, ben ve Van'la kalacaklar. Biz arabayla gideceğiz.

Dışarı. Hem senin hem de Sophie için yer var."

Sam kollarının arasına aldı ve dikkatlice kamyonundan indirdi. Sam yerde bekleyen helikoptere doğru aceleyle ilerlerken kadın ona doğru gevşekçe uzandı.

Sam geldiğinde Donovan Sophie'yi kollarından almak için eğildi.

"Garrett nasıl?" Sam bağırdı.

"Stabil," diye bağırdı Donovan. "Kanı durdurdum ve basınçlı pansuman uyguladım. acıyor ama başaracak."

Sam gözlerini kapadı ve rahatlayarak derin bir nefes aldı. Tanrı'ya şükür.

Donovan helikoptere çömeldi ve Sophie'yi koltuklardan birine yerleştirirken, Sam de arkasından bindi. Garrett yerde bir sedyenin üzerindeydi, bacakları ve bir kolu hareketsizdi.

Gözlerini açtı ve Sam'e baktı. "Sophie?" diye mırıldandı.

Sam kardeşinin kulağına doğru eğildi. "Sanırım o iyi. Senin sayende."

Garrett omuz silkmeye çalıştı ama sonra acı içinde soldu.

Sam elini Garrett'ın göğsüne koydu ve büyük adama şiddetle baktı.

"Sağ ol dostum. Benim için yaptıklarının karşılığını asla ödeyemem.

Sen benim geleceğimi kurtardın. Hayatımı kurtardın."

Garrett belli belirsiz gülümsedi. Ağzı çalışıyordu ama Sam motorun gürültüsünden onu duyamıyordu. Daha yakına eğildi.

"O senin için çok şey ifade ediyor, dostum. Onun hakkında yanılmışım." Sam kardeşinin acı dolu gülümsemesine karşılık verdi. "Ben de öyle." "Her şey hazır mı?" diye bağırdı pilot.

Donovan arkadan ve pilota başıyla onay verdi. Sam ayağa fırladı ve hâlâ Garrett'a uyuşmuş bir şaşkınlıkla bakan Sophie'nin yanına oturdu.

Sam ona doğru eğildi, yanağına dokundu, sonra saçlarının arasından kulağına doğru sokuldu.

"O iyi olacak, tatlım, söz veriyorum."

İlk kez Sam'in farkına varmış gibiydi ve endişeli bakışlarını ona çevirdi. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama helikopter havalandığında ne diyeceğini bilemedi.

Garrett'ın ayaklarının dibine kadar yaklaşmış olmasına baktı. Garrett gülümsedi. Sam bunun zor olduğunu biliyordu.

Acı çektiği belliydi ama boştaki elini Sophie'ye doğru kaldırdı.

Onu kavradı ve Garrett sıktı. Adam elini tekrar aşağı indirecekti ama kadın elini sıkıca tuttu ve eğilerek dizlerinin arasında tuttu.

Sophie'ye, "Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Sen?"

Sadece başını salladı, sonra yüzünü buruşturdu ve şişmiş, sekilsiz parmaklarını göstermek için sağ elini kaldırdı.

Garrett yüzünü buruşturdu ama arazinin üzerinde gezinirken Sophie'nin diğer elini tutmaya devam etti.

Garrett'ın Sophie'ye karşı yumuşamasını izlerken Sam'in endişesinin ve göğsündeki gerginliğin bir kısmı dağıldı.

Garrett Sam'e baktı ve Sam, kardeşinin de Sophie'de aynı kırılganlığı gördüğünü biliyordu, sanki Sophie tam bir çöküşün eşiğindeydi.

Sam eğildi ve kollarını ona doladı. Onu kendine doğru çekti ve bir elini karnını okşamak için aşağı kaydıldı. ocuklarının güven verici gümbürtüsünü hissetmek istiyordu ama karnı hareketsiz ve kaskatı kesilmişti.

Sorun çıkarmayacak ve gereksiz yere endişelenerek enerji harcamayacaktı. Kızlarının iyi olması gerekiyordu. Sophie iyi olmalıydı.

İkisi olmadan yaşayamazdı.

BÖLÜM 32

SAM, Sophie'nin hastane yatağının yanındaki sandalyeye oturdu ve ayağını yatağın kenarına dayadı. Ve sadece onun uyumasını izledi. Kasılmalarını takip eden makinenin üzerindeki küçük kırmızı çizgilerin ilerleyişini izledi ve şimdilik çocuklarıyla ilgili her şeyin yolunda görünmesinden memnun oldu.

Dürtüklenmiş, dürtülmüş ve kontrol edilmişti. Sam ısrar etmişti. Tomografisi ve birçok röntgeni çekilmiş, başına dikiş atılmış ve sağ eli kısmen alçıya alınmıştı.

Ailenin geri kalanı Garrett'in ameliyattan çıkmasını bekliyordu. Kurşun temiz bir şekilde geçip gitmemişti. Bir parçası Garrett'in omzuna saplanmıştı ve onu çıkarmak için içeri gireceklerdi.

Sam, babaları hakkında rapor almak ve evdeki herkese Marlene'in -ve Sophie'nin- güvende olduğunu bildirmek için Sean'ı çoktan aramıştı.

Kendini dünyanın zirvesinde hissetmeliydi. Kâbus sona ermişti. Resnick ve arkadaşları Mouton'un tüm yerleşkelerinde geziniyorlardı ama Sam ameliyata girmeden önce Garrett'tan anahtarı almıştı.

Artık onunla ne yapılırsa yapılsın, Sophie'nin kararı olacaktı. Sam bunu ondan alamazdı. Onu yanlış ellerden korumak için çok mücadele etmiş ve her şeyi riske atmıştı Doğru olanı yapacağı konusunda ona güveniyordu.

"Sam?"

Döndüğünde annesinin kapıda durduğunu gördü.

"Hey. İçeri gel."

"Nasıl olduğunu görmek istedim ama ikinizi de rahatsız istemedim."

Sam gülümseyerek ona içeri girmesini işaret etti. "Sophie uyuyor."

Muhtemelen bir süre baygın kalacak."

Adam ayağa kalktı ama kadın onu koltuğuna geri itti.

"Sen otur."

Onun eline uzandı. "Nasılsın anne? Gerçekten."

İç çekti ve sonra gülümsedi. "Oğullarımın olduğunu bildiğim için şimdi daha iyiyim. Ethan Rachel'la konuştu. İyi dayanıyormuş. Sean onun Frank ve Rusty için bir kaya gibi olduğunu söyledi."

"Sean'la da konuştum. Babamın daha iyi olduğunu söyledi. Biz oraya varana kadar eve gitmeye hazır olur." Marlene elini Sam'in omzuna koydu ve sıktı.

"Nasılsın oğlum?"

Bir an sessiz kaldı ve Sophie'ye bakarak göğsünün hafifçe inip kalkmasını izledi.

"Onu seviyorum anne. Senin de onu sevmeni istiyorum."

Marlene gülümsedi. "Zaten seviyorum. Oğlumu böylesine şiddetle seven birini nasıl sevmem? Benim için hayatını tehlikeye attı. O çok cesur bir kadın."

Sam'in zihnini şüphe kapladı. "Umarım affedebilir-" "Neyi affedebilir?" Marlene araya girdi.

Sam iç çekti. "Başta ona güvenmedim. Sonunda da ona güvenmedim. Bana yalan söylediğini düşündüm. Bunu biliyor olmalı."

"Olmayabilecek bir şey için kendine gereksiz yere işkence etmeden önce bekle ve ona sor. Bence her şey düşündüğünden çok daha iyi olacak."

Gülümsedi ve omzunda duran elini örtmek için uzandı. "Her şeyi basitleştirmenin ve kendimi daha iyi hissettirmenin bir yolunu buluyorsun. Bazen kendimi yeniden altı yaşında hissediyorum, annemin her şeyi düzeltebileceğini bildiğim için kendime güveniyorum."

Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Umarım bunu hiç kaybetmezsin, bebeğim. Kaç yaşında olurlarsa olsunlar, çocukları için her şeyi daha iyi hale getirmeye çalışmayan bir anne tanımıyorum."

"Değişiklikler olacak anne. Bunun farkına varmalısın. Tüm bu olanlar her şeyi değiştirdi. Senin ve babamın güvende olduğunu bilmem gerek. Ailenin güvende olduğunu."

Ona bakarken gülümsemesi acı verecek kadar hüzünlüydü. "Biliyorum Sam. Ve bir şeyi bilmeni istiyorum. Babanın ve benim seninle ne kadar gurur duyduğumuzu bilmeni istiyorum. Olan onca şeye rağmen, kim olduğunu ve yaptıklarını hiçbir şeye değişmem. Bazen dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için fedakârlıklar yapmak gerekir. Baban her zaman buna inandı ve bu idealini oğullarının her birine aktardı. Evet, babanız değişim konusunda homurdanacak ve sesler çıkaracaktır, ancak oğullarından her birinin dünyayı daha güvenli hale getirmek için her gün hayatını riske attığını bilerek bunu her zaman kabul ettiği gibi aynı zarafetle kabul edecektir."

"Seni seviyorum. Bunu biliyor musun?"

Onu kollarının arasına aldı ve sıktı. "Biliyorum, ama bunu duymak güzel."

"Garrett'ı sormadım bile. Ameliyattan çıktı mı? Bu yüzden mi buradasın?"

Başını salladı. "Bir süre önce onu iyileşmeye aldılar. Kendine gelmeye başladığında geri dönebileceğimi söylediler ama bunu yarım saat kadar daha beklemiyorlar. Gelip seni ve Sophie'yi kontrol etmek istedim."

"Teşekkürler. Böyle iyiyim."

Marlene gülümseyerek, "Onu eve getirip getirmeyeceğini sormayacağım bile," dedi.

"Cesedimi çiğnemedi başka bir yere gitmez," dedi hışımla.

Marlene hüzünlü bir bakışla monitöre baktı. "Kabul ediyorum, bana ilk torunumu vermeni hiç beklemiyordum ama bir bakıma uygun oldu. Sen en büyüğümüzsün."

Sam öne doğru eğildi. "Sana söyledim mi? Elbette söylemedim.

Nasıl ki? Bir kızı olacak. Onu ilk kez babamın olduğu hastanede gördüm."

Marlene'in yüzü . "Bir kız! Ne eğlenceli olur değil mi? Seni parmağında oynatacağı kesin."

Sam'in göğsü genişledi ve öyle bir beklenti dalgası hissetti ki, derisi karıncalandı. Hayalinde bir

sarı saçlı, mavi gözlü küçük bir kız. Annesinin tıpatıp aynısı.

"İkisi de olacak," dedi boğuk bir sesle.

Annesi kıkırdadı. "Evet, sanırım haklısın."

Onun yanağını okşadı ve Sophie'ye son bir kez baktı. "Ben Garrett'in yanına dönüyorum. Geldiğinde aç bir çingiraklı yılandan daha huysuz olacağını tahmin ediyorum. Hırıltılarıyla hemşireleri korkutmadığından emin olmam gerekecek."

Sam güldü ve ona sarılmak için ayağa kalktı. Uzun bir süre ona öylece asıldı. Onun kollarında kendini çok değerli hissediyordu. Minnettar olması gereken çok şey vardı. Onun hayatını Sophie'ye borçluydu.

"Eve bizden önce gitmeni sağlayabilirim, böylece babamın yanına dönebilirsin. Sana ihtiyacı var."

Ona şiddetle sarıldı. "Şu anda oğullarımın bana daha çok ihtiyacı var. Garrett olmadan eve dönmeyeceğim. Ayrılmayı aklımdan bile geçirsem babanın tüyleri diken diken olur. Burada olmamı isterdi."

çekildi, kollarını kavradı ve ona sertçe baktı. "Sophie için endişelendiğini biliyorum ama dinlenmen gerek Sam. Sandalyede birkaç saat bile hiç yoktan iyidir. Bir süre baygın kalacağını kendin söyledin."

Ağzının köşesi kalktı. "Tamam anne. Dinleneceğim. Söz veriyorum."

Yanağına son bir kez vurduktan sonra döndü ve odadan .

SOPHIE gözlerini açtı ve ilk gördüğü şey Sam'in yatağının yanındaki sandalyeye çökmüş, başını son derece rahatsız bir pozisyonda yana doğru eğmiş olduğuydu.

Yan yatmış, alçılı elini kalçasına dayamıştı. Diğer elini yastığının altına sokmuştu. istemeyerek öylece yattı ve Sam'in uyumasını izledi.

Onu terk etmemişti. Helikopter yolculuğu, iniş, acil servisteki koşuşturma sırasında sayısız test yapılmış, kadın doğum uzmanı onu muayene etmiş ve bebeğin durumunun iyi olduğuna dair güvence vermişti.

Her şey boyunca onun yanındaydı, istikrarlı, güven verici varlığı hayal edebileceği her şeyden daha rahatlatıcıydı. Karşılıklı hiçbir şey konuşmamışlardı. Konuşacak tek bir anları bile olmamıştı ve şimdi baş başayken onu uyandırmaya cesaret edemiyordu.

Bitkin görünüyordu.

Alılı elini dikkatlice karnının üzerine indirdi. Memnuniyetle, bebek çarptı, tekmeledi ve rahmin içinde küçük bir takla attı. Aşağıya baktı, kızının hayatta ve iyi olduğunu bilmenin mucizesiyle göğsü sıkılaştı.

Başını kaldırıp baktığında Sam'in onu izlediğini görünce şaşırdı, bakışları yoğun bir şekilde eline kaymıştı.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Ayaklarını yataktan indirdi ve öne doğru oturdu. Elini enesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi ve sonra yorgun bir hareketle saçlarını karıştırdı.

"Hey sen. Nasıl hissediyorsun?"

Sandalyeyi yaklaştırdı ve elini alnına götürdü. Sakinleştirici bir hareketle saçlarını okşadı, sonra eğilip alnından öptü.

Göğsünde hafif bir dalgalanma hissi yükseldi ve nefes nefese bir i çekişle dışarı ıktı.

"Tamam. Güzel aslında. Belki biraz uyuşmuş. Neredeyse bedensiz hissediyorum. Sanırım bu kulağa garip geliyor. Yükseklerde bir yerdeymişim gibi hissediyorum. Gerçeklikten uzaklaşmış gibi."

Gevezeliğinden utanarak bakışlarını kaçırdı. "ok mantıklı," dedi yumuşak bir sesle. "Bir süredir çok şey yaşadım. Kendini biraz kötü hissetmeye hakkın . Canının yanmamasına sevindim. Ufaklığımız hareket ediyor mu? Karnının zerine koyduğunda elinin biraz şiştiğini gördüm."

Gülümsedi ve sonra belli belirsiz onun eline uzandı. Alısıyla parmaklarına garip bir şekilde çarptı ama

tutundu ve onu karnına doğru yönlendirdi.

Yüzü aydınlandı ve şaşkınlıkla eline bakarken yüzündeki gri, yorgun ifade aniden kayboldu.

"Bu çok şaşırtıcı. Etrafındaki dünya hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Onun yerinde olsaydım, sonsuza kadar annesinin içinde, güvenli bir yerde kalmak isterdim."

"Garrett nasıl?" Sophie tereddütle sordu.

"O iyi. Ameliyattan çıktı. Annem bir süre önce aşağıdaydı. Omzundan bir kurşun parçası çıkardılar. Muhtemelen şu anda en iyileriyle birlikte sızlanıyordu."

"Tanrı'ya şükür. Çok endişelendim. Ölseydi kendimle ."

Sam elini onun karnından çekip yanağına dokundu. Başparmağı dudaklarına değdi ve gözlerinde öyle bir duyguyla ona ki, kadının karnı sıkıştı.

"Ve eğer sen ölmüş olsaydın kendimle yaşayamazdım, Sophie."

Göğsü ağrıyordu. Nefes alamıyordu.

Geri çekildi ve elini cebine soktu. Diğer eliyle kızın parmaklarına uzandı, onları açtı ve sonra elini cebinden çıkarıp kızın avucuna bir şey koydu. Garrett'ın cebine bıraktığı anahtarı görmek için aşağı baktı.

Nefesini içine çekti ve elinin üzerinde duran parlak metal baktı. Sonra tekrar Sam'e baktı, bir açıklama arıyordu.

Parmaklarını onun üzerine kapattı ve dikkatle ona baktı.

"Sen karar ver Sophie."

Sıcaklık vücuduna yayıldı ve kalbini sardı.

Cevap vermek için ağzını açtı ama kapı çalındı. Adam Resnick başını içeri uzattı ama içeri girmek için herhangi bir harekette bulunmadı. Sam ona baktı ve bekledi.

"İçeri gel," diye seslendi usulca.

Giriş temizlerken dudaklarının arasına yakılmamış bir sigara sıkıştırmış ve ellerini ceplerine sokmuştu.

"Sophie," dedi sigaranın etrafında ve sonra sanki orada olduğunu hatırlamış gibi aceleyle uzanıp ağzından kaptı.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam. Belki." Biraz güldü. "Henüz emin değilim." Resnick başını salladı. "Seni fazla tutmayacağım. Sadece seni kontrol etmek istedim." Bir an tereddüt etti, şöyle bir baktı Sam'e baktı ve sonra tekrar ona odaklandı. "Ben de sana teşekkür etmek istedim."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bana teşekkür mü edeceksin? Ben hiçbir şey yapmadım."

"Düşündüğünden daha fazlasını yaptın. Biz konuşurken babanın ağı çöküyor. Düzinelerce yandaşını yakaladık. O ve amcan öldü. Sistemini parçalara ayırmamız an meselesi."

Eline baktı ve anahtarın izini hissetti.

Ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Sam ona seçim şansı vermişti. İsteddiği kişiye güvenme özgürlüğü. Ona güvenmişti. Şimdi Resnick'in doğru şeyi yapacağına güveniyordu. Sam'in ona güvendiği gibi.

Yavaşça elini kaldırdı ve Resnick'e doğru uzattı. Parmaklarını açarak anahtarı ortaya çıkardı.

Resnick ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Al bunu,"

dedi boğuk bir sesle. "Kasayı bulacaksın

Babamın Meksika'daki evinin altında. Alex Mouton'u Alex Mouton yapan her şey onun içindeydi. Serveti. Bağlantıları. Ve eğer nükleer silah ticareti yapıyorsa, hepsi orada."

Sam'e anahtarı ilk söylediğinde verdiği bilgileri dikkatle anlattı. Resnick onu yarı yolda durdurdu ve BlackBerry'sini çıkardı. Kız dikte ederken o da öfkeyle yazmaya başladı.

İşini bitirdiğinde Resnick, gözlerinin karanlık havuzlarına yansıyan hayranlık ve minnettarlıkla ona baktı.

Gömleğinin cebine uzandı ve kartvizite benzeyen bir şey çıkardı. Ama ona uzattığında, üzerinde sadece mürekkeple yazılmış tek bir telefon numarası olduğunu gördü.

"Yapabileceğim bir şey olursa, aramanız yeterli."

Parmaklarının arasındaki karta baktı. Omuzlarından büyük bir ağırlık kalktı. Her şey bitmişti. Gerçekten bitmişti. Babası ölmüştü. Amcası ölmüştü. Ona ya da çocuğuna zarar verebilecek herkes gitmişti.

Güvendeydi.

Resnick sakın bir sesle, "Sizi dinlenmeniz için yalnız bırakayım," dedi.

Adam Sam'e dönüp elini uzatırken kaldırıp baktı. Sam ayağa kalktı ve sıkıca sıktı.

"Teşekkür ," dedi Sam. "Artık sana borçluyum."

Resnick başını salladı. "Hayır. Asla . Temas halinde olacağım."

Sam başıyla onayladı ve Resnick kapıdan çıktı. Adam gittiğinde Sam eğildi ve dudaklarını kızın şakağına bastırdı.

"Seninle çok gurur duyuyorum," diye mırıldandı.

Döndü, böylece gözleri buluştu ve ağızları sadece bir nefes mesafedeydi.

"Teşekkür ," diye fısıldadı.

Adam elinin tersini kızın yanağında gezdirdi ve kız adamın bakışlarındaki yoğunluktan etkilendi. Adam ona o kadar odaklanmıştı ki, başka bir erkek olsa yüz ifadesinin kalbindeki tüm sevgiyle baktığı anlamına geldiğine yemin edebilirdi.

"Sen uyurken burada oturup seni izledim ve sana söylemek istediklerimi gözden geçirdim. Sonra sana ne kadar çok şey söylemem gerektiğini fark ettim. Ne kadar çok konuşmamız düşündüm. Ve bu böyle devam etti."

Elini çevirdi ve kızın yüzünün yan tarafını avuçladı. Başparmağı dudaklarının üzerinde gezindi, sonra ağzının şeklini çizdi.

"Ama sonra fark ettim ki dünyadaki tüm konuşmalar tek bir gerçeği bile değiştirmiyor. Onu netleştirmiyor, daha iyi ya da daha kötü yapmıyor. Olanı değiştirmiyor."

Ona baktı, kalbi o kadar sert atıyordu ki kanının akışını hissedebiliyor, kulaklarındaki uğultuyu duyabiliyordu.

"Seni seviyorum Sophie. Sana hangi anda aşık olduğumu söyleyemem. Belki de Meksika'da barın öbür ucuna baktığım ve senin orada olduğun o ilk andı. Belki de ilk kez seviştığımız andı. Ya da belki çocuğumuz için savaşmanı izlemektir. Ve sonra annem için. Hiç fark etmez. Ben seni seviyorum. Hepsi bu. Hepsi bu. Umarım bu kadarı yeterlidir."

Kalbi sıkışmıştı. Her zaman bu sözleri duymanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışmıştı. Sevildiğini bilmek. Hiçbir şey buna yaklaşamamıştı. Çok fazla neşe vardı. Acı veriyordu. Acımaması gerekirdi ama kendini derisine göre çok küçük hissediyordu, sanki derisinden fırlayacakmış gibi.

"Ben de seni seviyorum."

Bu üç kelimeyi söylemenin çok zor olduğunu hayal etmişti hep. Çok kolaydı, çok özgürleştiriciydi. Dünyadaki en harika duyguydu.

Sam gülümsedi ve sesi cızırtılı ve biraz da boğuk çıktı. "Biliyorum tatlım. Tanrım, biliyorum. Bunu defalarca kanıtladın. Ama bunu söylediğin için teşekkür ederim. Bunu senden duymaya ihtiyacım vardı."

Dirsekleri yatağın kenarındaydı ve yüzleri birbirine o kadar yakındı ki her nefesini duyabiliyordu. Onun gerginliğini ve hissedebiliyordu ve bunu ona yapabildiğine hayret etti. Bu aksiyon adamını bir an için bile olsa tereddütlü hale getirebildiğine.

Elini belinin üzerinde durduğu yerden çekti ve avucunun üzerine bıraktı. Diğer elini de avucunun üstüne koydu ve başparmağını boş boş elinin sırtına sürttü.

"Bana bir cevap ver Sophie. Ne istiyorsun? Dünyada en çok ne istiyorsun?"

Bu soruda kırılganlık vardı. Onun ötesinde bir şey istemesinden mi korkuyordu? Ulaşamayacağı bir şey mi?

"Bir aile olmamızı istiyorum," dedi usulca. "Sadece bir aile olmamızı istiyorum. Sen beni ve kızımızı seviyorsun. Benim seni sevmemi. Seni her zaman seveceğim Sam. Sana asla ihanet etmeyeceğim."

İfadesindeki gerginliğin bir kısmı kayboldu. Gözleri yanıyordu. Derin, yoğun mavi.

"Bir ailen olacak, tatlım. Sadece ben ve kızımız değil, erkek kardeşlerin de olacak. Bir kız kardeşin. Rachel'ı seveceksin. Ve bir de Rusty var."

Onun yüzünü buruşturması üzerine Sam gülümsedi. "Merak etme. O herkes için bir baş belası. Bir annen ve bir baban olacak. Onlar en iyiler ve seni en az benim kadar sevecekler."

Eğildi ve onu öptü, dudakları en tatlı dokunuşlarla onunkilerin üzerinde eridi.

"Ve bana sahip olacaksın. Her zaman."

Midesi alçaldı ve hız trenine binmenin böyle bir şey olduğunu hayal etti. Ya da uçmanın. Yüzünüzü güneşe dönüp o kadar yükseğe çıkıyordunuz ki yeri göremiyordunuz.

Gülmek istedi. Gözlerini kapatıp sonsuza dek bu anın tadını çıkarmak istedi.

Özgürdü. Sonunda özgürdü.

Sevmekte özgürdü. Hayatını istediği gibi yaşamakta özgürdü. Seçmekte özgürdü.

"Seni seçiyorum," diye fısıldadı.

Gülümsedi ve onu tekrar öptü. Aralarında kalan kızları bir kez yuvarlandı, sonra anne babasının arasındaki bu değerli anı bozmak istemiyormuş gibi sustu.

"Ve ben seni seçiyorum, Soph. Her zaman seni."

"Normal bir hayatı nasıl yaşayacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Korkmamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Daha önce hiç korkmamıştım."

"Normal bir hayat sunamam," dedi. "Ama sana bir daha asla korkmak zorunda kalmayacağına söz verebilirim. Seni ve çocuğumuzu korumak için her zaman bana sahip olacaksın. Sadece beni değil, tüm ailemi."

"Korkuyorum." Sonra güldü. "Gördün mü? Nasıl korkmayacağımı bilmiyorum. Ya çuvallarsam?"

Burnuna dokundu, gözleri ciddi ve sevgiyle yumuşaktı. "Sana yardım edeceğim. Her seferinde bir gün alacağız. Güven bana,

Soph. Seni seveceğim ve mutlu edeceğim konusunda bana güven."

Alçısını onun omzuna dayadı ve alınları birbirine değene kadar ona doğru eğildi.

"Her seferinde bir gün. Sanırım bu sözü rahatlıkla verebilirim."

BÖLÜM 33

SOPHIE, Sam'in iskelesindeki manzaradan hiç bıkmamıştı. İskelenin kenarına oturmuş, güneş gökyüzünde alçalırken ayaklarını suya sarkıtmıştı. Çıkık karnı çok fazla öne doğru oturmasını zorlaştırıyordu, bu yüzden arkasına yaslandı, avuçlarını güneşin ısıttığı tahtaya dayadı ve yüzünü yukarı doğru çevirdi.

Üç haftadır Sam'le buradaydı. Batı Teksas'tan döndüklerinden beri üç hafta geçmişti. Her şeyin kafasına dank etmesi biraz zaman almıştı. O haftalar boyunca düşünmek için bol bol vakti olmuştu. Sessiz zamanlar ruhuna iyi geliyordu ama aynı zamanda ona şüphe duymak için de zaman veriyordu.

Karnında küçük bir ayağın dürttüğüne ikna bir noktayı ovuşturdu ve sonra rahatsızlığını hafifletmek için kaydı. Ayakları havaya kalktı ve suyun yüzeyinde sıçrayan damlacıklar gönderdi.

"Hey, Soph."

Bir eliyle gözlerini siper ederek başını kaldırdığında Sam'in arkasında durduğunu ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktuğunu gördü.

"Oturmamın sakıncası var mı?"

Gülümsedi ve yanındaki yıpranmış tahtaya vurdu. Adam çömeldi ve bacaklarını rıhtımın kenarından geçirdi. O zaman adamın çıplak ayaklı olduğunu ve kot pantolonunun ayak bileklerine kadar kıvrılmış olduğunu fark etti.

Hiçbir şey söylemedi ama uzun süren düşünceli sessizliğine karşı son derece sabırlıydı. Olan biten her şeyi kabullenmekte zorlandığını anlıyor gibiydi.

Yan yana oturdular, ayakları aşağıdaki suda dalgalanmalar yaratıyordu. Avuçlarını yere koydu ve parmaklarını iskele kenarına doğru kıvrıdı. Sesini yükseltmeye çalıştı.

Sanki anlamsız bir sohbete girişiyormuş gibi sıradan bir ses.

"İyi bir ebeveyn olmak konusunda hiç endişeleniyor musunuz?"

Sanki kızın gizlemek için çok uğraştığı endişeyi anlamış gibi dönüp başını eğdi, gözleri kısıldı.

"Her zaman."

Adam onun eline uzandı ve parmaklarını birbirine geçirdi.

"Ben de endişeleniyorum," diye itiraf etti. "Doğadan çok şey yapıldı

Ama benim durumumda ikisi de iyi seçenekler değil. Bu beni nereye götürüyor? Babam gibi bir canavara dönüşmeyeceğimden nasıl emin olabilirim? Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama sonra babamı soğukkanlılıkla vurduğumu hatırlıyorum."

Onu kolunun himayesine aldı ve başının yan tarafına bir öpücük kondurdu.

"Yetiştirilme tarzınız nedeniyle başkalarından on kat fazla anne olacağınızı hiç düşündünüz mü?"

Başını iki yana salladı. "Çok endişeleniyorum. Bazı günler kızımızın onu ne kadar sevdiğimden bir an bile şüphe etmemesini sağlayacağıma inanıyorum. Diğer günler ise onun hayatını sonsuza dek mahvedeceğimden endişeleniyorum."

Sam kıkırdadı. "Ebeveynliğe hoş geldin tatlım. Yetiştirilme tarzları nasıl olursa olsun, aynı korkuları yaşamayan bir ebeveyn olduğunu sanmıyorum."

Başını adamın omzuna yasladı ve onun sıcaklığını ve gücünü içine çekti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Annemle konuşmalısın. O kadar çok çuvalladığına yemin ediyor ki, biz çocuklardan herhangi birinin normal olması mucize. Babam olmadığımızı ve hepsinin onun suçu olduğunu savunuyor."

Sophie güldü ve göğsündeki gevşemenin tadını çıkardı. Rahatladı ve mükemmel günün güzelliğini içine çekerek suya baktı. Güneş batmaya başlamış, pembe ve altın rengi çizgiler ufku boyamıştı.

"Neye pişmanım biliyor musun?"

Sam'in kolu onun beline dolandı. "Neymiş o?" "Bir çift olarak hiçbir zaman normal şeyler yapamadığımızı yapar. Bilirsin işte. Randevulara çıkmak. Aptal filmler izleyin. Git

Dans etmek. Yılbaşında kalabalık bir odada dans etmeyi hayal ederdim. Bir çeşit peri masalı gibi." Çocukluk hayali zihninde canlanırken gülümsedi. "Ben ve Beyaz Atlı Prens, etrafımıza konfetiler yağarken vals yapıyoruz ve gece yarısı tüm o gürültü ve tezahürat."

Sam geri çekilip ayağa kalktığında hayal aleminden irkildi. Şaşkınlıkla ona baktı ve saçma sapan konuşmalarıyla onu kızdırıp kızdırmadığını merak etti.

Ama o sadece onun üzerinde durdu ve elini aşağı uzattı.

Hâlâ kafası karışık, elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. Sonra onu kollarına çekti ve yanağını onunkine bastırdı.

Vücudu onunkine karşı yavaş ve şehvetli bir şekilde hareket etti. Gevşek bir daire çizerek, rüzgârın ritmiyle sallanarak onları döndürdü.

İç çekti ve gözlerini kapattı. Tanrım, bu adamı nasıl da seviyordu.

"Evlen benimle Sophie," diye fısıldadı kulağına yakın bir yerden.

Sertleşti ve çekildi, yaşadığı şok ağzının açık kalmasına neden oldu.

Nazıkçe gülümsedi ve onun açık ağzını öptü. "Seninle evlenmek istemem seni şaşırtmamalı."

"BEN-BEN..." Sözlerini güçlkle tamamladı ve gözyaşları tehdit ederken öfkeyle gözlerini kırıştırdı.

"Evlen benimle," dedi yine. "yaşlanacağını, benden bir düzine çocuğun olacağını söyle. Beni en az benim seni sevdiğim kadar seveceğini söyle."

"Emin misin?" diye fısıldadı.

Alnını onunkine yasladı ve her iki kolunu da onun vücuduna sıkıca sarılıncaya kadar sardı. Bebek protesto edercesine tekmeledi ve ikisi de kızlarının yattığı yere baktı.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Seni seviyorum Soph."

"Ben de seni seviyorum Sam. Hem de çok. Ve evet. Seninle evleneceğim." Adam gülümsedi ve Sam onun vücudunda bir titreme hissetti.

Onunla bu kadar mutlu görünmesine hayret etti.

yanıt verdi. Tüm yüzü . "Dans et benimle."

Adam onları etrafında döndürürken kadın onun kucağında eridi. Güneşin son ışıkları ufuktan süzülürken dans ettiler. Kıyıya vuran yumuşak dalgaların melodisiyle dans ettiler. Yıldızlar tepelerinde parıldayana ve ay sıvı gümüş gibi suyun yüzeyine sıçrayana kadar dans ettiler.

MAYA BANKS'IN YENİ Kİ ROMANININ ÖZEL BİR
ÖN GÖSTERİMİ SAYFAYI ÇEVİRİN
GİZLİ UZAKLARDA

BERKLEY SENSATION'DAN
MART 2011'DE GELİYOR!

GARRETT iki bavulunu kulübenin kapısından içeri taşıdı ve acımasızca çevreyi inceledi. Sahilde, harika manzaralı ve suya birkaç adım mesafede bir ev hayal ettiğinde, biraz daha modern bir şey hayal etmişti. Düz ekran televizyon, hamaklı bir ön sundurma, tam donanımlı bir mutfak ve belki de sahile bakan bir jakuzi.

Aldığı şey, son kasırga sezonundan sağ çıkamamış gibi görünen, harap bir ön verandası ve sarkan basamakları olan köhne bir kulübeydi. İçerisi büyükannesinin evi gibi kokuyordu; küflü ve eski. Mobilyalar yıpranmış ve en az otuz yıllıktı. Mutfak altmışlı yıllarda tasarlanmıştı ve aletleri de ona uygundu. Daha da kötüsü, bir televizyon bile yoktu ve sıcak küvet umutları da suya düşmüştü.

Omuz silkerek çantalarını bıraktı ve odaları için pencereleri açmaya başladı. Deniz Kuvvetleri'nde geçirdiği yıllar boyunca kesinlikle daha kötü yerlerde kalmıştı.

Yatak odasının penceresinden kumsalın aşağısına, Sarah'nın kulübesinin uzakta durduğu yere baktı. Bu pek uygun değildi. Gölgesi olması gereken kadına daha yakın olmayı tercih ederdi ama sahilin bu kısmında evler seyrekli.

İlk işi yemek için kasabaya gitmekti ve doğrudan evinin önünden geçen sahil yolunu kullanmayı planlıyordu. Hemen çok açık olmak ve buluşmaya zorlamak istemiyordu ama eğer kız

O geçerken dışarıda ve etrafta olduğu için, yeni komşusuyla tanışmak için iyi bir fırsattı.

Ön kapıdan çıkıp okyanusa bakmak için eğimli verandada durduğunda, bunun hayal ettiği kadar kötü olmayacağını fark etti. Her ne kadar iyileşmek için zamana ihtiyaı olduğunu söylese de, sahilde birkaç hafta egzersiz yapmak, güzel yemekler yemek ve şu anda evinde yaşayan insanlara takılmamak kulağa oldukça iyi geliyordu. Eğer işe geri dönebilmesi için onu yüzde yüz hazır hale getirecekse, bu dinlenme süresini kabul ederdi.

Plajda giydiği haki şortu, kaslı ve parmak arası terlikleriyle kendini biraz gülünç hissediyordu ama çenesindeki kırışıklıklar ve saçlarını her zamanki gibi kestirmemiş olması, sadece arkasına yaslanıp dinlenmekle ilgilenen bir adam olduğu izlenimini veriyordu.

Sarah'nın kulübesine doğru sahildeki yıpranmış patikada ilerlerken güneş üzerine vuruyor ve omuzlarını ısıtıyordu. Kolunu esnetti ve uzun süredir seyahat etmesine ve bacak boşluğu olmayan, fazlasıyla küçük bir koltuğa tıklılmasına rağmen omzunun esnek olduğunu ve sertleşmediğini fark etmekten mutlu oldu. Puddle jumper'lar onun boyundaki adamlar için yapılmamıştı ve üstelik klostrofobikti.

Parmaklarının arasına ve ayaklarının altıyla parmak arası terliklerinin arasına kum girdi. Değersiz ayakkabılar. Ayakkabılarındaki kumları silkelemek için belli aralıklarla durdu ve sonra sahilde ilerlemeye devam etti.

Sarah'nın kulübesine yaklaşırken gereksiz bir merak göstermemeye dikkat ediyordu, ancak evin her ayrıntısını çevresinden ezberlemişti. Kendisinininki gibi daha iyi günler görmüştü ama onunki yakın zamanda yeni boyanmıştı. Yine de içeri girmek için hiçbir şey gerekmiyordu. Kapıya -hatta duvarlara bile- iyi bir tekme atılsa, muhtemelen hemen yıkılırdı.

Gerçek adını kullanarak ve hiçbir güvenlik önlemi almayarak görüldüğü kadar umursamaz olup olmadığını ya da son derece saf olup olmadığını merak ederek geçip gitti. Sanki insanlar okulda nasıl hırsız olunacağı konusunda ders almıyorlardı.

Kaçak. Kaçak olarak sınıflandırıldığından değil, ama öyle de olabilirdi. Nerede olduğuyla ilgilenen yeterince insan vardı.

Kasabaya yaklaştıkça sol tarafındaki kum tepeleri daha da yükseliyordu. Kum tepelerinin üzerinden yol üzerindeki sapaklara kadar uzanan, derme çatma yapılmış birkaç yürüyüş yolu vardı. Halk plaja girebiliyordu ama kasabaya doğru yürürken tek bir plaj müdavimine bile rastlamamıştı.

Kum bir kaya çıkıntısına çarptı ve kahve kulübesine çıkan taş basamakları . Merdivenleri tırmandı ama arnavut kaldırımli caddeyi geçip pazarın bulunduğu yere gitmek için ön tarafın etrafından dolaştı.

Ön cephenin dışında taze meyve ve sebze standları vardı. Şimdilik bunları atladi ve temel ihtiyaçları bulmak için içeri girdi. Kırmızı et.

Çok geçmeden yerel halk için etin balık ya da diğer deniz ürünleri anlamına geldiğini öğrendi. Kıyma çeşitlerini homurdanarak inceledi ve sadece iki biftek bulabildiği için yüzünü buruşturdu. Tüm domuz pırzolarını satın aldı ve tavuk göğsüne sağlıklı bir çentik attı. Balık seven biri değildi. Bir tanesine olta atabilirdi ama onları yemek pek cazip gelmiyordu. Yeterince özlü değillerdi.

Bu da ona yerel yem dükkanına gidip bir sörf oltası alması gerektiğini hatırlattı, böylece balık tutarak biraz zaman geçirebilirdi. Bu ona sahilde olmak için iyi bir bahane verecek, Sarah'nın kulübesini izleyebilecek ve rutini hakkında bir fikir edinebilecekti.

En azından yerel halk biraya değer veriyordu. fazla çeşit vardı ve konu bira olduğunda seçici davranmıyordu. Birkaç altılı paket aldı, onları arabaya attı ve bir süre karnını doyurmak için başka neye ihtiyacı olduğunu görmek üzere koridorlara yöneldi.

Yumurtalar, protein karışımları için malzemeler. Sonra kaşlarını çattı. Kulübesinde bir blender olma ihtimali neydi ki? Yemek pişirmek için birkaç tencere ve tavası olduğu için şanslıydı. Peynir, ekmek, mayonez, hardal ve ketçap. Kesinlikle ketçap. Hangi yemek onsuz tamamlanırdı ki?

Annesinin onun her şeye ketçap dökme ihtiyacından anıyı hatırlayınca gülümsedi.

Nihayet el arabasını mağazanın önüne getirdiğinde, birkaç meraklı bakışla karşılaştı. O zaman fark etti ki diğer herkesin sepetinde belki de bir günlük yiyecek vardı. Tek bir tezgâhtar olduğu için kasaya gitmesi biraz zaman aldı ve herkes tüm yiyeceklerin sayılmasını beklerken arkasındaki kuyruk uzadı.

Onlu yaşlarında görünen genç bir adam, Garrett ödemeyi bitirirken ona yaklaştı.

"Yiyecekleri kaldığınız yere teslim etmemi ister misiniz? Arkadaşlarımı yardıma çağırabilirim. Ucuza çalışırız."

Garrett hevesli çocuğa baktı. "Ne kadar ucuz?" "Yirmi avro. Kişi başı."

Garrett kuru bir sesle, "Ben dün doğmadım," dedi. "Sana yirmi Amerikan doları vereceğim ve sen de bunu arkadaşlarınla paylaşacaksın."

Çocuk ona gülümsedi. "Anlaştık."

Garrett cüzdanını çıkardı. "Kahve kulübesinden sahile inen son kulübeyim."

"Evet, biliyorum. Onları aşağı getirip verandana bırakacağım. Uzun sürmesin. Etinizin bozulmasını istemezsiniz."

Hayır, yemeğinin bozulmasını istemiyordu. Marketin balık dışındaki et ürünlerini stoklamasının ne kadar uzun sürdüğünü kim bilebilirdi ?

Çocuk yiyecekleri aldığı için Garrett balıkçılık malzemeleri satan dükkânlardan birine doğru ilerledi. İçeri girdiğinde dükkân sahibinin kasanın arkasında oturduğunu ve ayaklarını tezgâha dayadığını gördü. Sarkık şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirmişti ve kestiriyor gibi görünüyordu. Adam şapkanın kenarını kaldırıp ona üstünkörü bir bakış attıktan sonra başını salladığında Garrett neredeyse onun yanındaydı.

"Etrafa bakmaktan çekinmeyin. Yardıma ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli."

Garrett bir Amerikan duyunca şaşırdı. Sadece Amerikalı değil, açıkça Güneyliydi. "Biraz sörf balıkçılığı yapmak için bir şey önerin var mı?"

Dükkân sahibi ayaklarını tezgâhtan kaydırđı ve bir takırtıyla yere düştüler. şapkasını geriye itti ve Garrett'ı daha iyi süzdü. Sonra homurdandı. "Asker, ama muhtemelen birkaç yıllığına. Omzundan yaralanmışsın. Son zamanlarda. Biraz dinlenmek istiyorsun ve diğeri insanlardan pek hoşlanmıyorsun. Haksız mıyım?"

Garrett hemen şüphelenerek bir kaşını kaldırdı. "Sakin ol. İnsanları okuyorum. Etrafta yapılacak başka bir şey yok. Turist sezonumuz bittiğinde burada olacağız." Elini Garrett'a uzattı. "Rob Garner. Emekli ordu mensubu. Beş yıl önce burada bir dükkân açtı. Burada yaşamak için fazla bir şey gerekmiyor ve manzara da güzel. İyi bir zamanda geldim. Birkaç yıl içinde dünyanın geri kalanı burada sahip olduğumuz şeyi yakalayacak ve emlak değerleri yükselecek. O zaman ben de satıp köşeyi dönebilirim."

Garrett el sıkışmasına karşılık verdi. "Garrett Kelly. Deniz Kuvvetleri'nden. Ve evet, biraz dinlenmek için buradayım ve hayır, insanları pek sevmem."

Rob güldü ve ellerini birbirine vurdu. "Ben de onları pek kullanmıyorum. Eğer sörf balıkçılığı yapmak istiyorsan, sana uzun bir mesafe gidebileceğın bir olta öneririm. Sonra oltayı tutucuya takabilir, birayla arkanıza yaslanabilir ve balığın ısırmasını bekleyebilirsiniz. Levrek balıkçılarının yaptığı tüm o atma ve makaralama aptallar içindir. Balık tutmanın rahatlatıcı olması gerekir."

Garrett gülümsedi. "Lanet olsun."

", sana ihtiyacın olanı getireyim. Yem olarak tirsı balığı ya da karides kullanabilirsin. Kesilmiş yem de iyidir."

Garrett, Rod'un on iki metrelik bir oltayı indirip Garrett'a vermesini ve ardından kancaları, sörf ağırlıklarını ve litreleri almak için başka bir koridora gitmesini izledi. Birkaç dakika sonra her şeyi üzerine yığdı. "Her şey hazır. Sizi ararım ve isterseniz öğleden sonra balığa çıkabilirsiniz."

"Teşekkürler. Bunu yapabilirim. Birayı çoktan aldım. Belki sahilde biftek ızgara yapıp akşam yemeğı yerim."

Rob başını salladı. "Evet, bana oldukça iyi bir gün gibi geldi. Keyfini . İhtiyacın olan başka bir şey varsa

geri gelmekten çekinmeyin."

Garrett çubuğu daha kolay taşınabilecek hale getirmek için kırdı ve diğer malzemelerin bulunduğu çantayı aldı. Başını sallayarak dışarı çıktı.

Umarım Garrett yem dükkanındayken çocuk yiyecekleri teslim etmiştir. Kahvaltı uçahta kuru bir simitten ibaretti ve midesi ciddi bir şekilde itiraz ediyordu. Bir biftek ve biraz balık avı kulağa cennete yakın geliyordu.

Markete doğru bakınca, çantasını göğsüne bastırmış bir kadının dışarı çıktığını gördü. Kadın sinsice sağa sola baktı ve sonra kahve kulübesine doğru yürüdü. Nabızı hızlandı. Yanılmıyorsa, Sarah Daniels'ı gerçek hayatta ilk kez görmüştü.

İçinden gelen bir dürtüyle caddenin karşısına geçip kahve kulübesine doğru gitti. Ana yoldan geri dönmeye niyetlenmişti ama oltasını ve malzemelerini taşıdığından sahil yolunu kullanmak için hazır bir bahanesi vardı.

Kulübenin köşesini döndüğünde, kızın başını sahile inen taş basamaklardan aşağı salladığını gördü. Ona daha büyük bir avantaj sağlamak için bir an bekledi ve sonra peşinden gitti.

İlk başta onun kendisini takip ettiğini fark etmedi. Bu da onun umutsuzca saf olduğu fikrini daha da pekiştirdi. Omzunun üzerinden baktığında gözleri alarmla parladı. Sonra tepkisini gizlemek için yoğun bir çaba harcadı. Hatta arkasını dönüp hızını artırmadan önce adamın taşıdığı olta takımına bakıp gülümsedi.

İki kez daha onu görebileceği kadar döndü ve her seferinde hızlandı. Kulübesine ulaştığında, hâlâ onu takip ediyor olmasından dolayı telaşlandığını anlayabiliyordu. Adımlarını ve kapıyı açmak için acele ederken taşıdığı çantalardan birini düşürdü.

Kapıyı çekerek açtı ve eşyalarını toplarken onu görebilmek için döndü. Bakışları hiç ayrıldı

Eşyaları çantasına geri koyarken ona baktı. Garrett kendini garip bir şekilde büyülenmiş ve kaçırılmaz halde buldu. Resimler onun verememişti, gölgelerle çevrili perili, korkmuş gözlerini de yakalayamamışlardı. Son derece kırılğan görünüyordu, aklını kaçırarak kadar korkmuştu ama başka bir şey de gördü. Belki korkmuş görünmemeye çalışmasıydı, belki de omuzlarının belli belirsiz sertleşmesi ve dudaklarının asi bir şekilde bükülmesiydi. O bir savaşçıydı, hayal ettiği gibi ürkek bir fare değil.

Farkındalık derisini diken diken etti ve tüyleri sıkılaştırdı. Anlık rahatsızlığını gidermek için ensesini ovuşturdu. Verdiği tepki onu aynı anda hem sinirlendirmiş hem de meraklandırmıştı.

Dostça bir el salladı ve bakışlarını ondan ayırmakta zorlansa da yoluna devam etti. Kendisini tehdit altında hissetmesini istemiyordu çünkü onu daha çok görmeyi planlıyordu.

Discover Romance

berkeleyjoveauthor.com

En sevdiğiniz romantik yazarlardan strada
neler olduğunu görün ve en son Berkley,
move ve Sensation seçimlerini keşfedin.

Yenilikleri görün



Yazar etkinliklerini bulun

Win fantastic prizes

ceteadiogmcommeod&does

Chatwithzuthorszndothe*fâne

Sevdiğiniz yazarlarla yapılan röportajları
okuyun

betkeleyjoveauthors.com

x1 Plec' York Tlme' Bestselling Yazarından

LOI?A LEIGH

ve Notlonoî Bestsllfng Yazarı

JACI BURTON

WILD

İki O[Inaw novallos0 gomes erkek ve kadın
poy beMaan chome ve hot leother-

Lora Leigh, kötü yola düşen iyi bir kızın hikâyesiyle
Güney'in kendine has manzarasını yeniden ziyaret
ediyor. Ama bu yolda ilerleyen tek kişi o değil.

Joci Burton, Diker'in kiraladığı bir şapkanın hikayesini yazıyor.
Gözünüz Nevada'nın recklessdoughter'ında olsun.
'enator Sh.e'nin rakip bir motorcu çetesiyle takılması,
vahşi suratlıyı hayal ettiğinden daha gerçekçi kılıyor.

penguen.com

Tüe cícü dünyasına girin oJ'
ñíàforicnl roinnnre
Berñley Bonke ile



Madeline Hunter
Jennifer Ashley
Joanna Bourne
Lynri Kurland
Jodi Thomas
Anne Gracie



'x-Uove'bir anlami .

berkleyjoveauthnrs.com

—



Penguin Group (ABD)

Çevrimiçi

What will you be reading tomorrow?

Patricia Comwell, Nora Roberts, Catherine Coulter,
Ken Collett, Ibn Sandford, Clive Chester,
Tom Clancy, Laurell K. Riddle, Charlaine Harris,
J. R. Ward, Tie B. O'Brien, William O'Brien,
Robin Cook, Brian Jacques, Stephen King,
Ocean Koontz, Eric Jerome Dickson, Terry McMillan,
Sue Monk Kidd, Amy Tan, Payne Attwood,
Daniel Silva, Kate Jacobs

Hepsini öldürdün.

penguen.com

***tour schedules and reading group guides,
and enter contests.***

Penguin Group (ABD) haber bültenlerine abone
olun ve içeriden özel bir ganimet
kazanın
sevdiğiniz yazarların heyecan verici yeni
başlıklarında
herkesten Çok Önce

PENGUEN GRUBU (ABD)

penguen.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.